

τοιμάζετο να εξέλθῃ, ὅτε στρέψας εἶδεν ἀκίνητον ἰστάμενον ὀπισθεν αὐτοῦ τὸ παιδίον μὲ τὸ ψωμίον εἰς τὴν ἀγκάλην.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; τῷ εἶπεν ὁ ἄρτοπώλης. Μήπως δὲν σὲ ἤρεσε τὸ ψωμί;

— ὦ! εἶγε πολὺ ὠραῖον! εἶπε τὸ παιδίον.

— Τότε λοιπὸν πήγαινέ το εἰς τὴν μητέρα σου. Ἄν ἀργήσῃς, θὰ νομίσῃ ὅτι ἐπαίξεις εἰς τὸν δρόμον καὶ θὰ σὲ μαλώσῃ.

Τὸ παιδίον ἐφάνη ὡς νὰ μὴ τὸν ἤκουσε. Πραγματικῶς ἄλλοῦ εἶχε τὴν προσοχὴν του. Ὁ ἄρτοπώλης ἐπλησίασε πρὸς αὐτό, καὶ ἔσυρεν ἐλαφρῶς καὶ φιλικῶς τὸ ὠτίον του.

— Τί σκέπτεσαι, καὶ δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ σπῆτί σας; τῷ εἶπε.

— Ποῖος τραγῳδεῖ ἐδῶ; εἶπε τὸ μικρόν.

— Κανεῖς δὲν τραγῳδεῖ ἐδῶ.

— ὦ! ναί, εἶπε τὸ παιδίον. Ἀκούετε; Τσρί, τσρί, τσρί, τσρί...

Ὁ ἄρτοπώλης καὶ ὁ κύριος Ἀγησίλαος προσεπάθησαν ν' ἀκούσουν, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἤκουσαν· μόνον γρύλλοι τινὲς ἐτιτίριζον.

— Κανένα πουλάκι τραγῳδεῖ, εἶπε τὸ παιδίον, ἢ μήπως τραγῳδεῖ τὸ ψωμί, ὅταν ψήνεται, ὅπως τὰ μῆλα;

— Ὅχι, μικρέ μου, τῷ εἶπεν ὁ ἄρτοπώλης. Τραγῳδοῦν οἱ γρύλλοι, διότι ἀνάψαμεν τὸν φούρνον, καὶ διότι εὐχαριστοῦνται ὅταν βλέπουν φλόγα.

— Οἱ γρύλλοι; εἶπε τὸ παιδίον· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φωνάζουν οἱ γρύλλοι;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἄρτοπώλης.

— Θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένος, ἂν εἴμπορούσατε νὰ μὲ δώσετε ἓνα γρύλλον, εἶπε κατακόκκινον διὰ τὴν μεγάλην του τόλμην τὸ παιδίον.

— Ἐνα γρύλλον! εἶπεν ὁ ἄρτοπώλης, καὶ τί θὰ τὸν κάμῃς τὸν γρύλλον, μικρέ μου; ἂν ἤξευρα τί θὰ τὸν ἔκαμνες θὰ σοι τοὺς ἔδιδα ὅλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ.

— ὦ, κύριε, ἓνα μόνον, μόνον ἓνα, σᾶς παρακαλῶ! εἶπε τὸ παιδίον μὲ παρακλητικὴν φωνήν. Μοῦ εἶπον ὅτι οἱ γρύλλοι φέρουν εὐτυχίαν εἰς τὰς οἰκίας· ἂν εἴχαμε καὶ ἡμεῖς ἓνα εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἢ μητέρα, ἢ ὅποια

εἶνε τόσον λυπημένη, ἕως δὲν θὰ κλαίῃ πλέον.

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἔστρεψε καὶ εἶδε τὸν ἄρτοποιόν. Ἦτο πολὺ ἀγαθὸς καὶ εὐαίσθητος ἄνθρωπος ὁ ἄρτοποιὸς ἐκεῖνος καὶ συνεκινήθη πολὺ. Ἐσπόγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ τὸ ἄκρον τῆς ποδιᾶς του. Καὶ ὁ κύριος Ἀγησίλαος, ἔαν εἶχε ποδιάν τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνεν.

— Καὶ διατὶ κλαίει ἡ μητέρα σου; εἶπεν ὁ κύριος Ἀγησίλαος.

— Ἐχει χρέη, εἶπε τὸ μικρόν. Ὁ πατέρας μου ἀπέθανε καὶ ἡ μητέρα ράπτει νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀλλὰ δὲν προφθάνει νὰ πληρώσῃ ὅλα ὅσα χρεωστοῦμεν.

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἄρτον· νομίζω δὲ ὅτι τὰ ἐφίλησε καὶ τὰ δύω.

Ὁ ἄρτοπώλης συνέλαβε τέσσαρας γρύλλους τοὺς ἔθηκεν ἐντὸς ἐνὸς κουτίου τοῦ ὁποῦ τὸ σκέπασμα εἶχεν ὅπας, ὅπως δύνανται ν' ἀναπνέουν· ἔπειτα ἔδωκε τὸ κουτίον εἰς τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἀνεχώρησε κατευχαριστημένον.

Ὅταν ἀνεχώρησεν, ὁ ἄρτοπώλης καὶ ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἀνέκραξαν καὶ οἱ δύο:

— Τὸ καὶ μένον τὸ μικρόν!

Ὁ ἄρτοπώλης ἔλαβε τότε τὸ κατάστιχόν του, ἤνοιξε τὸ φύλλον εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο σημειωμένον τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ παιδίου, ἔσυρε μίαν μεγάλην γραμμὴν εἰς ὅλον τὸ φύλλον, διότι ἔχρεώσκει πολλά, καὶ ἦτο πλήρες τὸ φύλλον ἀπὸ τὸν λογαριασμόν της, καὶ ἔγραψεν ὑποκάτω: Ἐπληρώθησαν.

Ὁ δὲ κύριος Ἀγησίλαος, δίχως νὰ χάσῃ καιρόν, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὰ θυλάκιά του ὅσα χρήματα εἶχε — καὶ εὐτυχῶς ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν εἶχε πολλὰ — τὰ περιετύλιξε δι' ἐνὸς χαρτίου καὶ παρεκάλεσε τὸν ἄρτοπώλην νὰ τὰ στείλῃ ταχέως εἰς τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ παιδίου μὲ τὸν ἐξωφλημένον λογαριασμόν της, ὡς καὶ μὲ μίαν μικρὰν ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ὁποίας τῇ ἔλεγεν ὅτι αὐτὸ τὸ παιδίον θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν ἢ χαρὰ καὶ ἢ παρηγορία της. Ὁ ἄρτοπώλης

τὰ ἔδωκεν ὅλα εἰς τινὰ ὑπηρετὴν του, εἰς τὸν ὁποῖον παρήγγειλε νὰ τὰ ὑπάγῃ ὅσον ἡδύνατο ταχύτερα. Ὁ ὑπηρετὴς εἶχε μεγάλους πόδας καὶ ἔτρεχε πολὺ, ἐν ᾧ τὸ παιδίον μὲ τὸν μέγαν του ἄρτον, τοὺς τέσσαρας γρύλλους καὶ τοὺς μικροὺς τοῦ πόδας δὲν ἡδύνατο νὰ τρέχῃ ὅσον ἐκεῖνος. Ὡστε, ὅταν τὸ μικρὸν παιδίον ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, εὔρε τὴν μητέρα του ἡσυχον καὶ εὐχα-

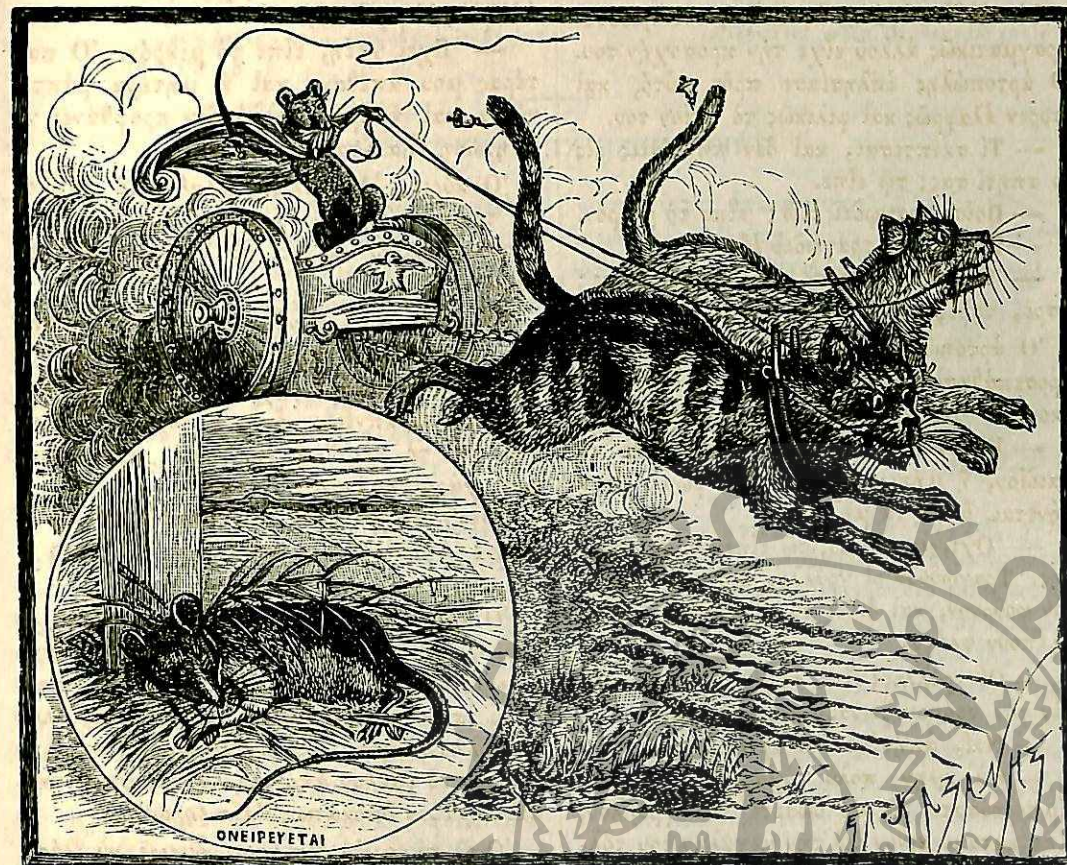
ριστημένην, μειδιῶσαν ἀντὶ νὰ κλαίῃ ὅπως συνήθως.

Ἐνόμισεν ὅτι οἱ τέσσαρες γρύλλοι, τοὺς ὁποῖους τῇ ἔφερεν, ἔκαμαν τὸ θαῦμα ἐκεῖνο, καὶ νομίζω ὅτι δὲν εἶχεν ἀδίκον.

Χωρὶς τοὺς γρύλλους καὶ τὴν ἀγαθὴν του καρδίαν, θὰ ἐγίνετο ποτε αὕτη ἡ μεταβολὴ εἰς τὴν ταλαίπωρον κατάστασιν τῆς μητρὸς του;

(Μίμησις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

Ὁλη νύκτα ὁ Μουστάκας μὲ μίαν πῆνα φοβερὴν ἔβασκε εἰς ἓνα κεφάλι Ὀλλανδέζικο τυρί. Κι' ὅταν πλεῖν οὐτ' ἓνα τρίμμα δὲν χωροῦσε ἡ κοιλία του, Ἀποφάσισε νὰ πᾶν νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν φωλιὰ του.

Κ' εἶδε ὄνειρον... πῶς ἦτον καὶ αὐτὸς ὁμογενὴς πῶς εἰς τὴν δόξα καὶ εἰς τὰ πλοῦτη δὲν τὸν ἔφθανε κανεῖς, εἶχε μὲ τὰ χρήματά του χίλιους δύο μεζέδες πάρει. Καὶ δὲν ἔτρεχε ταῖς νύκτες νὰ βοσκά μεσ' τὸ κελλάρι.

Μὰ ἀκόμη ἓνα ἄλλο μεσ' τὰ τόσα τὰ καλὰ Κ' εἰς τὸν ὕπνῳ του τὸν κάνει τὸν Μουστάκα νὰ γελᾷ τὴν ὥρα αἰματὰ του τὴν τραβοῦσαν γιὰ γεινάτι. Μὲ κουδούνια εἰς ταῖς οὐραῖς τοὺς δυὸ καλοθερμένους γάτος.

Καὶ αὐτὸς τοὺς διοικοῦσε — ὡ ἀπόλαυσις γλυκεῖα! — Καὶ τοὺς ἔδινε καὶ κάπου κι' ἀπὸ μίαν καμιτσιάκι.

Τέτοια βλέπει ὁ Μουστάκας κι' ὅποιοι ἄλλοι τύχη νάχῃ — Καὶ ἀμουστάκος ἀκόμα — φορτωμένο τὸ στομάχι.

ΓΕΩΡΓ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Δύο φοραίς τὸ ἓνα πόσα κάνει; — Δύο —
Δύο παιδιὰ πηγαῖναν μόνον ἔς τὸ σχολεῖο.
— Νίκο, εἶπε ὁ Γιώργος, ἔμαθες τὰ νέα;
Ἄδεις μὴ πεταλοῦδα πῶς πετᾷ ώραία.

Δύο κ' ἓνα τώρα πόσα κάνουν; — Τρία —
Τὴν πεταλοῦδίτσα τὰ κακὰ παιδιὰ
ἤθελαν νὰ τρέξουν νὰ τὴν κυνηγήσουν
Κι' ἂν τυχὸν τὴν πιάσουν, νὰ τὴν τυραννήσουν.

Δύο φοραίς τὸ τρία πόσα κάνουν; — Ἐξή —
Ὁ τρελλὸς ὁ Γιώργος ἤθελε νὰ παίξῃ.
ἔπεισε τὸν Νίκο· τρέξαν καὶ οἱ δύο
κ' εἶχαν λησμονήσει πλέον τὸ σχολεῖο.

Ἐνα ἀπὸ ἓνα; — Ἐν μηδενικό —
Ἐς τὸ λειβάδι τρέξαν τὸ γειτονικό
ν' ἀναιθούν ἀπάνω ἔς τὴν ἀμυγδαλιά,
τὰ πουλιὰ νὰ διώξουν ἀπὸ τὴ φωλιά.

Δύο ἀπὸ τρία πόσο μένει; — Ἐνα —
Τὰ κακὰ παιδάκια ἦσαν ἰδρωμένα
ἀπὸ τὸ παιγνίδι κι' ἀπὸ τὸ κακὸ
καὶ τὴν ἄλλ' ἡμέρα πίναν γιαντινὸ.

Μὰ ἀντὶ νὰ τρέχουν μέσα ἔς τὸ λειβάδι,
φρόνιμ' ἂν πηγαῖναν ἴσα ἔς τὸ σχολεῖο,
δὲν θὰ παῖρναν τότε γιαντινὸ τὸ βράδυ
καὶ θὰ τ' ἀγαποῦσαν ὅλοι καὶ τὰ δύο.

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ.

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΧΕΙΡ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Σ Ω Σ καμμία ἀπὸ τὰς ἀναγνω-
στρίας «τῆς Διαπλάσεως»
ἐνθυμηθῇ ποῖον εἶνε τὸ
ἀληθὲς πρόσωπον τῆς μι-
κρᾶς ταύτης ἱστορίας τὴν
ὁποῖαν μέλλομεν νὰ διη-
γηθῶμεν, ἴσως μάλιστα
καὶ ἐρυθρίασθῇ ὀλίγον, καὶ
δυσχερестηθῇ κατὰ «τῆς
Διαπλάσεως». ἀλλ' ἂς
μείνῃ ἡσυχος· «ἡ Διάπλασις» δὲν εἶνε ἀ-
κριτόμυθος, ὅπως μερικὰ κοράσια τὰ ὁποῖα
λέγουν ὅσα δὲν πρέπει νὰ εἴπουν, καὶ δὲν
θὰ εἶπῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς Σο-
φίας, ἀλλὰ θέλει ἀπλῶς διηγηθῇ τὴν ἱστο-
ρίαν ταύτην ὅπως διορθωθῶν καὶ ἄλλα κο-
ράσια, ὅσα τυχὸν ἔχουν τὸ ἐλάττωμα τῆς . . .
(ἔλα δὲ μὴ φοβεῖσαι καὶ δὲν θὰ εἴπω τὸ
ἐπώνυμόν σου!) . . . Σοφίας, καὶ γίνουν καλὰ
καὶ φρόνιμα ὅπως ἔγεινε καὶ ἐκεῖνη.

Ἀκούσατε λοιπόν.

Μίαν ἡμέραν ἡ τετραέτις Σοφία εἰσέρ-
χεται κλαίουσα εἰς τὴν αἵθουσαν ὅπου ἦτον
ὁ πατήρ της, ἡ μήτηρ της καὶ ἄλλοι φίλοι.
Τὴν ἐρωτοῦν τί ἔχει καὶ ἀποκρίνεται ὅτι ἡ
θύρα ἐπίασε τὸν δάκτυλόν της καὶ πονεῖ,
πονεῖ!

Κατ' εὐτυχίαν εἰς τῶν παρευρισκομένων
ἐν τῇ αἵθουσῃ ἦτο ἱατρός καὶ εἶπεν εἰς τὴν
μικρὰν Σοφίαν νὰ τῇ δείξῃ τὴν χειρὰ της
διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Ἡ μικρὰ ἤξευρεν ἤδη ὅτι οἱ ἱατροὶ σπα-
νίως ἱατρεύουν χωρὶς νὰ προσεγγίσουν καὶ
ὀλίγην δυσχερестκειαν μὲ τὰ ἱατρικὰ των. Λοι-
πὸν μόλις ὁ ἱατρός ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν,
ἡ Σοφία ἔκρυψε τὰς δύο της χεῖρας κάτω
ἀπὸ τὴν μικρὰν της ποδιάν.

— Ἐλα δὲ, τῇ εἶπεν ὁ ἱατρός, ἔλα μι-
κρά μου, βγάλε μου τὸ χεράκι σου ἀπὸ τὸν
κρυψῶνά του, καὶ βάλε το ὀλάνοικτο μέσα
εἰς τὸ χέρι μου. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἱατρεύω
τὰ χέρια χωρὶς νὰ τὰ βλέπω.

Ἡ μικρὰ Σοφία ἐδίσταζε κατ' ἀρχάς,
ἔπειτα δὲ ἐφάνη ὡς νὰ ἔλαβεν ἔξαφνα μίαν
ἀπόφασιν. Ἡ μικρὰ Σοφία εὗρεν, ἡ τοῦλάχισ-
τον ἐνόμισεν ὅτι εὗρε, μέσον τι διὰ νὰ
ἀπατήσῃ τὸν ἱατρὸν καὶ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ
ἱατρικόν. Μὲ αἰφνίδιον κίνημα ἔθηκε τὴν δε-
ξιάν της χεῖρα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ, ἐνῶ
ἡ ἀριστερὰ ἦτο ἡ πονοῦσα.

Ὁ ἱατρός ἔστρεψεν ἀπ' ἐδῶ, ἔστρεψεν
ἀπ' ἐκεῖ τὴν μικρὰν ἐκεῖνην χεῖρα. Ἦτο
λευκή, παχουλὴ, ὠραιότατη, καὶ ἐφαίνετο
ὅτι ποτὲ της ἀφ' οὗτου ἀπετέλει μέρος τοῦ
σώματος τῆς Σοφίας δὲν ἐπόνεσε.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ ἱατρός. Παράδοξον
πρᾶγμα! Ὁ βαβάς της Σοφίας ἱατρεύθη
μόνος του. Ἀλλ' ἀδιάφορον ἐπεὶ δὲ ὁ πόνος
εἶνε ἀπὸ μέσα, θὰ τὸ δέσωμεν μὲ ἓνα πα-
νάκι αὐτὸ τὸ χεράκι, καὶ ἡ μικρὰ μας Σο-
φία ἂς παίξῃ πλέον καὶ ἂς τρώγῃ μὲ τὸ
ἀριστερόν της χεράκι ἕως αὐρίον τὸ πρωῒ.

Λαβὼν δὲ ἓνα ἐπίδεσμον τὸν ὁποῖον εἶχεν
ἐτοιμάσει ἤρχισε νὰ δένῃ τὴν δεξιάν χεῖρα
τῆς μικρᾶς Σοφίας κατὰ τοιοῦτον τρόπον
ὥστε τῇ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ τὴν με-
ταχειρισθῇ.

Ἡ μικρὰ Σοφία ἐφ' ὅσον ἐνόμιζεν ὅτι
μεθ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν ἐπίδεσμον θὰ εἶχεν
ἐλευθέραν τὴν χεῖρά της, ἔχαιρε νομίζουσα
ὅτι ὁ δόλος της ἐπέτυχεν· ἀλλ' ἅμα ἐνόησεν
ὅτι τὰ δάκτυλά της ἐδέθησαν σφιγκτὰ μὲ
τὸν ἐπίδεσμον τοῦ ἱατροῦ, καὶ ὅτι ἔπρεπε
νὰ μείνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως αὐρίον
τὸ πρωῒ, ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι δὲν ἦτο
διόλου καλὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμνε· διότι
διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ ἱατρικὰ τὴν ἀρι-
στεράν της χεῖρα, ἦτις, ἐπεὶ δὲ ἐπόνει, δὲν
τῇ ἐχρησίμευεν εἰς τίποτε, θὰ ἠναγκάζετο
νὰ κρατῇ δεμένην καὶ ἄχρηστον τὴν δεξιάν,
ἡ ὁποία ἠδύνατο νὰ τῇ εἶνε πολὺ ὠφέλιμος,
ἐνῶ θὰ ἐθεραπεύετο ἡ ἀριστερά.

Ἐξέβαλε τότε κάτω ἀπὸ τὴν ποδιάν της σιγὰ
σιγὰ τὴν ἀριστεράν της χεῖρα καὶ χαμηλώσασα
τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της:

— Ἡ Σοφία ἔκαμε λάθος, εἶπεν ἐρυ-
θριῶσα, τοῦτο ἔχει βαβὰ.

— Ἀλήθεια; ὦ ναί! εἶπεν ὁ ἱατρός προσ-
ποιηθεὶς ὅτι τίποτε δὲν ἐνόησε. Ἡ καὶ μὲν
ἡ Σοφία! δὲν ἔχει τώρα κανένα χέρι καλόν·
τὸ ἓνα πονεῖ καὶ τὸ ἄλλο εἶνε δεμένον. Τί
καλὰ ποῦ ἔκαμε ἡ Σοφία κι' ἐπρόφθασε κι' ἐ-
νόησε τὸ λάθος της.

Καὶ ἀπὸ τὴν δεξιάν χεῖρα ἔθηκε τὸν ἐπί-
δεσμον εἰς τὴν ἀριστεράν.

Ὅλα ταῦτα ἔγειναν μὲ σοβαρότητα. Οὐ-
δεὶς εἶπε τίποτε εἰς τὴν Σοφίαν, οὐδεὶς
ἐφάνη ὅτι ἐνόησε τίποτε.

Ἀλλ' ἡ μικρὰ εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ
ὅτε εἶδε τὸν ἱατρὸν νὰ ζητῇ τὴν βάρδον του
καὶ τὸν πῖλόν του διὰ ν' ἀναχωρήσῃ, ὑπήγε
σιγὰ σιγὰ ὀπισθέν του, καὶ τὸν ἔσυρεν ἀπὸ
τὸ ἄκρον τοῦ ἐπανωφορίου του.

— Ἰατρέ, εἶπεν, ἡ Σοφία εἶνε κακὴ, εἶπε
ψεύματα. Ἡ Σοφία ἤξευρε ὅτι δὲν τῆς πο-
νοῦσε τὸ δεξιὸ χέρι.

Συνεχώρησαν, ἐννοεῖται, τὴν μικρὰν —
τῇ τετραέτιδι μόλις — Σοφίαν διὰ τὸ ἀ-
θρόν της ψεύδος, ἀφ' οὗ τὸ ὁμολόγησε τό-
σον εἰλικρινῶς, καὶ ἀφ' οὗ ἔδειξε πόσον
μετενόησε.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

«ΡΙΖΑΣ ΡΙΖΑΣ!»

Μὲ τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας ἐσχεπτόμην,
μικροὶ μου φίλοι, νὰ γράψω τὴν ἱστορίαν
τοῦ Γεωργίου, τεταρτοετοῦς φοιτητοῦ τῆς
φιλολογίας, ὅστις πτωχὸς ὢν, ἐσπούδασε
ἐργαζόμενος, ὡς ὑπηρετῆς, εἰς διαφόρους
οἰκογενείας. Καὶ τώρα ἐργάζεται εἰς δια-
φόρους οἰκογενείας, ἀλλ' ὡς διδάσκαλος ὁ-
μως. Ὅποια δι' αὐτὸν εὐτυχία! νὰ εἰσέρ-
χεται μὲ σοβαρὸν βῆμα διδασκάλου ἐκεῖ,
ὅπου ἄλλοτε εἰσῆρχετο φέρων ἐπ' ὤμου τὸ
ζεμπίλλι μὲ τὰ τρόφιμα; Νὰ ἀποκαλεῖται
εὐπρεπῶς διδασκαλὸς παρ' ἐκείνων οἵτινες
ἐχάλουν αὐτὸν περιφρονητικῶς Γεωργόν; Ὅ-
ποῖον δι' αὐτὸν παράσημον τὸ τετριμμένον
ἐκεῖνο ζεμπίλλι;

Αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἐσχεπτόμην νὰ σᾶς
γράψω, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ὅτε ἔρριψα
τυχαίως τὸ βλέμμα μου ἐφ' ἑνὸς ἐν τῇ προ-
αυλίᾳ μου δενδρύλλiou, τὸ ὁποῖον ὁ προχθι-
σινὸς ἄνεμος εἶχε λυγίσει.

Ἀ! τότε εἶπον, αἱ μικραὶ ὑπάρξεις, περὶ
ὧν πρόκειται νὰ γράψω, δὲν ὁμοιάζουν τοῦ
μικροῦ τούτου δενδρύλλiou; Δὲν εἶναι ἀπα-
λαί, εὐλύγιστοι, εὐθραυστοι, ὡς αὐτό;

Μικρὰ πνοὴ ἀνέμου ἤρκεσεν ὅπως λυγίσθῃ,
καμθῇ, κλίνη τῆς εὐθείας τοῦ δενδρύλλiou.
Ἀλλὰ μὴ καὶ μικρὰ ἀμέλεια, μικραὶ τινες
ἐπιβλαβεῖς ἐξεις, μικρὰ περιφρόνησις τῶν
συμβουλῶν τῶν γονέων, δὲν ἀρκεῖ ὅπως κλί-
νωσι τῆς εὐθείας οδοῦ οἱ μικροὶ παῖδες;

Πῶς ἠδύνατο νὰ ἀνθῇ τὸ δενδρύλλιον
κατὰ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου; Βεβαίως θὰ μὲ
εἰπήτε, ἐὰν εἶχε ρίζας. Καὶ σεις πῶς θὰ
ἀνθῆτε κατὰ τῶν ρευμάτων τῆς κοινωνίας
ὅταν ὀλίγον μεγαλώσητε; Πῶς ἄλλως ἢ
ὅταν αἱ συμβουλαὶ τῶν γονέων σας, τῶν δι-
δασκάλων σας, ριζωθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ σας;

Λοιπὸν ρίζας ρίζας! μικροὶ μου φίλοι, φρον-
τίσατε νὰ ἀποκτήσητε διὰ νὰ γίνηται ἄνθρωποι
καλοὶ καὶ πολῖται τέλειοι. ΣΤ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Πί, πί, πί, περισσότερα
Με τὰ εὐμορφα πτερὰ
Ἐλα κάτω ὅσῃν αὐλή,
Ἀπ' τὴν στέγη τὴν ψηλή.

ΠΑΛΛΙΚΑΡΙ

Φουστανέλλα, πάλα, φέσι,
Περιπάτημα με χάρι,
Καὶ δακτυλιδένια μέση·
Γειά σου, γειά σου, παλλικάρι!

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν νεαροῦ μαθητοῦ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του εὗρον προχθὲς καθ' ὁδόν, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ περιπάτου.

« Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε,

« Εἶνε τώρα μία ἐβδομάς ἀπ' ὅτου ἐτελείωσα τὰς ἐξετάσεις μου. Προεβιβάσθην καὶ μεταβαίνω ἀπὸ τῆς Δευτέρας εἰς τὴν Τρίτην τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἥ, ὡς μοῦ ἀρέσει καλλιτέτερα νὰ λέγω, εἰς τὸ Σχολαρχεῖον.

« Δυστυχῶς ἐφέτος δὲν ἔλαβα καθὼς πέρυσιν ἄριστα, ἀλλὰ λίαν· παρηγοροῦμαι ὅμως, διότι κανεὶς ἀπὸ τὴν τάξιν μας δὲν ἐπῆρε ἀνώτερον βαθμόν.

« Σεῖς, Νίκο, μοῦ ἔγραψες, ἐτελειώσατε τὰς ἐξετάσεις σας ἐνωρίτερα, ἀλλὰ με λύπην μοῦ εἶδον ὅτι δὲν ἐπροβιβάσθης· σοῦ εὐχομαι ὅμως νὰ μὴ σοῦ συμβῇ πλέον αὐτὸ τὸ δυστύχημα, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν γίνεται δι' ἡμᾶς τοὺς μαθητὰς μεγαλειότερον δυστύχημα ἀπὸ αὐτό.

« Τὸ χαρτί διὰ τοὺς ἀετοὺς, τὸ χρωματιστό, διὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφεις, σοῦ τὸ στέλλω, ἀλλὰ, νὰ χαρῶ τὸν πατέρα, ἐντράπηκα νὰ ὑπάγω μόνος μου νὰ τὸ ἀγοράσω.

« Παιδιά 14 χρόνων, καθὼς εἴμεθα ἡμεῖς τώρα, δὲν παίζουν πλέον ἀετούς.

« Κ' ἐγὼ θὰ παίζω τώρα εἰς τὰς παύσεις, ἀλλὰ παιγνίδια τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ἐντροπή νὰ τὰ παίζω.

« Ὑπόγρασα χαρτὶ ἰκονογραφίας καὶ θὰ σχεδιάζω διάφορα σχέδια ὅπως εἰμπορῶ, ἔχι βέβαια πολὺ καλά, ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ συνειθίσω.

« Θὰ μελετῶ βιολίον. Ξεύρεις, Νίκο; ὁ Μπαμ-

πᾶς μου ἡγόρασε βιολίον. Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ μελετῶ καὶ θὰ μάθω νὰ παίζω νὰ τὸν διασκεδάζω. Θὰ μελετῶ ὀλίγα γαλλικά, διότι, καθὼς ἀκούω καὶ μᾶς λέγει ὁ θεὸς Βασιλάκης, οὔτε χαμάλης δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς γαλλικά.

(Ἐδῶ εἶνε ὀλίγα γραμματὰ δυσανάγνωστοι, διότι εἶνε τὰ γράμματα λερωμένα. Φαίνεται ὅτι κάποιος ἐπάτησε τὴν ἐπιστολήν).

« Πολὺ ὅμως θὰ με εὐχαριστῇ καὶ ἐν ἄλλο πράγμα.

« Ἡ Διάπλασις — εἰς τὴν ὁποίαν σ' ἔκαμα συνδρομητὴν — εἶδες ὅτι δημοσιεύει ὠραῖα αἰνίγματα καὶ ἄλλα νόστιμα, « παιδικὸν πνεῦμα », ὅπως τὰ λέγει Εἰδης; κάμνει καὶ διαγωνισμούς· λοιπὸν θὰ καταγίνομαι νὰ γράφω ὠραῖα αἰνίγματα καὶ παιδικὸν πνεῦμα, καὶ νὰ διακρίνομαι καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς. Νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ τὸ ψευδώνυμόν μου διὰ

νὰ ἐννοῇς ὅσα γράφω ὅτι εἶνε ἰδικά μου. Τὸ ψευδώνυμόν μου εἶνε... (Καὶ ἐδῶ εἶνε πατημένη ἡ ἐπιστολή καὶ εἶνε δυσανάγνωστον τὸ ψευδώνυμόν του). Ἀρα βαρύνομαι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ καταβαίνω εἰς τὸν κήπὸν μας, ὅπου ἔχω χωρίσει ἕνα μικρὸν μέρος τὸ ὅποιον θὰ καλλιεργῶ. Ἐπειτα θὰ κόπτω με τὸ πριονάκι ὠραῖα, ἕνα ξύλον μαλακὸν καὶ θὰ κάμνω ὠραῖα πράγματα καθὼς εἶνε καὶ ὁ κοπτήρ διὰ τὰ χαρτὰ τὸν ὅποιον σοῦ στέλλω.

Τρεῖς ὅμως φορές τὴν ἐβδομάδα ὦρισα ὅπως μελετῶ μαθήματα τοῦ σχολείου, διότι εἶνε ἀνάγκη.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πέρυσιν τὸ καλοκαίρι δὲν εἶχα ἀνοίξει διόλου βιβλίον κατὰ τὰς παύσεις· λοιπὸν

ἄμα ἐπῆγα εἰς τὸ σχολεῖον τὴν ἔπαθα ὅσῃν τὸν ὑπηρετὴν μας τὸν Γιάννη ποῦ μεθοῦσε καὶ ἐπήγαγε καὶ ζητοῦσε νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν ὑποδηματοποιὸν κρέας καὶ ἀπὸ τὸν ράπτῃν γλυκίσματα. Ἔτσι κ' ἐγὼ πέρυσιν με ἐρωτοῦσαν τί ἐστὶ κλάσμα καὶ ἐγὼ ἔλεγα τὸν ὀρισμὸν τοῦ πολλαπλασιασμοῦ.

Αὐτὰ λοιπὸν σκοπεύω νὰ κάμω ἐφέτος τὸ καλοκαίρι· ἔτσι ὠφελοῦμαι, διασκεδάζω καὶ προξενῶ εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς γονεῖς μου.

Σὲ συμβουλεύω, Νίκο, νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὰ ἴδια, διὰ τοῦτο μαζὶ με τὸ χαρτί διὰ τοὺς ἀετοὺς σοὶ στέλλω καὶ χαρτὶ τῆς ἰκονογραφίας.

Ὁ ἀγαπῶν σε ἐξάδελφός σου

ΑΛΕΞΑΝ (ἡ ἄκρα τῆς ἐπιστολῆς λείπει ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τὸ ἐπώνυμον τοῦ Ἀλεξάνδρου).

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΔΗΜ. Κ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΗΣ

ΕΝΤΟΣ ἑνὸς κήπου ἦσαν ποτε φυτευμένα δύο ἡλιοτρόπια· τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν ἐφιλιώθη με τὸ μικρὸν κοράσιον τῆς γειτονικῆς οἰκίας, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἦτο φαντασμένον, ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸς τὸν ἥλιον ἦτον ἐστραμμένον, νομίζον ὅτι δι' αὐτὸ μόνον ἔστειλεν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τὴν γῆν. Τὸ εὐπροσῆγορον καὶ περιποιητικὸν ἡλιοτρόπιον συχνάκις ἐκυπτεν ἐξω ἀπὸ τὸ περίφραγμά του καὶ ἐχαιρέτα τὸ μικρὸν κοράσιον. Ἀλλὰ ἦτο τόσο πολὺ ὑψηλὸν ὥστε τὸ μικρὸν κοράσιον δὲν τὸ ἐφθανε καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπάτει εἰς τὰ ρύχια του. Τὸ καλὸν ὅμως ἡλιοτρόπιον ἐχρέμα τότε ἐν ἐκ τῶν πλατέων τοῦ φύλλων, ἀπαράλλακτα ὡς νὰ ἤπλωνε πρὸς αὐτὸ τὴν χεῖρά του καὶ τὸ κοράσιον ἐλάμβανε τὸ φύλλον, ὅπως σεῖς λαμβάνετε τὴν χεῖρα κανενὸς φίλου σας, καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτὸ γλυκά, γλυκά.

— Καλημέρα, Ἠλιτέ μου!

Μίαν ἡμέραν τὸ κοράσιον λέγει πρὸς τὸ ἡλιοτρόπιον — Ἐχετε εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς συστήσω τὴν κοῦκλάν μου; Τὸ ἡλιοτρόπιον ἔκλινε τὴν μεγάλην του κεφαλὴν, ὡς νὰ ἔλεγε Ναι! καὶ τὸ κοράσιον ἀνεστηκώθη ὅσον ἡδυνήθη ὑψηλά, ὥψωσε τὴν κοῦκλάν του καὶ τῷ τὴν ἐσύστησε. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγίναν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι, καὶ ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς πολὺ εὐτυχεῖς.

Τότε τὸ ἀκατάδεκτον ἡλιοτρόπιον εἶπεν εἰς τὸ εὐγενὲς ἡλιοτρόπιον.

— Τί τρελλό ποῦ εἶσαι! διατὶ δὲν πρᾶτῃς καὶ σὺ τὸν ἥλιον ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅπως κάμνω ἐγώ;

— Δυστυχισμένον ἄνθος, ἀπήντησε τὸ ἄλλο ἡλιοτρόπιον· βλέπε σὺ ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου· εἶσαι μόνον καὶ ἐρημον· δι' ἐμὲ λάμψεις καλλιτέρα εἶνε νὰ με ἀγαποῦν καὶ νὰ ἀγαπῶ· ἐγὼ δὲν εἶμαι κατὰμονον εἰς τὸν κόσμον, ὅπως σὺ· ἐγὼ ἔχω καὶ ἄλλους δύο· ἡμεῖς εἴμεθα τρεῖς φίλοι.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ

ΘΑ ΔΩΡΗΣΩΜΕΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Πρὸς πάντας, ὅσοι ἐκ τῶν νῦν συνδρομητῶν «τῆς Διαπλάσεως» ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ νέον ἔτος πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1882, καθὼς καὶ πρὸς πάντας τοὺς νέους συνδρομητάς, ὅσοι θὰ ἐγγραφῶσι διὰ τὸ προσεχές ἔτος ἐπίσης πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1882.

Τὸ νέον τοῦτο βιβλίариον ἀποτελούμενον ἐξ 100 περίπου σελίδων καὶ συντεταγμένον μετὰ πολλῆς χάριτος ἐπίτηδες διὰ τοὺς μικροὺς φίλους «τῆς Διαπλάσεως» ὑπὸ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΑΥΤΗΣ, θὰ περιέχῃ: ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ, ΔΡΑΜΑΤΙΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ, θὰ στολίζεται μὲ ὠραίας ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ καὶ μὲ θελκτικωτάτην ΜΟΥΣΙΚΗΝ.

Τυπογραφικῶς δὲ θὰ εἶνε κομψότατον καὶ λίαν φιλόλαον, διότι, ὅπως καὶ αἱ πέρυσι δωρηθεῖσαι «Παιδικαὶ Σελίδες», αἱ ὁποῖαι τοσοῦτον κατέθελξαν καὶ κατενθουσίασαν τοὺς μικροὺς φίλους «τῆς Διαπλάσεως», θὰ τυπωθῇ καὶ τὸ βιβλίариον τοῦτο ἐν τῷ τυπογραφείῳ Ἀνδρέου Κορομηλά.

Ἐλπίζομεν ὅτι πάντες οἱ συνδρομηταὶ «τῆς Διαπλάσεως» θὰ σπεύσωσι ν' ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ὅπως ἀποκτήσωσι τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσι τὸ ὠραῖον τοῦτο δῶρον· καὶ συγχρόνως ὅτι θὰ φροντίσωσιν ὥστε, πᾶς φίλος των τὸν ὅποιον γνωρίζουν ὅτι δὲν εἶνε συνδρομητῆς «τῆς Διαπλάσεως» νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἐγγραφῇ τοιοῦτος πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1882.

Καὶ οὕτω γνωρίζετε τί θὰ συμβῇ;

Οἱ μικροὶ μας φίλοι ἀκουσίως καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσι θὰ κάμουν δῶρον εἰς τοὺς φίλους των τὸ χαριτωμένον βιβλίариον. Διότι, ὅσους θὰ πείσουν νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου, θὰ τοὺς ἴδωσι νὰ ἔχωσι κτῆμα των τὸ βιβλίариον «τῆς Διαπλάσεως».

Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι, ἐκτὸς τῶν μικρῶν μας φίλων, καὶ πάντες ἐπίσης οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ ἐκτιμῶντες τὸν σκοπὸν «τῆς Διαπλάσεως» θὰ ἐνεργήσωσι καὶ πάλιν ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας αὐτῆς ἐξαπλώσεως, πεποιθότες ὅτι, ὅταν αἱ ἐνέργειαι των ἀπολήξωσιν εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα ὥστε οἱ σήμερον ὑπερτετρακισχίλιοι συνδρομηταὶ ν' ἀνέλθωσιν εἰς δέκα χιλιάδας, θὰ ἴδωσι «τὴν Διάπλασιν» ἐκδιδομένην δις τοῦ μηνός, ἄνευ αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς.

Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συναποστέλλομεν μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀγγελίαν ἐλπίζοντες ὅτι θὰ μᾶς ἐπιστραφῇ αὕτη ἐγκαίρως καὶ μετ' εὐχαρίστου ἀποτελέσματος.

Ἡμεῖς δὲ θέλομεν προσπαθήσει ν' ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν ταύτην τῆς πρὸς «τὴν Διάπλασιν» δεικνυομένης συμπαθοῦς εὐνοίας, ἐπιδιώκοντες τὴν τελειοποίησιν αὐτῆς.

ΔΙΑΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως σημειοῦμεν ὅτι, ὅσοι ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. ἀνταποκριτῶν μας λάβωσι συνδρομὰς διὰ τὸ νέον ἔτος ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας παρὰ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ λάβωσι τὴν δωρεὰν αὐτήν, δὲν ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀναγγείλωσι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ πρέπει καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν αὐτῶν νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν ἐπίσης ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας. Διότι μόνον εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὴν συνδρομὴν θὰ λάβωμεν πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1882, ὑποσχομεθα νὰ δωρήσωμεν τὸ βιβλίариον. Ὡστε ἄς φροντίσωσι καὶ οἱ διὰ τῶν ἀνταποκριτῶν μας λαμβάνοντες «τὴν Διάπλασιν» συνδρομηταί, νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των ὅπως προσθάσωσι καὶ οὗτοι νὰ μᾶς τὴν πέμψωσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Θερμὴ παράκλησις. Σήμερον, μικροὶ μου φίλοι, θὰ σᾶς ζητήσω πρῶτον, πρῶτον μίαν χάριν: Θερμῶς σᾶς παρακαλῶ ν' ἀναγνώσῃτε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὴν ἀνωτέρω δῆλωσιν τῆς Διευθύνσεως καὶ νὰ φροντίσῃτε νὰ συμμορφωθῇτε πρὸς αὐτήν. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοι ἀρνηθῇτε τὴν χάριν ταύτην ἀφοῦ μάλιστα ἐν τῇ δηλώσει ταύτῃ περὶ οὐδενὸς ἄλλου πρόκειται εἰμὴ περὶ τῆς ἐξακολούθησεως καὶ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος τῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπισκέψεών μου ἀπὸ τὰς ὁποίας τόσον πολὺ εἰσθε καὶ σεῖς εὐχαριστημένοι ὅσον καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν θερμὴν ἀγάπην σας ἣν μοι ἐδείξατε μέχρι τοῦδε. Ἀναγνώσατέ τὴν λοιπὸν! ἀναγώσατέ τὴν ὁλόκληρον καὶ προσεκτικῶς!

Πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων μοι εὐχονται νὰ εἶνε τυχερὸν τὸ νέον Γραφεῖόν μου, τόσον τυχερὸν ὥστε πολὺ ταχέως νὰ ἀνέλθῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν μου εἰς δέκα χιλιάδας διὰ νὰ δύναμαι νὰ σᾶς ἐπισκέπτομαι δις τοῦ μηνός. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς εὐχὰς σας εὐχάς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι· ἀλλὰ ἐπεὶ βέβαιον ὅτι ἐγὼ πολὺ ὀλίγον πιστεύω εἰς τὴν τύχην· ἐὰν δὲ κατορθωθῇ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦμεν: ἡ αὐξήσις δηλαδή τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν, τοῦτο δὲν θὰ τὸ ὑφείλω εἰς τὸ τυχερὸν τοῦ νέου Γραφείου, ἀλλ' εἰς τὴν πρὸς με ἀγάπην τῶν φίλων μου καὶ εἰς τὰς δραστηρίους ἐνεργείας των πρὸς ἀπόκτησιν νέων συνδρομητῶν.

Φίλε μου *Ραταπιάν-πιάν-πιάν*, τὴν πρὸς τὸν Φωτοβόλον Ἀστέρᾳ ἐπιστολήν σου δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀποστείλω, ὅτι δὲν ἐπέθηκες ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν εἰς Τρίπολιν ἀποστολήν της γριμματοσήμῳ. Ἐγὼ δὲ εἰμαι τόσον πλουσία ὥστε νὰ ὑποβάλλωμαι εἰς τὴν δαπάνην ταύτην.

Ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα δὲν θέλει, λέγει, νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά της εἰς τὴν *Λεργαλαν Γῶραν* διότι δὲν εἶνε Ἡρακλῆς καὶ φοβεῖται μὴ τὴν καταβροχθίσῃ καὶ τότε «ἀντίο, ταλαίπωρος Μικρὰ Σεισουρήθρα...» οὔτε εἰς τὴν *Μικρὰν Μέλισσαν* τὸ λέγει, διότι θὰ τὴν κεντρώσῃ. Εἰς τὴν *Παρσέληνον* ὅμως τὸ λέγει,

διότι τὴν ἀγαπᾷ, ἐπεὶ δὲ τῆς φωτίζει τὴν φωλεάν, τὴν ὁποῖαν τῆς ἀρέσκει νὰ κίβη εἰς κυπαρίσσια. — Ἀλλὰ, *Μικρὰ μου Σεισουρήθρα*, ἡ *Παρσέληνος* εἶνε πολὺ ὑψηλὰ καὶ διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομά σου πρέπει νὰ φωνάξῃ πολὺ δυνατὰ καὶ τότε... ἀντίο ταλαίπωρος Μικρὰ Σεισουρήθρα! νομίζεις ὅτι εἶνε κωφὴ ἡ *Λεργαλαν Γῶρα*;

Παρὰ πολὺ εὐχαριστήθη «ἡ Διάπλασις» λαβοῦσα τὴν φωτογραφίαν τοῦ δραστηρίου φίλου της Μιλτιάδου Γ. Βιτιάδου.

Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φεντίας πέμπουσι τὰ συγχαρητήριά των εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας κατὰ τὸν δεύτερον διαγωνισμόν.

Ὁ Δελφὶν καὶ τὸ Θυράκιον Τόξον ἀσπάζονται τὸν Ἀσπροποταμίτην καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσιν ἐκὼν κατὰ γὰρ καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Ἀσπροποτάμου.

Ἡ *Ὠραία Ἑλλάς* ἀπάζεται τὴν φίλην μου Σοφίαν. — Ποίαν Σοφίαν; ἔχω πολλὰς παρὰ πολλὰς φίλας μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα· καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ τῇ φανερώσῃ τὴν ἡλικίαν της καὶ τὸν λόγον δι' ὃν δὲν ἔλαθε ψευδωνυμόν. — Ἀς ἴδωμεν ποῖα ἀπὸ ὅλας τὰς Σοφίας θὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς τῆς *Ὠραίας Ἑλλάδος*, διότι οὔτε ἐγὼ δὲν εἰδεύω πρὸς ποίαν ἀπὸ ὅλας ἀποτείνεται.

Ὁ *Ραταπιάν-πιάν-πιάν* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας καὶ τὸ τοῦ Βορείου Σέλαος, ἡ Μυρσίνη τὸ τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας, ἡ Μοριὴ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς *Λαργαλᾶς Γῶρας*, ὁ Φωτοβόλος Ἀστὴρ τὸ τῆς Μοριῶς, ὁ Μακρόουρος Κομήτης τὸ τοῦ Νέου Κομήτου καὶ τὸ τοῦ Κομήτου, ἡ Κυανὴ Χρυσάλλις τὸ τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας, τῆς Μικρούλας Τραλαᾶ καὶ τῆς *Ροδοδακτύλου* Ἡῶς. Ὁ δὲ Διον. Γ. Ξανθὸς προσφέρει τὰ *σεβάσματά του* πρὸς τὴν *ἀξιοτίμον* Μικρὰν Σεισουρήθραν. Πάντες δὲ οἱ ἄνωθι ἐρωτῶντες ἀσπάζονται συγχρόνως τοὺς ἐρωτωμένους.

«Ἡ Διάπλασις» ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Νίκον Τριανταφυλλίδην, Ἰωάννην Καγκάδη, Ἑλλά-

ΜΙΚΡΟΥ ΦΙΛΟΔΟΕΟΥ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ.

— Τί ἔχει τάχα τὸ κάθε πλουσιόπαιδο περισσότερον ἀπὸ ἐμέ; "Ε! βέβαια, ἔχει ἐνδύματα, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ θὰ ἔχω ἔχει ὑποδήματα, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ θ' ἀποκτήσω. Τί ἄλλο ἔχει; χρήματα; "Ω! δὲν θέλω χρήματα... Ἐγὼ θέλω δόξαν! Ναι, κύριοί μου, δόξαν! Προχθές ἀκόμη εἶδα εἰς ἓν βιβλίον ὅτι πολλοὶ ἐμίσησαν τὰ πλούτη, ἀλλ' οὐδεὶς τὴν δόξαν... Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πολλούς!... Καὶ ἔπειτα δόξα! Δόξα! "Ω! ὅλοι θὰ ὀμιλοῦν γιὰ μένα! Γιὰ μένα τὸν Περικλῆ, τὸν πτωχόν, ὅπου δὲν μοῦ ζηλεύει κανεὶς τίποτε τώρα... "Α! ἐλησμόνησα ὅτι μοῦ ζηλεύουν μερικὰ πλουσιόπαιδα τὰ

ΑΙ ΠΟΜΦΟΥΛΥΓΕΣ ΤΟΥ ΣΑΠΩΝΟΣ

Ὁ μικρὸς Ἰππόλυτος ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν νὰ κάμνῃ πομφόλυγας ἐκ σάπωνος· ἐφύσα, ἐφύσα... ἐντὸς τεμαχίου ἀχύρου, ἔπειτα τὰς ἀφινει εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰς παρετῆρει ν' ἀναβαίνουν ὑψηλά, ἐνῶ τὸ φῶς ταῖς εἶδε διάφορα ζωηρὰ χρώματα καὶ τὰς ἔκαμνε πρασίνας, ροδόχρους καὶ κυανᾶς.

— Αἱ πομφόλυγες εἶνε νηρηίδες, εἶπεν αἰφνης ἡ Καλλιόπη, κόρη πέντε ἐτῶν, ἡ ὅποια ἐπομένως ὑπερέβαινε κατὰ δύο ἔτη τὸν ἀδελφόν της.

Ὁ μικρὸς Ἰππόλυτος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς, διότι ἤρχισε νὰ νυστάξῃ, παρετῆρσε τὴν ἀδελφὴν του, καὶ παύσας νὰ φυσᾷ εἰς τὸ τεμάχιον τοῦ ἀχύρου, τὴν ἠρώτησε:

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν αὐτό; Ἡ μητέρα;

— "Οχι, ἡ Ἀνθὴ μοῦ εἶπεν, ὅτι ἅμα μόνον εἰπῇ κανεὶς;

« Φοῦσκα, σαπουνόφουσκα, πῆγαινέ με ὑψηλά, ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, στὸ γαλάζιο οὐρανὸ... »

σὲ σηκώνει καὶ ἀναβαίνει, ἀναβαίνει εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν νηρηίδων.

— Δοκιμάξεις λοιπόν; αἶ! ἐπανελάθεν ὁ μικρὸς Ἰππόλυτος.

— "Οχι, ὄχι ἐμπρός σου. Πρέπει νὰ εἶμαι μόνη...

— Διατί;

— Διότι κανεὶς ἄλλος δὲν πρέπει ν' ἀκούσῃ ὅ,τι θὰ εἶπω, παρὰ μόνον αἱ νηρηίδες.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μήτηρ τοῦ Ἰππολύτου ἦλθε καὶ τὸν ἐπῆρε διὰ νὰ τὸν κοιμήσῃ εἰς τὴν μικρὰν του κλίνην.

ἄριστά μου εἰς τὸ σχολεῖον. Διότι ἐγὼ μελετῶ!... καὶ θὰ μελετῶ πολὺ!... μὰ πολὺ πολὺ! Θὰ μελετῶ ἕως ὅτου νὰ μὴ ὑπάρχῃ βιβλίον τὸ ὅποῖον νὰ μὴ ἔχω ἀναγνώσει... Καὶ τότε νὰ ἰδῇτε τί θὰ γίνῃ ὁ Περικλῆς!... »

Αὐτὰς τὰς σκέψεις κάμνει συχνὰ ἀπομονούμενος ὁ μικρὸς Περικλῆς καὶ μειδιᾷ ἐξ εὐχαριστήσεως. Κάμνει σχέδια ἐπὶ σχεδίων, αἰωνίως ἔχων τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια ὁ μικρὸς φιλόδοξος, μόνος ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Καὶ μόλις ἡ δρόσος καὶ τὸ ψῦχος τοῦ διακόπτουν τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων του.

ΚΑΛΛΙΒΟΓΛΟΣ ΠΟΛΥΤΑΞΟΛΟΣ

Ἡ Καλλιόπη ἔμεινε μόνη, καὶ ἀμέσως ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἰππολύτου, ἐνώπιον τοῦ πινακίου, τὸ ὅποῖον ἦτο γεμάτο σαπουνάδα καὶ ἤρχισε νὰ φυσᾷ ἐντὸς τοῦ τεμαχίου τοῦ ἀχύρου, λέγουσα:

« Φοῦσκα, σαπουνόφουσκα, πῆγαινέ με ὑψηλά... »

Καὶ εἶπε μέχρι τέλους ὅλους τοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους τῇ εἶχε μάθει ἡ Ἀνθὴ· ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη τοὺς τελειώσῃ ὅλους οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν.

Ὅταν τοὺς ἤνοιξε πάλιν, εἶδεν ὅτι ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τάπητα, καὶ ἔπειτα αἰφνης οὗτος ἐπέταξεν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον...

Ἐκάστην ἄκραν τοῦ τάπητος τούτου ἐκράτει ἓν πτηνὸν κατὰλευκον.

— Πολὺ δυνατὰ πτηνὰ εἶνε αὐτά, εἶπεν ἡ Καλλιόπη· καὶ ὅμως δὲν εἶνε πολὺ μεγάλα... ἄχ! Θεέ μου! δὲν φορῶ πλέον τὸ ἴδιον φόρεμα, τοῦτο εἶνε μεταξὺ μὲ ὠραίαις γαλανῶς σειράς. Καὶ αὐτὰ τὰ ὠραῖα κόκκινα ὑποδήματα; Πότε μοῦ τὰ ἐφόρεσαν ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν τὰ ἤνυνόησα; Καὶ ὁ ἀνεμὸς ἀνασηκώνει τὴν κόμην μου!... "Ω! πόσον γρήγορα, γρήγορα πηγαινῶ! Περιέργον πῶς δὲν ζαλίζομαι!

Καὶ ἐπειδὴ ἐξημέρονα, παρετῆρσε πρὸς τὰ κάτω, καὶ διέκρινε τὰ δένδρα καὶ τοὺς ἀγρούς μικρούς, πολλὸν μικρούς, καὶ τὰς πόλεις, τῶν ὁποίων αἱ οἰκίαι ἐφαίνοντο ὡς παιγνιδάκια, καὶ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ὁμοιάζον ὡς μύρμηκες τρέχοντες ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

— "Ωχ, ὦχ, ὦχ! φοβοῦμαι πολὺ μήπως πέσω, ἔλεγεν ἡ μικρὰ Καλλιόπη· ἤθελα νὰ ἤξευρα

ἀν τὸ βασιλεῖον τῶν νηρηίδων εἶνε ἀκόμη μακράν.

— Ἰδὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης· ἐκεῖ εἶνε τὸ βασιλεῖον τῶν νηρηίδων, εἶπε μὴ φωνή.

Ἡ Καλλιόπη ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε πλησίον της πρόσωπον, τὸ ὅποῖον ἔλαμπεν.

— Μήπως εἶσαι πομφόλυξ ἐκ σάπωνος; ἠρώτησεν ἡ Καλλιόπη.

— Βέβαιως, εἶμαι πομφόλυξ καὶ μάλιστα ἐκείνη, ἥτις σὲ πηγαινέει εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν νηρηίδων.

Ἡ Καλλιόπη ἐξεπλάγη ὀλίγον, τῇ εἶχε φανῇ ὅτι ἀνεγνώρισε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑπηρετρίας τῶν Ἀνθῆς.

— Εἰπέ μαζὴ μου, ἐξηκολούθησεν ἡ φωνή, τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ εἶπω ἐγὼ:

« Φοῦσκα, σαπουνόφουσκα, κράτησε τὸ δρόμο σου κι' ἄφρσέ με, ἂν ἔμπορῇς στὸ παλάτι τὸ χρυσὸ ποῦνε ἡ νεράιδες καὶ τὰ νεραϊδόπουλα... »

Ἡ μικρὰ Καλλιόπη ἐπανελάθεν ὅ,τι ἔλεγεν ἡ πομφόλυξ, καὶ αἰφνης ὁ τάπηξ ἐξηφανίσθη, τὰ πτηνὰ ἐπέταξαν, καὶ ἡ Καλλιόπη εὐρέθη εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων τῶν νηρηίδων. Εἶδε μάλιστα πολλὰς νηρηίδας, αἱ ὁποῖαι ἐπέτων ἱππεύουσαι ὠραίαις πεταλούδας διαφόρων χρωμάτων.

— Μία μικρὰ κάτοικος τῆς γῆς! ἐφώναζαν αἱ νηρηίδες περικυκλώσασαι τὴν Καλλιόπην. "Ω! πόσον εἶνε ὠραία! ἡ βασίλισσά μας θὰ τὴν κάμῃ κόρην της... Ἀλλ' εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ δὲν χωρεῖ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὰ δωμάτιά μας, πρέπει νὰ γίνῃ μικρά... μικρά, ὅπως ἡμεῖς.

Ἐξέτειναν τὰς ράβδους των, καὶ ἡ Καλλιόπη τῷ ὄντι, ἔγεινε τόσο λεπτή καὶ τόσο ἰσχνή ὅσον καὶ ἡ μικροτέρα τῶν νηρηίδων. Ἡ Καλλιόπη εἶδεν ὅτι εἶχε πτέρυγας, στέφανον ἀργυροῦν, φόρεμα μὲ χρυσὰς σειράς καὶ ράβδον.

— Καὶ ὅταν φαντάζωμαι ὅτι ὅλα αὐτὰ μοῦ ἔγειναν διότι ἔκαμα φοῦσκες μὲ σαποῦνι, ἐφώναζεν ἡ Καλλιόπη, ἥτις ἐγάλα, ἐχώρευε, ἐτραγώδει εὐθύμως ὅσον καὶ αἱ νηρηίδες, καὶ, ὅπως αὐταί, διεσκέδαζεν ἱππεύουσα καὶ τρέχουσα ἐπὶ τῶν ὠραίων καὶ κυανῶν πεταλούδων.

Αἰφνης ἠκούσθη ἡχος σάλπιγγος καὶ μεγάλῃ μουσικῇ ἀντήχησεν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἔρχονται! ἐφώναζαν ὅλοι αἱ νηρηίδες ὁμοῦ, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν εἰς προὔπαντήσιν των! Ἐστρεψαν τὴν κεφαλὴν τῶν πεταλούδων των πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡλίου καὶ ἐν μεγάλῃ παρατάξει ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν βασιλικὴν συνοδίαν.

— Σοὶ φέρομεν ἓν παιδίον ἀπὸ τὴν γῆν, εἶπεν αἱ νηρηίδες πρὸς τὴν βασίλισσαν· εἶνε τόσος καὶ ρὸς τώρα ὅπου ἐπιθυμεῖς νὰ ἔχῃς μίαν κόρην.

— "Ω! ναι, ἐφώναζεν ἡ βασίλισσα, ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε;

— Ἐδῶ, ἐπιθύρουν ἡ Καλλιόπη· καὶ ἡθελῆσε νὰ πηδῇ κάτω ἀπὸ τὴν πεταλούδα της.

Ἀλλ' οἴμοι! ὁ ποὺς αὐτῆς ἐπιάσθη εἰς τὸν ἀναβολέα, εἰς τὸ μέρος δηλαδὴ ὅπου εἰ ἱππεὺς θέτουν τὸν πόδα των, καὶ τόσον μάλιστα δυνατὰ ἐπιάσθη ὥστε ἡ Καλλιόπη ἔπεσε βαρέως κατὰ γῆς, καὶ ἔμεινε παραζαλισμένη.

Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς της δὲν εἶδε πλέον νηρηίδας, ἀλλὰ τὴν μητέρα της, ἥτις τὴν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ ἐξήταζε μήπως ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν της.

— Ἐπόνεσες; τὴν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ της.

Ἡ Καλλιόπη παρετῆρσε πέριξ της.

— Ποῦ εἶνε τὸ ὠραῖόν μου μεταξὺ τὸ φόρεμα μὲ τὰς χρυσὰς σειράς; εἶπε χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς μητρὸς της. Καὶ τὰ κόκκινα ὑποδήματα καὶ ὁ στέφανος, τὸν ὅποῖον αἱ νηρηίδες μοὶ ἔδωσαν;

— Τὰ ὠνειρεύθης ὅλα αὐτά, κόρη μου...

— "Ω! ὄχι· κύτταξε πόσον ἐμελάνισαε τὸ χέρι μου! Ἐγεινε μελανὸν ὅταν ἔπεσα ἀπὸ τὴν πεταλούδα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἀναβῆ, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι νηρηίδες, αἱ ὁποῖαι ἦσαν τριγύρω μου.

— Δὲν ὑπάρχουν νηρηίδες, μικρά μου, εἶπε σοβαρῶς ἡ μήτηρ της, καὶ σοῦ ἐμελάνισαεν ὁ βραχίον σου ἐπειδὴ ἔπεσες ἀπὸ τὴν τράπεζαν κατὰ γῆς· διότι ἀπεκοιμήθης ἀφοῦ ἐπῆρα τὸν Ἰππόλυτον.

— Ἀλήθεια, μητέρα;

— Βέβαια· ὅταν ἐπέστρεψα, ὁ ὕπνος σου ἦτο τόσο βαθύς ὥστε δὲν με ἐνόησες.

Ἡ μικρὰ Καλλιόπη ἦτο πολὺ φρόνιμον κοράσιον καὶ ἤξευρεν ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ πιστεύωμεν ὅ,τι λέγουν αἱ μητέρες μας.

Οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δὲν ἐφαντάσθη ἡ Καλλιόπη ὅτι ἡ μήτηρ της δὲν τῇ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐνῶ ἡ μήτηρ της τὴν ἐξέδυνε, ἐπανελάμβανεν:

« Φοῦσκα, σαπουνόφουσκα, πῆγαινέ με ὑψηλά, ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, στὸ παλάτι τὸ χρυσὸ, ποῦχει μέσ' σπὸν κῆπό του καὶ στὸ περιβόλι του πεταλούδες γαλαναῖς καὶ νεραϊδὲς ὡμορφαις... »

"Επειτα ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ἡ μήτηρ της, ἡ Καλλιόπη ἀπεκοιμήθη πολὺ ὀργήγορα, διότι ἤλπιζε νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὰς φίλας της νηρηΐ-

δας, ἐπειδὴ τὴν σήμερον τὰ μικρὰ παιδία βλέ-
πουν νηρηΐδας μόνον εἰς τὰ ὄνειρά των . . .

(Μίμησις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ

— Σήμερον θὰ σᾶς εἰπῶ ἐν ὥραϊον παι-
γνίδιον νὰ παίξετε, εἶπεν ὁ κύριος Φίλων
πρὸς τὰ δύο του κοράσια καὶ τὸν υἱόν του,
τὰς δύο του ἀνεψιάς καὶ τὸν ἀνεψιόν του.

— "Εν ὥραϊον παιγνίδιον! ἀνεφώνησαν
παρευθὺς ζωηραὶ καὶ χαρωπαὶ ἑξ παιδικαὶ
φωναί.

— Τί παιγνίδιον, πάτερ!

— Τί παιγνίδιον, θεῖτε!

— Προτέχετε· εἰσθε ἑξ ὅλοι· λοιπὸν οἱ
τρεῖς πηγαίνετε ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ οἱ ἄλλοι
τρεῖς ἀπὸ τὸ ἄλλο· σχηματίζετε δύο στρα-
τόπεδα· τὸ ἐν στρατόπεδον θὰ προσπαθήσῃ
νὰ σύρῃ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ μέρος του, διὰ
τοῦτο καὶ ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος
πρέπει νὰ κρατῶνται σφιγκτὰ ἀναμεταξύ

των, νὰ τραβοῦν μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ των διὰ
νὰ μὴ τοὺς ἐλκύσουν οἱ ἄλλοι· κερδίζει τὸ
στρατόπεδον τὸ ὁποῖον θὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸν
ἑαυτὸν του τὸ ἄλλο.

Τὰ ἑξ παιδία, τὰ ὁποῖα τόσον πολὺ ἐπρό-
σεχον ὥστε οὐτὲ ἐβήξαν καὶ καθ' ὃν χρόνον
ὁ κύριος Φίλων τοῖς ἐξήγει τὸ παιγνίδιον,
ἔτρεξαν σκιρτῶντα καὶ πηδῶντα καὶ τραγω-
δοῦντα καὶ φωνάζοντα εἰς τὸ λειβάδιον τὸ
ὁποῖον ἦτο ἐκεῖ πλησίον· ἀπὸ τὸ ἐν μέρος
ὑπῆγεν ἡ Εὐρυδίκη ἡ μεγαλειτέρα κόρη τοῦ
κ. Φίλωνος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ Πηνελόπη ἡ
μεγαλειτέρα ἐξαδέλφη της· ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε
τὰ δύο στρατόπεδα νὰ ἔχωσιν ἴσας δυνάμεις,
ἡ Πηνελόπη ἔδωκεν εἰς τὰς ἐξαδέλφας της
τὸν ἀδελφόν της Εὐδόξον, ὅστις ἦτο ὀκτώ

ἑτῶν καὶ δυνατός, καὶ ἔλαβε τὸν Τηλέμαχον,
ὅστις ἦτο μόνον ἑπτὰ καὶ ὀλίγον ἀδύνατος.
"Επρεπε δὲ νὰ γίνῃ τοῦτο, διότι ἡ ἀδελφή της
Εὐανθία ἦτο μεγαλειτέρα καὶ δυνατωτέρα
ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν της Πηνελόπης Εὐτέρπην.
Τώρα τὰ δύο στρατόπεδα εἶχον ἴσας δυνά-
μεις καὶ ἤρχισαν πλέον τὸ παιγνίδιον. Σύ-
ρουν, σύρουν, ἀλλὰ ποῦ; νομίζεις ὅτι εἶνε
καρφωμένοι εἰς τὴν θέσιν των· τότε βάλλουν
τὰ δυνατὰ των, ἡ Πηνελόπη καὶ ἡ Εὐρυδίκη
κλίνουσι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐλκύουν, ὁ Εὐδό-
ξος σύρει πολὺ, πολὺ δυνατὰ καὶ ὦχ! ἐπὶ
τέλους! τὸ στρατόπεδον τῆς Πηνελόπης
ἐλκύει πρὸς τὸ μέρος του τὸ στρατόπεδον
τῆς Εὐρυδίκης.

"Αρχίζουν καὶ πάλιν· ἀλλὰ τὴν φορὰν
ταύτην ἡ Εὐτέρπη, τὴν ὁποίαν βλέπετε φο-
ροῦσαν τὸν πῖλόν της καὶ κρατοῦσαν τὸν
Εὐδόξον, ἀντὶ νὰ ἐλκύῃ δυνατὰ, τῆς ἤλθε νὰ
τρίψῃ μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὴν μύτην της, ἡ
ὁποία τὴν ἔτρωγε καὶ τότε τὸ στρατόπεδον
τῆς Εὐρυδίκης κατάρθωσε νὰ τοὺς ἐλκύσῃ
πρὸς τὸ μέρος του.

— Μία σεῖς καὶ μία ἡμεῖς· αὐτὸ δὲν πιά-
νεται· ἐλάτε μίαν φορὰν ἀκόμη, νὰ ἰδοῦμεν
ποῖοι θὰ νικήσουν! ἀνεφώνησεν ὁ Εὐδόξος.

Καὶ τὸ παιγνίδιον ἀρχίζει ζωηρότερον,

ὁρμητικώτερον· τώρα πλέον εἶνε ζήτημα
φιλοτιμίας. — Τί θὰ εἰπῇ, νὰ νικηθοῦν!

Ἡ Εὐτέρπη εἶπεν εἰς τὴν μύτην της νὰ
κάνηται φρόνιμα, ἐκράτει καλὰ τὸν ἐξαδέλ-
φόν της καὶ εἴλκυε καὶ αὐτὴ ὅσον ἠδύνατο.

Τὸ στρατόπεδον τῆς Πηνελόπης ἐνίκησε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἐκεῖθεν ὁ
κύριος Φίλων κάμωνων τὸν τακτικόν του περι-
πατον· καὶ εἶδε τὰ παιδία παίζοντα· ἐδῶ εἰς
τὴν εἰκόνα δὲν φαίνεται, διότι εἶνε ὀλίγον
παρέκει, πλησίον ἐνὸς δένδρου.

— Ὁραῖον, Ὁραῖον τὸ παιγνίδιόν σας
ἐφώνησαν τὰ παιδία ἅμα τὸν εἶδον.

— Θὰ σᾶς φανῇ ἀκόμη ὠραιότερον ὅταν
μάθητε ὅτι εἶνε παιγνίδι τῶν ἀρχαίων "Ελ-
λήνων, τῶν προγόνων μας· σήμερον ἐπαίξατε
ὡς ἐλληνοπούλα καὶ ἐλληνοπούλαι· τὸν
παλαιὸν καιρὸν τὸ παιγνίδι αὐτὸ τὸ ὄνομα-
ζον ἐλκυστίνδα, δηλαδὴ παιγνίδι ποῦ ἐλκύουν
οἱ μὲν τοὺς δέ.

— "Ελκυστίνδα! θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐγώ,
ἀνέκραξε μία φωνή.

— Κ' ἐγώ!

— Κ' ἐγώ!

Καὶ οἱ ἑξ ἀνεχώρησαν ψιθυρίζοντες:

— "Ελκυστίνδα, ἐλκυστίνδα!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

— Τί εὐτυχισμένη ἡμέρα; ἔλεγεν ὁ
"Αχιλλεὺς ἐπιστρέφων τοῦ σχολείου τὴν
ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου καὶ ρίπτων εἰς τὴν
τράπεζαν τὰ βιβλία του. "Ἠξεύρετε τί θὰ
εἰπῇ Σάββατον; Σάββατον θὰ εἰπῇ ὅτι αὐ-
ριον εἶναι Κυριακή· τὸ ὁποῖον σημαίνει:
παῖζε ἀπόψε ὅσῃ θέλεις· αὐριον δὲν ἔχει
σχολεῖον. "Αχ! νὰ μὴν εἶνε δις τῆς ἐβδο-
μάδος Κυριακή! . . . Λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς τὸ
ἔργον! . . .

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ στιγμὴν τρέχει
ἔξω ὁ "Αχιλλεὺς· συναντᾷ τοὺς ὀμήλικας
του· παίζει τὸ τόπι, τοὺς βόλους, τὸ σχοι-
νάκι, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν κατα-
κουρασμένος. Κοιμάται, καὶ ἐξυπνᾷ τὴν Κυ-
ριακὴν, γελῶν διότι ὠνειρεύθη ὅτι τὸν ἐπέ-

πληττεν ὁ διδάσκαλός του, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε
δῆθεν τὸ μάθημά του.

Εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς μητρός του, ὅτι
αὐριον ἔχει σχολεῖον, ἀπήντησεν: « ἔχω
καιρὸν. » Ἐπαναλαμβάνει καὶ τὴν Κυριακὴν
τὰ παιγνίδια τῆς προηγουμένης ἡμέρας, καὶ
τὴν ἐσπέραν λαμβάνει τὸ βιβλίον ὅπως με-
λετήσῃ· ἐνύσταξεν ὁμως παρευθὺς, διότι ἦτο
κατάκοπος ἐκ τῶν παιγνιδίων.

— Ἐξυπνῶ, λέγει, πρῶτ' καὶ μελετῶ.

Μόλις εἶχε λάβει τὴν ἐπομένην ἡμέραν
τὸ βιβλίον, ὅπως μελετήσῃ, ἀκούεται ὁ κώ-
δων σημαίνων τὴν ὥραν τοῦ σχολείου.
« "Αχ! » εἶπε καὶ λαβὼν τὴν σάκκαν του
μετέβη εἰς τὸ σχολεῖον.

Τὴν ἐσπέραν θεάθη μὲ ὄψιν κατηφῇ

ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶχε λάβει μηδὲν εἰς τὰ ἑλληνικά καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ εἶχεν αὐστηρῶς ἐπιπληχθῆ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του. Ἡῤῥησεν ἡ κατήφειά του ὅταν διέκρινεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς του τὴν λύπην, ἣν ἡ διαγωγή του εἶχε προξενήσει πρὸς αὐτήν.

«ΚΑΘΟΥ 'ΣΤ' ΑΥΓΑ ΣΟΥ»

Χονδρολαίμης δὲν ἦτο τὸ ἀληθές ὄνομά του· ἀλλ' οὔτε καὶ Στρουμπούλης. Καὶ ὅμως καὶ τὰ δύο τὰ εἶχε. Χονδρολαίμην τὸν ἔλεγον οἱ σύντροφοί του καὶ Στρουμπούλην χαϊδευτικῶς οἱ συγγενεῖς του. Ἦτο ὁλοσρόγγυλος ἀπὸ τὸ πάχος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα, τὸ ὅποιον ἦτο Κωστάκης, εἶχεν ἀντικατασταθῆ εἰς τὸ σχολεῖον διὰ τοῦ Χονδρολαίμης, εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τοῦ Στρουμπούλης. Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν, καλοὶ μου φίλοι, τὴν ὁποίαν μόνον οἱ κακῶς ἀνατεθραμμένοι ἔχουν. Δὲν πιστεύω κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους νὰ περιπαίξῃ τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα καὶ νὰ μὴ ὀνομάζῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ ὄνομά των, ἀλλὰ μὲ παρωνύμιον, μὲ παρατσούκλι.

Καὶ βεβαίως ἠθέλετε μὲ κατηγορήσει πολὺ, ἂν ἐβλέπετε νὰ ὀνομάζω Χονδρολαίμην ἢ Στρουμπούλην τὸν Κωστάκην. Δὲν τὸ κάμνω λοιπὸν καὶ ἐγὼ, διότι εἶναι κακόν. Ὁ Κωστάκης ἀπὸ ἐμὲ θὰ ὀνομάζεται μὲ τὸ ὄνομά του.

Καὶ βεβαίως ἠθέλετε μὲ κατηγορήσει πολὺ, ἂν ἐβλέπετε νὰ ὀνομάζω Χονδρολαίμην ἢ Στρουμπούλην τὸν Κωστάκην. Δὲν τὸ κάμνω λοιπὸν καὶ ἐγὼ, διότι εἶναι κακόν. Ὁ Κωστάκης ἀπὸ ἐμὲ θὰ ὀνομάζεται μὲ τὸ ὄνομά του.

Ὁ Κωστάκης εἶχε παράδοξον χαρακτήρα. Ἄν τῷ ἔλεγε: «ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανόν;» δὲν τὸ εἶχε διὰ τίποτε νὰ σοῦ εἰπῇ, ὅτι ἀναβαίνει.

Ἀνερριχάτο εἰς ὅλα τὰ δένδρα, καὶ μάλιστα, ὅταν ἦτον ὁ καιρὸς τῶν ὀπωρικῶν, ἐσοχημάτιζε νὰ φθάσῃ τὸ ὀπωρικόν, τὸ ὅποιον

Συνησθάνθη τὸ λάθος του; ἐπανώρθωσε τὸ παράπτωμά του;

Τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἄνωθεν τῆς κλίνης του ἔκτοτε γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ φράσις «Πρῶτον τὸ καθήκον καὶ ἔπειτα ἡ διασκέδασις».

ΣΤΡΑΙΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

εὐρίσκατο εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τοῦ δένδρου. Ἀλλὰ συχνότερον ἔτρωγε τὰ μούτρα του, παρὰ τὸ ὀπωρικόν, διὰ τὸ ὅποιον εἶχε βάλει στοίχημα. Καθὼς ἦτο παχὺς καὶ ὁλοσρόγγυλος, μπράφ! καὶ πὰρ' τὸν κάτω.

Ἀλλ' αὐτὸς τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπήγαιεν εἰς τὸ ποτάμι καὶ ἐκολυμβοῦσε, καὶ ἔπαιρνε βουτιά ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς ὄχτης.

Ἡ μήτηρ του ἡ καὶ μὲν δὲν ἐπρόφθανε νὰ τῷ διορθῶν τὰ ἐνδύματά του, τὰ ὅποια ἦσαν πάντοτε ξεσχισμένα ἀπὸ ταῖς τρέλλαις του. Ὅσάκις δὲ τῆς ἐπήγαινε κατάθρεκτος, τῷ ἔλεγε:

— Πάλιν εἰς τὸ ποτάμι ἦσουν... καὶ μοῦ ἤλθες λούτσα ἄν τὸ παπὶ... Ὡς κρυώσης, Στρουμπούλη μου... Αὐτὸ τὸ ποτάμι θὰ σοῦ φάῃ τὸ κεφάλι...

Ναί! Ἐπαιρνε ὁ Κωστάκης ἀπὸ λόγια!...

— Καλὲ δὲν βαρυνέσαι; αὐτὸς θὰ κρυώσῃ; Οἱ φίλοι του, διὰ νὰ γελοῦν, τῷ ἐπρότεινον τὰ δυσκολώτερα πράγματα.

— Βάζω στοίχημα, Χονδρολαίμη, τῷ ἔλεγεν εἰς, πῶς δὲν μπορεῖς νὰ πηδήσῃς αὐτὸ τὸ χανδάκι.

— Ἐγὼ;

— Ναί· σύ!

— Τί χάνεις;

— Ὅ,τι θέλεις.

— Στάσου νὰ ἰδῇς.

Καὶ ἀμέσως ὁ Κωστάκης ἐξέβαλλε τὸ ἐνδύμα του καὶ μία... δύο... τρεῖς... «πὰρ' τὸν μέσα'ς τὸ χανδάκι, αὐτὸν καὶ ὅλον του τὸ πῆχος».

Οἱ σύντροφοί του ἐγέλων. Καὶ ὁ Κωστάκης προσεπάθει πάντοτε νὰ εὕρῃ μίαν πρόφασιν. Πότε «ἐγλύστρησε», πότε «τοῦ

ἐκοφαν τὴν φόραν» καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦτο, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ σχίσῃ τοῦλάχιστον τὸ πανταλόνι του.

Μίαν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος, ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τοὺς συμμαθητάς του, λέγει εἰς αὐτοὺς καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ διαβῶσι τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ.

— Τί σοιχηματίζετε, νὰ περάσω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν μοναχὸν κορμόν, ποῦ εἶναι ἄν γεφύρι ἔξαπλωμένος ἄνω'ς τὸ ποτάμι;

— Ἀπὸ' κείνη τὴν λεύκη τὴν μοναχή; Σύ;

— Ναί· ἐγὼ, μάλιστα· γιατί;

— Ἀμ' ἀπὸ' κεῖ δὲν πέρασε οὔτε κατσίκια ἀκόμη, καὶ θὰ περάσῃς σύ;

— Ἐγὼ, σὰς λέγω, ἐγὼ, νά!

— Βρὲ Χονδρολαίμη, κάθου 'στ' αὐγά σου, θὰ φᾶς τὰ μούτρα σου... Ἐκεῖνο δὲν εἶνε γεφύρι... Ἐκεῖνο τὸ ἄπλωσιν ἔτσι γιὰ γούζο τὰ τσοπανάκια.

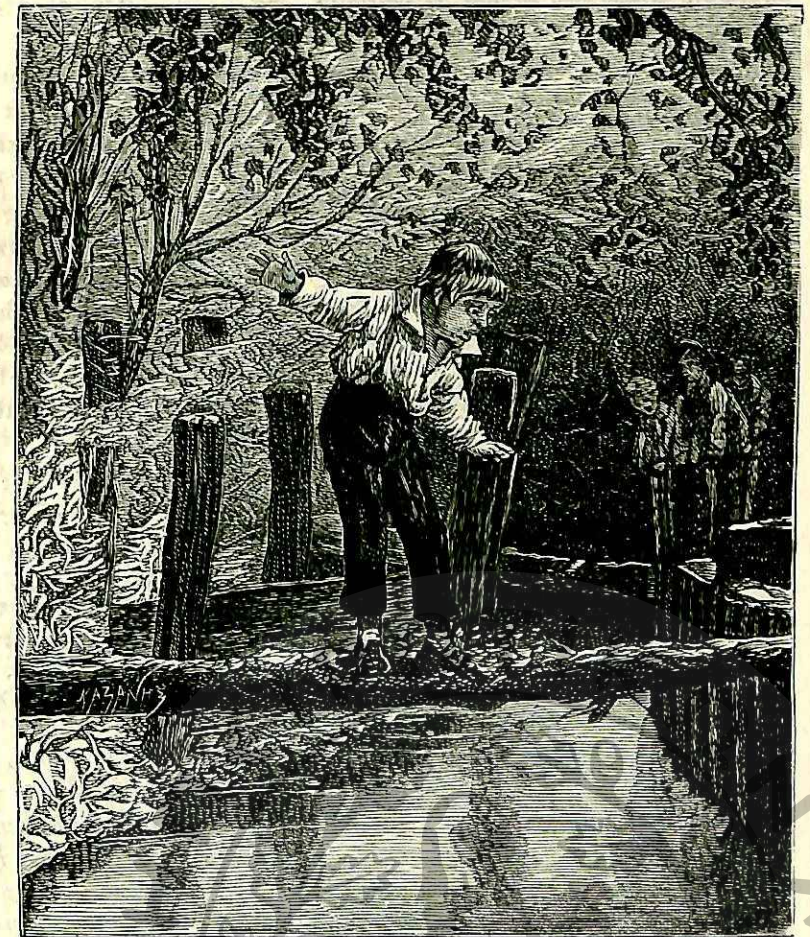
— Ἀς μὴν εἶνε. Τί σὰς μέλλει ἐσᾶς. Κρατᾶτέ μου σεῖς τὸ καπέλο μου καὶ τὸν σάκκο μου, νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω.

— Φέρε τα ἐδῶ, τῷ λέγουν, ἡμεῖς σὲ περιμένουμε κοντὰ'ς τὸ γεφύρι.

Καὶ διέβησαν διὰ τῆς ξυλίνης γεφύρας. Ἐνῷ ὁ Κωστάκης ἤρχισε νὰ περιπατῇ ὡς σχοινοβάτης ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς λεύκης.

Ἐπροχώρει μὲ ἡπλωμένας τὰς χεῖρας διὰ νὰ τηρῇ τὴν ἰσορροπίαν. Ἀ! ἐδῶ θὰ πέσῃ, ἄ! ἐκεῖ θὰ γλυστρήσῃ! — Ἐξάλισθη πλέον καὶ ὁ ἴδιος... Ὁ κορμὸς ἦτο στοργγύλος, ὁ Κωστάκης ἀκόμη στοργγυλότερος. Ὁ κορ-

μὸς ἔνεκα τῆς βροχῆς ἦτο ὑγρὸς καὶ ἐγλυστροῦσεν, ὁ Κωστάκης παχὺς καὶ βαρὺς καὶ ἐγλυστροῦσε περισσότερο. Κάτω ὁ ποταμός. Ἀντικρὺ οἱ συμμαθηταὶ του. Ἦρχισε πλέον νὰ ζαλίζεται. Φθάνει εἰς τὸ μέσον. Ὁ κορ-

«Ἐπροχώρει μὲ ἡπλωμένας τὰς χεῖρας διὰ νὰ τηρῇ τὴν ἰσορροπίαν».

μὸς ἔχει ὀλίγα κλαδιά ἐκεῖ· τὰ ὑποδήματα γλυστροῦν· τὰ κλαδιά ἐμπλέκονται εἰς τὰ ὑποδήματά του... χάνει τὴν ἰσορροπίαν καί:

— Μπλάφ...

Μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τοὺς πόδας ἐπάνω, εἶδε τὸν οὐρανὸν σφονδύλι καὶ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου βῶδι...

Ὅταν κατάρθρωσε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν πο-

ταμόν και εὔρε τοὺς συντρόφους του, ἦτο εἰς κακὴν κατάστασιν. Ὁ Κωστάκης ἐκλαίε και ἐκεῖνοι ἐξεκαρδίζοντο γελῶντες. Καὶ δὲν φθάνει τοῦτο. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπονοῦσε και ἐκρύωνε, και αὐτοὶ τὸν ἐπερίπαιζον.

Ἡ μήτηρ του ἅμα τὸν εἶδεν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ ἢ νὰ τὸν σώσῃ; Τῷ ἤλλαξεν ἐνδύματα. Ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά, διότι εἶχεν ἤδη κρυώσει. Ἡσθένησεν ἀρκετὸν καιρὸν και ὁ ἱατρὸς ὀλίγας ἐλπίδας εἶχε περὶ τῆς ζωῆς του, και ἰδοὺ τί ἔλεγε:

— «Ὡς τοιοῦτο λουτρόν εἰς τὴν καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος πληρῶνεται ἀκριθά, ἀκριθά.

Ὅταν ὅμως ἀνέλαβε πλέον ὁ Κωστάκης, και ἐνεθυμῆτο τὸ κρυολόγημα ἐκεῖνο, ἦτο τὸ ἡσυχώτερον παιδίον. Οὔτε στοιχήματα πλέον ἔθετεν, οὔτε ἐρριψκινδύνει τὸσον ἀνοήτως. Ἦτο ὁ φρονιμώτερος και ὁ ἐπιμελέστερος ἐκ τῶν συμμαθητῶν του.

Καὶ τώρα, ὅτε πλέον ἐμεγάλωσε, μοὶ ὡμολόγησε προγῆς, ὅτι ἀκόμη τὸν καταλαμβάνει ῥίγος και φρίκη ὡς ἀκίς διαβαίνει τὸν ποταμόν.

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΟΛΟΣ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Μίμησις

Ὅταν ἡ Χλωρίς ἔπλασε τὸ γιοῦλι ὅλο χάρι, ὅλο δροσιά και μυρωδιά, ἔς τὴν ἐμορφιά τὴν τὴν Τὸ ῥώπησε τί ἤθελε ἀκόμη νὰ τοῦ δώσῃ; Κ' ἐκεῖνο ἀποκρίθηκε: «Λίγο χλωρὸ χορτάρι,

Καλὴ μητέρα, δὸς μου, Μεσ' ὅτ' ἀγαπᾷς τοῦ νὰ κρυφθῶ ἀπ' ταῖς ματιαῖς τοῦ [κόσμου]!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

Τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἡ Καλυψὼ και οἱ γονεῖς αὐτῆς μετέβησαν εἰς παραθαλασσίαν τινὰ ἐξοχὴν ὅπως διέλθωσι τὸ θέρος, μαζὶ των δὲ παρέλαβον και τὸν μικρὸν ἐξάδελφόν της Ἀριστομένην.

Ὁ Ἀριστομένης διασκεδάζων μίαν ἡμέραν ἐντὸς τοῦ κήπου τῆς οἰκίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκησαν, ἔκτισε μὲ λιθάρια και μὲ ἄμμον ἐν φρούριον.

Ἡ Καλυψὼ, ἡ ὁποία, μολοντί ἦτο κατὰ δύο ἔτη μεγαλειτέρα ἀπὸ τὸν Ἀριστομένην,

ἦτο πείσμων και φθονερὰ κόρη, ἅμα εἶδε τὸν ἐξάδελφόν της κτίζοντα τὸ φρούριόν του ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν και τῷ εἶπε μὲ προστακτικὴν φωνήν.

— Ἐμένα νὰ μοῦ τὸ δώσῃς αὐτὸ τὸ φρούριον.

— Δὲν τὸ ἐτελείωσα ἀκόμη, περίμενε ὀλίγον.

— Ἀ! δὲν μοῦ τὸ δίδεις! εἶπεν ἡ θυμώδης κόρη, νὰ λοιπὸν κι' ἐγὼ τί σοῦ τὸ κάμνω τὸ φρούριόν σου!

Καὶ διὰ μιᾶς βράβδου τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα της ἐκρήμνισε τὸ φρούριον.

Ὁ Ἀριστομένης ἐλυπήθη κατάκαρδα, ὅχι τὸσον διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ μικροῦ του οἰκοδομήματος, διὰ τὸ ὅποιον εἶχε κοπιᾶσει τὴν ὥραν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὸν βάρβαρον τρόπον τῆς Καλυψῆς· τὸν ἐπῆρε λοιπὸν τὸ παράπονον, και δάκρυα τῷ ἤλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε πρὸς τὴν Καλυψὼ, ἥτις ἔφυγε γελῶσα.

Ἡ μήτηρ ὅμως αὐτῆς εἶχε πλησιᾶσει ἀθουρῶς και εἶδε τί συνέβη. Ἐφώναξε τὴν Καλυψὼ, και δεῖξασα εἰς αὐτὴν τὸ κρημνισμένον φρούριον:

— Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, κακὴ, τῇ εἶπεν αὐστηρῶς. Σήμερον μόνον ξηρὸ ψωμί θὰ φάγῃς, και δὲν θὰ παίξῃς διόλου ἕως τὸ ἑσπέρας.

Ἡ Καλυψὼ κατ' ἀρχὰς ἡρνήθη τὴν πρᾶξιν της, — διότι ἦτο και ψεύστρια, — ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦτο ὀλοφάνερον.

Ὁ Ἀριστομένης παρεκάλεσε τὴν θεῖαν του νὰ τὴν συγχωρήσῃ — τὸσον ἀγαθὸν παιδίον ἦτο — λέγων, ὅτι αὐτὸς πταίει ὁ ὁποῖος δὲν τῇ ἔδωκε τὸ φρούριον, ὅταν τὸ ἐξήτησε, και ὅχι ἐκεῖνη. Ἀλλ' ἡ μήτηρ της ἐσκέφθη ὅτι ἡ Καλυψὼ εἶχεν ἀνάγκην τιμωρίας διὰ νὰ διορθωθῇ, και δὲν τὴν ἐσυγχώρησε.

Τὴν ἔστειλε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπου ὑπῆγε κατακόκκινη, καταθυμωμένη, και ἔμεινεν ἕως τὸ ἑσπέρας. Τῇ ἔφεραν ἐν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὅποιον ἐκεῖνη κατ' ἀρχὰς τὸ ἔρριψε μὲ θυμὸν και περιφρόνησιν,

ἀλλ' ἔπειτα ἠναγκάσθη νὰ τὸ λάβῃ και νὰ τὸ φάγῃ διότι ἐπείνα πολύ.

Ὅπως ἐκείνην τὴν ἡμέραν, και τὰς ἄλλας ἡμέρας ἐπίσης ἐτιμωρεῖτο ἡ Καλυψὼ, ὡς ἀκίς ἐσφαλλὲν. Οὔτε μὲ τὰς θωπείας της, οὔτε μὲ τὰς πονηρίας της κατῴρθωσε ν' ἀποφεύγῃ τὰς τιμωρίας· ἡ καλὴ μήτηρ της ἅμα ἔβλεπεν ὅτι ἐπραττε κακὴν τινα πρᾶξιν δὲν τὴν ἐλυπεῖτο, διότι τὴν ἠγάπα πολύ και ἤθελε νὰ γείνη καλὴ κόρη.

Ἡ Καλυψὼ ἐνόησεν ὅτι οἱ γονεῖς της ἐλυποῦντο διότι αὕτη ἦτο κακὴ, ἐνόησεν ὅτι και αὕτη ἡ ἰδία ἐξημιούτο διότι ἦτο τοιαύτη βαρυνθεῖσα λοιπὸν τὸν ξηρὸν ἄρτον, και τὸ νὰ μὲν πάντοτε μόνη εἰς μίαν γωνίαν, ἐσκέφθη, ἐσκέφθη πολύ, εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐλαττώματα, ὅτι δίκαιον εἶχεν ἡ μήτηρ της νὰ τὴν τιμωρῇ, και ἀπεφάσισε νὰ διορθωθῇ.

Ἄμα ἤρχισε νὰ γίνετα καλὴ οἱ γονεῖς της ἔδειξαν πρὸς αὐτὴν περισσοτέραν ἀγάπην, κανεῖς πλέον δὲν τὴν περιεφρόνει, και

αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὑπηρέται, οἱ ὁποῖοι πρότερον τὴν ἀπέφευγον διότι τοὺς ἐθασάνιζεν, ἤρχισαν νὰ τὴν ἀγαποῦν. Ὁ μικρὸς Ἀριστομένης, ὅστις πρότερον τὴν ἐφοβεῖτο διὰ τὰς ἰδιοτροπίας της, ἔγεινεν ὁ πιστὸς της σύντροφος και τῇ ἔκτιζε φρούρια και μέγαρα, και τῇ συνέλεγε ὥραϊα χρωματιστὰ πετράδια. Ἡ δὲ Καλυψὼ τὸσον ἡγχαριστήθη ἀπὸ τὴν τοιαύτην μεταβολὴν ὄλων, ὥστε τίποτε ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο πλέον εἰμὴ πῶς νὰ γείνη καλλιτέρα ἀκόμη.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ βάθος ἡ καρδίᾳ της ἦτο καλὴ και μόνον ὁ χαρακτήρ της ἦτο κακός, διωρθώθη ἐντελῶς, ἔγεινε καλλίστη κόρη, και ὅτε πλέον ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἦτο πολὺ διάφορος παρ' ὅτε εἶχεν ὑπάγει. Ἄν δὲ τῇ ὁμιλήσῃ κανεῖς περὶ τοῦ φρουρίου τοῦ ἐξαδέλφου της, τὸ πρόσωπόν της γίνετα κατακόκκινον ὡς ἀν παπαροῦνα, ὅχι ὅμως πλέον ἀπὸ θυμὸν, ὅχι! ἀλλ' ἀπὸ ἐντροπὴν.

«ΟΛΟ ΣΒΟΥΡΕΣ! ΟΛΟ ΣΒΟΥΡΕΣ!»

— Δὲν θὰ γείνη ποτὲ ἄνθρωπος! Ἄν εἶνε καμμία καινούργια τέχνη σβουράς, μάλιστα· διότι ἄλλο ἀπὸ σβούρες δὲν θὰ μάθῃ.

Δὲν ἦταν νὰ μοῦ γείνη ἀρσενικό ἢ Ἄννα μου;

Ταῦτα ἐπανελάμβανεν ἀναστενάζουσα ἡ κυρὰ Ἀνδριάνα, ὡς ἀκίς ὁ κύρ Γεώργης ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος ἦτο πιασμένος και δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, τὴν ἡρώτα τί κάμνει ὁ υἱὸς των Φίλιππος, ποῦ εἶνε, ἂν ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον.

Και ὁ κύρ Γεώργης τὰ ἤκουε και ἔβλεπε τὰς χεῖράς του, ἔβλεπε τοὺς πόδας του ἀκινήτους ἐκ τῆς ἀσθενείας και τῷ ἤρχοντο δάκρυα, ἐνῶ ἐψιθύριζε:

— Τί θὰ γείνη ἡ καὶ μὲν ἡ Ἀνδριάνα μὲ αὐτὸ τὸ διαβολόπαιδο! τέχνη δὲν θέλει νὰ μάθῃ, γράμματα δὲν θέλει· τί θὰ γείνη! τί θὰ γείνη!

Καὶ ἔσειεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Ἄννα ἐσυμβούλευε τὸν ἀδελφόν της και τῷ ἔλεγε:

— Φίλιππε, πήγαινε, παιδί μου, εἰς τὸ σχολεῖον, μὴ σκᾶς τὴν καὶ μὲν τὴν μητέρα. Δὲν βλέπεις ἐκεῖνη πόσον ἀγωνίζεται διὰ νὰ μᾶς θρέψῃ; Δὲν βλέπεις ὅτι ἔχομεν και μωρὸ ἀκόμη και τώρα πλέον ὁ πατέρας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐργασθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του; Ἐμὲ τούτῳλάχισον σὲ καμμίαν τέχνην, νὰ γίνῃς και σὺ κάτι, νὰ βγάλῃς κάτι, νὰ τὴν ἀνακουφίσῃς τὴν μητέρα....

— Μάλιστα, μάλιστα νὰ κουφίλῃς, νὰ κουφί-

λῇς. Νιάρρη....

Ἀπῆλτα γελῶν ὁ Φίλιππος, διὰ τὰς εὐφυίας του. Καὶ κατέβαινεν εἰς τὸ ὑπόγειον,

Ιοίκαν.

«ὅπου, ἔλεγε! εἶχεν ὠραῖον πάτωμα ἄν καθρέφτη ἴσο καὶ γυαλιστερό». ἤτοίμαζε τὴν σθοῦρα καὶ Σίγγγγ... .

Ἡ δυστυχὴς ἀδελφὴ του μὲ τὸ μικρόν της ἀδελφάκι εἰς τὴν ἀγκάλην, βλέπουσα ὅτι ὄχι μόνον δὲν τὴν ἤκουεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπερί- παιζεν, ἀπεσύρετο εἰς μίαν γωνίαν τῆς οἰκίας καὶ ἤρχιζε νὰ κλαίῃ τόσον, ὥστε καὶ τὸ σκυλάκι της τὴν ἐσυμπαθοῦσε καὶ ἐνόμιζε ὅτι ἤθελε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ὁ κύρ Γεώργης ἀπὸ τὴν λύπην του διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ, ἀπὸ τὴν στενοχω- ρίαν του διὰ τὸν Φίλιππον, καθ' ἡμέραν ἐχειροτέρευεν.

Ἡ κυρὰ Ἀνδριάνα εἰρ- γάζετο, ἠγωνίζετο, ἔκαμνε τὸ πᾶν διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας της. Ἀλλὰ τί νὰ σοὺ κάμῃ μία γυναῖκα καὶ μὲ παιδὶ μωρό.

Ἡ Ἄννα ἐδοῦναι τὴν μητέρα της εἰς πᾶσαν ἐρ- γασίαν· ἐπεριποιεῖτο τὸν πατέρα της. Καίτοι δὲ ἦτο τόσον νέα ἀκόμη, ἦτο σχε- δὸν μήτηρ, διότι αὐτὴ ἐφρόντιζε καὶ διὰ τὸ μι- κρόν ἀδελφάκι της. Καὶ κα- θὼς ἔλεγεν ἡ κυρὰ Ἀνδρι- ἀνα αὐτὴ τὸ εἶχεν ἀναστήσει».

Ὁ δὲ Φίλιππος;

Ὁ Φίλιππος ὅλο σβοῦρες, ὅλο σβοῦρες! Εἶχε μεγαλώσει πλέον καὶ ἡ βέμβηξ (ἡ σθοῦρα) δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του.

Ὁ δυστυχὴς κύρ Γεώργης ἐχειροτέρευεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Καὶ θλιβεράν τινα πρωῒαν ἀπέθανε μὲ μίαν εὐχὴν εἰς τὸ στόμα διὰ τὴν Ἄνναν του καὶ ἕνα ἀναστεναγμὸν διὰ τὸν Φίλιππον.

Ἡ κυρὰ Ἀνδριάνα ἔμεινε χήρα, καὶ ἡ Ἄννα ὀρφανή, ἔκλειον δὲ καὶ αἱ δύο, καὶ ἐθρήνουν ἀπαρηγόρητα, διότι ἐσυλλογίζοντο ὅτι δὲν εἶχον κανὲν στήριγμα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!

Ὁ Φίλιππος ἤκουε τοὺς θρήνους των, ἔβλεπε τὰ δάκρυά των καὶ ἀπεσύρετο εἰς

μίαν γωνίαν καὶ ἔκλαιε καὶ αὐτός. Τῷ εἶχε κάμει μεγάλην ἐντύπωσιν ὁ θάνατος τοῦ πα- τρός του!

Δύω ἡμέρας δὲν ἔπαιξε τὴν σθοῦράν του!

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Φίλιππος ἐχάθη ἀπὸ τὴν πρωῒαν. Εἰς τὴν οἰκίαν του δὲν ἐφάνη ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν. Καὶ νὰ εἴπω- μεν τὴν ἀλήθειαν ἡ μήτηρ του καὶ ἡ ἀδελ- φή του πολὺ ἀνησύχουν. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐπανῆλθε σοβαρὸς καὶ σκεπτικὸς. Ἐφίλησε τὴν ἀδελφὴν του ὅταν εἰσῆλθε, καὶ τὸ μικρό του ἀδελφάκι. Ἡσπᾶσθη τὴν χεῖρα τῆς μη-

τρός του τόσον σιωπηλῶς καὶ σοβαρῶς, ὥστε ἡ μή- τηρ του δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, ἄλλως τε καὶ οὔτε ὄρεξιν εἶχε νὰ ἐπι- πλήξῃ τὸν ἀδιόρθωτον αὐ- τόν.

Ἐκάθισαν εἰς τὴν τρά- πεζαν καὶ ἔφαγον ὅλοι σιω- πηλοὶ καὶ μετ' ὀλίγον ἀπε- σύρθησαν νὰ κοιμηθῶσι.

Τὴν πρωῒαν ὁ Φίλιππος ἐφώνησεν ἰδιαιτέρως τὴν ἀδελφὴν του καὶ τῇ λέγει:

— Καὶ σήμερον θὰ λεί- ψω ὅλην τὴν ἡμέραν, μὴ ἀνησυχεῖτε καθόλου. Ὁ Φί-

λιππος ἔγινεν ἄνθρωπος, θὰ τὸ ἰδῇς τὸ Σάβ- βατον.

Τὴν ἐφίλησε καὶ ἀνεχώρησεν.

Οὔτε ἡ Ἄννα, οὔτε ἡ μήτηρ της ἠδύναντο νὰ δώσωσι καμμίαν ἐξήγησιν εἰς τὴν δια- γωγὴν του, ἀλλ' ἐπερίμενον νὰ ἴδωσι τί θ' ἀπογίνη. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ μήτηρ του εἶ- χεν ὀλίγους φόβους, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτε. Τί ἔτρωγε καὶ ποῦ ἔτρωγε τὴν μεσημβρίαν ὁ Φίλιππος, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ἡ κυρὰ Ἀνδριάνα. Καὶ ὅμως ἐπερίμενε.

Τὸ ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου ὁ Φίλιππος εἰσ- ἔρχεται καὶ γονατίζει ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα του καὶ, ἐγγχειρίζων εἰς αὐτὴν ὀλίγα χρή- ματα:

— Μητέρα, λέγει, ἰδοὺ τί ἐκέρδισα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου... .

Ὀλίγα εἶνε τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ θὰ κερδίσω καὶ περισσότερα.

Καὶ τῇ διηγεῖται ὅτι ἐπῆγεν εἰς τὸν μα- στρο-Γιάννην τὸν λεπτοουργόν, ὁ ὁποῖος ἦτο φίλος τοῦ πατρός του, καὶ τῷ ἐζήτησεν ἐργα- σίαν, ὅτι ἐκεῖνος τῷ ἔδωκεν ἀμέσως καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι, ἂν εἶνε πάντοτε ἐπίσης ἐπιμελὴς εἰς τὸ ἔργον του, ταχέως θὰ γίνη καλὸς τε- χνίτης.

Ἡ μήτηρ τὸν ἠσπᾶσθη καὶ τῷ ἔδωκε τὴν εὐχὴν της. Ἡ δὲ Ἄννα ἐπεσεν εἰς τὰς ἀγκά- λας του καὶ τὸν κατεφίλησε δακρύουσα.

Ὁ Φίλιππος διὰ μιᾶς εἶχε γίνει ἀνὴρ! Τοσαύτην ἐντύπωσιν τῷ ἔκαμεν ὁ θάνατος

τοῦ πατρός του, ὥστε ἐνόησεν ὅτι αὐτὸς πλέον εἶνε εἰς τὴν θέσιν τοῦ οἰκογενειάρχου.

Τώρα διατηρεῖ τὴν οἰκογενεῖάν του διὰ τῆς ἐργασίας του, καί, καθὼς λέγει ὁ προῖ- στάμενός του, ἔγινεν ἀπὸ τοὺς ἀρίστους τεχνί- τας. Ἡ κυρὰ Ἀνδριάνα ἐργάζεται σήμερον μόνον διὰ τὴν οἰκογενεῖάν της βοηθουμένη καὶ ἀπὸ τὴν κόρην της. Ἡ Ἄννα ἐμεγάλωσε καὶ ὁ Φίλιππος φροντίζει νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ. Τὸ δὲ μικρόν του ἀδελφάκι εἶνε ὁ καλεῖτερος μαθητὴς τοῦ σχολείου· ἀλλὰ, πρᾶγμα περιερ- γον, ὅταν τελειώνῃ τὰ μαθήματα, παίζει καὶ αὐτό..... ὅλο σβοῦρες, ὅλο σβοῦρες!

ΚΑΛΑΙΒΟΥΛΟΣ - ΠΟΛΥΤΕΧΝΟΛΟΣ

[Νέα Παιδαγωγικὰ ἄσματα. Οὕτως ἐπιγράφεται ἡ ὠραία συλλογὴ τῶν παιδικῶν ἁσμάτων τοῦ ἀκα- μάτου καὶ πολυτίμου συνεργάτου μας κ. Ἀλεξ. Κατακουζηνού, ἡτις ἀπὸ τινος ἤρξατο ἐκδομένη ἰσχυρᾶς τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς συλλογῆς ταύτης εἶχεν ἐκδοθῇ πρὸ μηνῶν ἤδη δὲ ἐξεδόθη καὶ τὸ δεύτερον μέρος, ὅπερ βεβαίως οἱ φιλόμουσοι μικροὶ μας φίλοι θὰ φροντίσωσι ν' ἀποκτήσωσι διὰ νὰ μάθωσι νὰ τραγουδῶσι τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα 43 ὠραιότατα καὶ τερπνότατα ἄσματα, ἐν ἑκ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον. Τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τῆς συλλογῆς πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ καταστήματος τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας (Ἀρσακείου) ἀντὶ λεπτῶν 40.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν ὅτι ἀπὸ τοῦδε θὰ παρέχωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πολὺ συχνὰ ὠραῖα ἄσματα, τὰ ὁποῖα ὁ σεβαστὸς κύριος Κατακουζηνὸς εὐγενῶς ὑπεσχέθη ἡμῖν νὰ τονίξῃ ἐπιτήδεις διὰ τοὺς μικροὺς φίλους «τῆς Διαπλάσεως» τοὺς ὁποίους τότεν ἀγαπᾷ ὥστε ἀδιακόπως κοπιᾷ εἰς ὑπὲρ αὐτῶν, συνθέτων τὰ τερπνὰ καὶ διδακτικὰ ἄσματά του, ἐφ' ᾧ καὶ ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας τὸν εὐγνωμονοῦμεν].

Η ΚΟΥΝΙΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Ζωηρῶς

1. Σ' ἔ-να δένδρο ὕ-ψη-λό με σχοι-νί χον-δρὸ κα-λό,
2. Τὰ παι-δά-κια ζω-η-ρά γύ-ρου γύ-ρου με χα-ρά

κού-νια κού-νια κού-νια κρε-μα-στή, σὰν με φέρ-νῃ 'στὰ ὕψη-λά
βλέ-πουν βλέ-πουν βλέ-πουν πῶς πε-τῶ, καὶ ὕ-ψο-νο-μαί κα-λά

κ' ἐ-πι-στρέ-φῃ χα-μη-λά, πῶς μ' εὐ-χα-ρι-στεῖ, πῶς μ' εὐ-χα-ρι-στεῖ!
στὸν ἄ-ε-ρά ὕ-ψη-λά, σὰν τὸν ἄ-ε-τό, σὰν τὸν ἄ-ε-τό.

Εκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν τρίτον διαγωνισμόν «τῆς Διαπλάσεως» τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, καὶ οὗ τινος θέμα ἦτο ἡ σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 129 εἰκόνος, ἐκρίθησαν ἄξιοι:

ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Μικρὰ Νηρηΐς, 12 ἐτῶν Ἀθηνῶν.

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Μικρὰ Σεισουργήθρα, 8 ἐτῶν Ἀθηνῶν.

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Ξανθίππη Ι. Καλοσύνη, 9 ἐτῶν Πειραιῶς.

Εὐφήμου μνείας

Σοφία Α. Κρασσά, 11 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Στέφανος Ι. Λεοντίδης, 13 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Ἀργυρότοξος, 12 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Φωτοβόλος Ἀστήρ, 14 ἐτῶν Τριπόλεως. — Μαρίκα Διομήδους, 10 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Λερναία Ὑδρα, 10 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Κλεοπάτρα Μ. Νικολαΐδου, 12 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Ἰωάννης Γ. Ροῦφος, 11 ἐτῶν Πατρῶν. — Μικρὰ Ἀηδών, 8 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Αἰκατερίνη Σ. Χατζοπούλου, 11 ἐτῶν Κερκύρας. — Ἀθῶνα Περιστέρα, 11 ἐτῶν Νικολαΐφ.

Ἄν καὶ ὀλίγος χρόνος ὑπελείπετο ἀπὸ τῆς διανομῆς τοῦ ἐνάτου φυλλαδίου μέχρι τῆς προθεσμίας τῆς ἀποστολῆς τῶν χειρογράφων τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐν τούτοις «ἡ Διάπλασις» δύναται νὰ συγχαρῇ σήμερον ὅλους τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς, διότι πλείστοι ἀπέδειξαν ὅτι δεικνύουσι μεγάλην ἐπίδοσιν εἰς τοὺς προτεινομένους διαγωνισμοὺς. Οὕτω δὲ μετ' εὐχαριστήσεως εἶδομεν νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας 68 χειρόγραφα προωρισμένα διὰ τὸν τρίτον διαγωνισμόν. Πιστεύομεν δὲ ὅτι εἰς τὸν τέταρτον, ὅστις θὰ προταθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον, θὰ διαγωνισθῶσι διπλάσιοι.

Οἱ ἀναγνώσται «τῆς Διαπλάσεως» βεβαίως θὰ ἐνόησαν τὸν σκοπὸν, τὸν ὅποιον ἐπιδιώκομεν διὰ τῶν διαγωνισμῶν. Ὁ σκοπὸς μας εἶνε τοὺς σήμερον βραβευομένους μικροὺς μας φίλους νὰ τοὺς ἴδωμεν ἐξόχους συγγραφεῖς ἡμέραν τινά.

Ἀλλὰ πῶς θὰ κατορθωθῇ τοῦτο;

Πρότερον πάντων ὀφείλουσιν οἱ μικροὶ μας φίλοι νὰ φαντάζωνται, ὅτι εἶναι συγγραφίσκοι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν γράφουν καὶ νὰ προσπαθῶσι νὰ φανοῦν ἄξιοι τοιοῦτου τίτλου.

Ἡξεύρετε τί θὰ εἴπῃ, φίλοι μου, συγγραφεῖς; Ὅταν μεθαύριον θὰ μεγαλώσητε καὶ θὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν κοινωνίαν ἄνδρες τέλειοι, ἢ μητέρες, μικραὶ μας ἀναγνώστριαι, — μάλιστα μητέρες, γελᾶτε; — θὰ λέγητε εἰς τὰ τέκνα σας ἢ εἰς τοὺς μικροὺς φίλους, τοὺς ὁποίους θὰ ἔχετε καὶ σεῖς τί τότε:

— Ἡμεῖς εἰς ἡλικίαν νεαρωτάτην, παιδάκια ἀκόμη, ὑπῆρξαμεν συγγραφεῖς!

Ὡ καὶ πόσον θὰ καμαρώνετε!

Πρέπει ὅμως, διὰ νὰ κατορθώσητε τοῦτο, νὰ ἐμβαθύνητε εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὁ διαγωνισμὸς προτείνεται διὰ νὰ μορφώσωσιν οἱ διαγωνιζόμενοι ὕψος, δηλαδὴ λεκτικὸν ὅσον τὸ δυνατόν εὐληπτόν καὶ ἀπαλόν, ῥέον καὶ χαριτωμένον, ποῦ καὶ ποῦ σπινθηρίζον ἀπὸ εὐφυλογίας, διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀρκοῦνται μόνον εἰς ἀπλὴν περιγραφὴν τῆς προτεινομένης εἰς διαγωνισμόν εἰκόνας, ἀλλὰ νὰ προσπαθῶσι νὰ ἐπινοῶσιν ἐπ' αὐτῆς μῦθον τινά, νὰ φαντάζωνται μίαν ἱστορίαν, ἐν συμβάν, τὸ ὅποιον νὰ περιέχῃ στιγμὴν τινά εἰκονιζομένην εἰς τὴν προτεινομένην εἰκόνα. Διὰ τοῦτο σήμερον ἐκρίναμεν ὀλίγον αὐστηρότερον τ' ἀποσταλέντα χειρόγραφα καὶ ἐκ τῶν 68 ἀπερρίψαμεν ἐντελῶς 54, ἐκρίναμεν μὲν 11 ἄξια εὐφήμου μνείας καὶ μὲν τρία διηγωνίσθησαν διὰ τὸ βραβεῖον. Τὸ τῆς Μικρᾶς Νηρηΐδος βραβευθὲν καὶ δημοσιευόμενον κατωτέρω ἔχει ὁμολογουμένως πολλὰ προσόντα, τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα εἶναι ἡ παιδικὴ ἀφέλεια περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ μύθου, ἡ ἀπαλότης περὶ τὴν ἐκθεσιν καὶ ὀλίγη χαριτολογία. Τὰ δύο ἐπαινεθέντα δὲν εἶχον μὲν ἡνωμένα τὰ προσόντα ἐκεῖνα τοῦ βραβευθέντος, εἶχον ὅμως τοιαύτας ἀρετάς ὥστε διεκρίνοντο τῶν ἄλλων.

Ἐκαστον δὲ ἐκ τῶν εὐφήμου μνείας ἀξιωθέντων εἶχεν ἀνὰ μίαν ἀρετὴν, ἥτις τὸ κατέταξεν εἰς τὴν τάξιν αὐτήν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μετὰ λύπης ἡμῶν παρατηρήσαμεν εἶναι ὅτι ἐκ τῶν 68 ἀποσταλλέντων ὀλίγα μόνον δυνάμεθα νὰ ἐξεκρέσωμεν, τὰ ὅποια δὲν ἐμυμήθησαν τὸ ὕψος τοῦ εἰς τὸν δεύτερον διαγωνισμόν βραβευθέντος. Τοῦτο εἶναι κακόν, διότι ἀποδεικνύει ἔλλειψιν πρωτοτυπίας, ἢ μᾶλλον πρωτοβουλίας.

Καὶ πρὶν τελειώσωμεν ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν «τῆς Διαπλάσεως» οἱ μᾶλλον ἐπιδίδοντες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς εἶναι αἱ μικραὶ μας φίλαι.

Ὡ! τὰς συγχαίρομεν! Τὰ περισσότερα χειρόγραφα ἀνήκον εἰς κοράσια. Μάλιστα, μικροὶ μας ἀναγνώσται, εἰς κοράσια! Καὶ εἰς τοὺς τρεῖς διαγωνισμοὺς τοὺς ὁποίους μέχρι σήμερον ἐπρότεινεν «ἡ Διάπλασις» βραβεύονται κοράσια.

Σήμερον «ἡ Διάπλασις» ἐλπίζει πολὺ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς. Ναι, πολὺ! Διότι ἀπὸ τοὺς διαγωνισμοὺς ἀρχίζοντες οἱ μικροὶ μας φίλοι θὰ μορφωθῶσιν ἴσως ἡμέραν τινά συγγραφεῖς δι' οὓς θὰ καυχᾶται ἡ Πατρίς μας, ἡ Ἑλλάς!

Βλέπετε ὅτι ὁ ἀγὼν ὅσον μικρὸς καὶ ἂν φαίνεται, ἔχει πολὺ μεγάλον σκοπόν.

Προτεινομεν σήμερον διαγωνισμοὺς διὰ νὰ μορφώσωμεν μίαν ἡμέραν συγγραφεῖς!

Καὶ ἴσως «ἡ Διάπλασις» θὰ καυχᾶται ποτε ὅτι κατεχώρισεν εἰς τὰς στήλας τῆς τῶν πρώτων ἔργα τῆς δεινῆς ἢ τοῦ δεινῆς περιτῆς συγγραφῆς.

ΛΙΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

(ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 129 εἰκόνος).

Μίαν ἡμέραν ὁ Τάκης, ἐνῶ ἡ μαμά του ἐκάθητο εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐν πολὺ ὥραϊον βιβλίον, ἐμβαίνει ὅσων θυμωμένος καὶ ὅσων φοβισμένος ὀλίγον, καὶ κρύπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του. Ἡ Φρόσω ἤρχετο ἀποπίσω του μὲ παράπονον εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, ὡσὰν νὰ ἤσθάνετο ὅτι ἦτο ἔνοχος. Τόσον ἦτο ζωγραφισμένον εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς ὅτι κατ' εἶχε κάμει.

Ἡ μαμά τῶν δύο παιδιῶν ἄμα τὰ εἶδε ἀφῆκε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐρωτᾷ τὴν Φρόσω:

— Τί ἔχει ὁ Τάκης; Τί ἔχεις, Τάκη μου; τοῦ λέγει.

Ἄλλα ὁ Τάκης ἀντὶ τὴν ἀποκριθῇ, ἔσφιξε περισσότερο τὴν ἀγκαλίαν τῆς μαμᾶς του, καὶ ἔστρεψε ταῖς πλάταις εἰς τὴν Φρόσω.

— Μὰ τί ἔχει τὸ παιδί; τί ἔχει; Ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ἡ μαμὰ τὴν Φρόσω.

Ἡ Φρόσω ἦτον ἐτοιμὴ ν' ἀρχίσῃ τὰ δάκρυα. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἐπρόσθασεν ὁ ζωγράφος «τῆς Διαπλάσεως» καὶ τὰς ἐξωγράφησε. Τώρα θέλετε νὰ μάθετε τί ἔτρεχε, καὶ τί ἀπέγινεν;

Ἡ μαμὰ ἐνόησεν ἀπὸ τὸ ὄψος τῆς Φρόσως, ὅπου ἦτον ὡσάν μετανοημένη, καὶ τῆς λέγει:

— Εἰπέ τί τοῦ ἔχεις κάμει; καὶ σὲ συγχωρῶ. Ἄλλα θέλω τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Φρόσω τότε τὴν ἔπιασαν τὰ δάκρυα, καὶ ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ, πειραγμένη καὶ ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν τοῦ ἀδελφοῦ της, εἶπε:

— Νά! κάθε ἀπόγευμα, ποῦ μᾶς δίδεις ἀπὸ ἓνα ζαχαροκώλινον καὶ μᾶς λέγεις νὰ υπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐγὼ κρύπτω τὸ ἰδικόν μου, διὰ νὰ τὸ φάγω ἔπειτα μόνη μου, καὶ τρώγω τὸ περισσότερο ζαχαροκώλινον τοῦ Τάκη. Ἐκεῖνος ἐφώναζε. Μὰ ἐγὼ τὸν ἐκαλόπινα καὶ δὲν σοῦ ἔλεγε τίποτε τόσο καιρὸν. Ἀλλὰ σήμερον πλέον δὲν ἐδάσταζε. Μοῦ ἔστρεψε ταῖς πλάταις, καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ μοῦ ξαναμιλήσῃ, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξαναέλθῃ μαζὺ μου. Καὶ τρέχοντας ἔφυγε θυμωμένος. Καὶ τώρα δὲν γυρίζει οὔτε νὰ με κυττάξῃ.

— Αὐτό, παιδί μου, λέγεται λαιμαργία, εἶπεν ἡ μαμὰ τῶν δύο παιδιῶν. Καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ τὰ κακὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ, καὶ νὰ συμβουλεύῃ τὴν Φρόσω μὲ τὸσον ὥραϊα λόγια, ὥστε ἡ Φρόσω ἐσυγνώμῃ καὶ ἐδῶκεν εἰς τὸν Τάκη τὸ ἰδικόν της ζαχαροκώλινον, ὅπου εἶχε κρύψει.

Καὶ ἀπὸ τότε ἱκτερεύθῃ ἀπὸ τὸ πάθος τῆς λαιμαργίας, καὶ ποτὲ δὲν ἔκαμε ὅμοιον ἀμάρτημα.

Κοῖμα ὅπου καὶ ἐκταλίσαι λέξεις δὲν ἀρκοῦν, διὰ νὰ ἀντιγράψω ἐδῶ τοὺς λόγους τῆς μαμᾶς τοῦ Τάκη καὶ τῆς Φρόσως, διὰ νὰ διορθωθῶν πολλὰ παιδία ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν.

ΜΙΚΡΑ ΝΗΡΗΣ ἑτῶν 12.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μήτηρ τοῦ Κωστάκη τῷ ῥάπτει ὑποκάμισα καινούργη, καὶ ἐπειδὴ εἶνε εὐφυῆς καὶ ἐπιμελίστατος τῷ λέγει χαριεντιζομένη:

— Βλέπεις ὑποκάμισα ποῦ σοῦ ῥάπτω; ὅλο γὰρ ἔχουν ἐπάνω!

Ὁ Κωστάκης σοβαρῶς:

— Γαζῆ; Σιγὰ νὰ μὴν ἔχουν Βυζάντιο! Νὰ τώρα πουκάμισα μὲ σοφούς!

Ἐστῆλ ἐκ Παιδαίως ὑπὸ τοῦ Βορείου Σέλαος.

Πτωχὸς τις γέρων ἡμέραν τινὰ ἐξήτει ἐλεημοσύνην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σοφοκλέους. Ὁ Σοφοκλῆς, ὅστις λυπεῖται πολὺ τοὺς δυστυχεῖς, προθύμως ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὅ,τι ἡ μήτηρ του τῷ ἔδωκεν ὅτε δ' ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ὁ γέρων, τῷ λέγει μετὰ λυπηρᾶς φωνῆς ὁ Σοφοκλῆς.

— Εἴν' ἀμαρτία, παπποῦ; νὰ μὴν παίρνης μίαν ἄμαξα, ἀλλὰ νὰ τρέχῃς μὲ τὰ πόδια τόσο δρόμο, γιὰ νὰ ζητῇς ἐλεημοσύνη.

Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Κομήτου.

Ὁ Τάκης ἔχει τὴν κακὴν συνήθειαν ν' ἀναχωρῇ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ λίαν πρῶτ' καὶ πρὸ τῆς ὥρας τοῦ σχολείου.

Ὁ πατήρ του τῷ κάμνει αὐστηρὰς παρατηρήσεις: — Σοὶ ἀπαγορεύω, τῷ λέγει, νὰ φεύγῃς πρὶν εἶλθῃ ἡ ὥρα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Τάκης ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ὥρας· τὴν δὲ μεσημβρίαν δικαιο-λογούμενος ἔλεγεν:

— Ἐρωτῆστε καὶ τὴν κυρὰ Μαρίαν, ἃν δὲν ἔφυγα μόλις ἤλθεν ἡ «ΩΡΑ».

Ἐστῆλ ἐκ Τριπόλεως ὑπὸ τοῦ Φωτοβόλου Ἀστέρους.

— Πήγαινε εἰς τὸν κρεοπώλινον μας τὸν Μπαρμπα-Μῆτρον παιδί μου νὰ ἰδῇς ἂν ἔχῃ βωδινὰ πόδια, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν μικρὸν Ἀναστάσιον ἡ μήτηρ του.

Μετὰ δέκα λεπτά ὁ Ἀναστάσιος ἐπιστρέφει.

— Αἴ, ἔχει; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Μητέρα, δὲν ἐμπόρεσα νὰ ἰδῶ, ἂν εἶχε βωδινὰ πόδια ὁ Μπαρμπα-Μῆτρος, γιατί φοροῦσε ὑποδήματα.

Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Πετεῖνοῦ.

Ἡ μικρὰ Μαρίκα παρατηρεῖ μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν γραῖαν θεῖαν της εἰς τὸ στόμα.

— Τί παρατηρεῖς τὴν θεῖαν σου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; τὴν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ της.

Παρατηρῶ πῶς καὶ ἡ θεῖα μοιάζει τῆς μικρᾶς τίτας μας· ἀκόμη δὲν τῆς ἐφύτρωσαν ὅλα τὰ δόντια της.

Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Κορκορᾶν.

— Ἐλένη, πήγαινε νὰ ἰδῇς ἂν ἐξύπνησεν ὁ Σπύρος καὶ νὰ υπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον.

— Μὴ ἔρχεσαι, μή, φωνάζει ἀπὸ τὴν κλίνην του ὁ Σπύρος, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὴν μητέρα του. Κοιμοῦμαι ἀκόμη.

Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Σπινθηροῦ.

ΔΗΛΩΣΙΣ: ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ἡ ἐπιστάσις «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» κατὰ τὸ ἔτος 1882, ἀνετέθη εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τῶν ἐν Ἀθήναις Καταστημάτων Ἀνδρέου Κορομηλά, κείμενον ἐν Γαλατᾷ κατὰ τὴν ὁδὸν Γιοργαντζιλάρ ἀριθ. 27, ἐνθα δύνανται ν' ἀνα-νεύσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ὅσοι τῶν ἐκεῖ συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ λαμβάνωσι «τὴν Διάπλασιν» καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1882.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Μὲ μεγάλην προθυμίαν σπεύδουν οἱ μικροὶ μοῦ φίλοι ν' ἀνανεώσωσιν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ νέον ἔτος, πολλοὶ μάλιστα μοὶ ἐπέστρεψαν καὶ ἀγγελίας μὲ πολλοὺς νέους συνδρομητὰς διὰ τὸ 1882. Καθ' ἡμέραν δὲ λαμβάνω ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀπὸ διά-φορα μέρη μοὶ στέλλουν διὰ νὰ μὲ διαβεβαιώσωσιν ὅτι μετὰ θερμῶς ζήλου καὶ πολλῆς δραστηριότητος ἐνεργοῦν καὶ ἐγγράφουν συνδρομητὰς εἰς τὰς ἀγγελίας τὰς ὁποίας τῷς ἔστειλα καὶ ὅτι ὅλοι σχεδὸν πρὸς ὅσους ἀποτείνονται, μετὰ προθυμίας ἐγγράφονται καὶ προκαταβάλλον συγγράμματα τὴν συνδρομὴν των διὰ νὰ λάβωσιν τὸ δωρηθισμένον βιβλίον. Ὡ! Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ καρδίας, διὰ τὴν τὴν σὰς πρὸς με ἀγάπην καὶ στοργήν, ἀγαπητοὶ μοῦ φίλοι. Σὰς εὐχαριστῶ! Σὰς εὐχαριστῶ!

Εὖγε! ἀγαπητὴ μοὶ Ἀθῶνα Περιστερά! ἐκπλήσσομαι, τῇ ἀληθείᾳ, βλέπουσα πόσον προώδευσας εἰς τὴν γλώσσάν μας ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους. Εἶπέ καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν σου εὖγε ἐκ μέρους μου. Φίλησέ μου καὶ τὴν μικροῦλάν Ἀργεντίαν καὶ τὸν μικροῦ-τακόν σου καθ' ἑαυτὴν Θεμιστοκλῆ. Διαβίβασε καὶ εἰς τὸν πατέρα σου τὰς εὐχαριστήσεις μου διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν ἣν ἔχει περὶ ἐμοῦ, καὶ εἶπέ του, ὅτι τοῦτο ἴσα ἴσα ὑπῆρξε πάντοτε τὸ μυστήριον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης: νὰ κατακτᾷ γοητεύουσα καὶ νὰ ἐξαπλοῦται ἐξευγενίζουσα καὶ εἰς τὴν δύναμιν ταύτην τῆς γλώσσης μας ἐφείλομεν τὴν διάσωσιν τοῦ ἐθνισμοῦ μας. — Ὡ! τὰ ἐνθυμηθῇς ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ εἴπῃς;

Μοὶ λέγει λοιπὸν ὁ Μικρὸς Σεισουρήθρος ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ὅτι τὸ ἀρχλάδι τὸ ὅποιον μοὶ ἔστειλας, Μικρὰ Σεισουρήθρα, ἦτο κομμένον ἀπὸ ξένην ἀρχλα-διά! — Ἐγὼ, τοῦλάχιστον, δυσκολεύομαι νὰ τὸ πι-στεύσω αὐτὸ τὸ πᾶγμα, κύριε Μικρὸ Σεισουρήθρα! Ὡ! τὰ ἰδωμεν ἐντοῦτοις!

Καὶ ἄλλος ἀπερίσκεπτος μοὶ ἔστειλε τὰς λύσεις τοῦ ἀνυπογράφου. Δὲν θὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του δημο-σιευμένον.

Πολὺ ἐλυπήθην ἰδούσα ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου, φίλε Μικρὸ Λεμβοῦ, ὅτι «μὲ ταπεινοπροσκυνεῖς». Τὴν φράσιν αὐτὴν καὶ ἄλλοι τινὲς ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων συνηθίζουν νὰ τὴν γράφουν εἰς τὸ τέλος τῶν ἐπιστολῶν των. Δὲν τὸ ἐννοοῦσιν ὅτι ἡ ἔκφρασις αὕτη, ὅσον τρυφερά καὶ ἂν φαίνεται περιέχει τι τὸ δουλι-κόν; Τὴν δουλοπροσκύνησιν πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγω-μεν. Ἐγὼ τοὺς μικροὺς μοῦ φίλους, ὅσον μικροὶ καὶ ἂν εἶνε, θέλω νὰ τοὺς βλέπω μὲ εὐγενῆ καὶ γενναῖα φρονήματα εἰς τὴν διάνοιαν καὶ μὲ λόγια ἐλευθέρου πολίτου εἰς τὴν γλώσσαν.

Πότε λοιπὸν θὰ μοὶ στείλῃς τὴν φωτογραφίαν των, αἱ βραβευθεῖσαι φίλαι μοῦ Ξανθίππη καὶ Μικρὰ Νη-ρήϊς; Ὅλοι ἀνυπομονοῦν νὰ ἴδωσιν τὴν εἰκόνα των καὶ πρέπει νὰ τὴν δημοσιεύσω. Πότε λοιπὸν;

Δὲν ἤξεύρει τάχα ὁ Διόπτωρ Ἀστὴρ (ὥραϊον ψευδώνυμον) ὅτι πρέπει νὰ μοὶ στέλλωνται συγγρά-

μας καὶ αἱ λύσεις τῶν στελλομένων πρὸς δημοσιεύσιν Πνευματικῶν ἀσκήσεων;

Ἀφοῦ γνωρίζεις, φίλε Φωτοβόλε Ἀστὴρ, ὅτι ὁ Γεράσιμος (ποῖος Γεράσιμος;) ἤρτισεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του, θὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε φίλος σου, ἡ τοῦλά-χιστον, ὅτι γνωρίζεσθε καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῆς μεσολαβήσεώς μου διὰ νὰ συνεννοηθεῖς. — Φύλλα ἐξ ὧν ζητεῖς δὲν ὑπάρχουν χωριστά.

Πληροφορίαι: Τῷ Δάμῳ καὶ Φιντῖα καὶ τῷ Ἀραβικῷ Ἰππῷ: Ὁ Κορκορᾶν ὀνομάζεται Ἀρι-στοτέλης. — Τῇ Μικρᾷ Σεισουρήθρα: Ἡ Μικροῦ-λα Τραλάλῃ ὀνομάζεται Τίτα (δηλαδὴ Χριστῖνη) Κ. — Ακοῦεις καὶ σύ, μικροῦτακε φίλε μου Βεθένη Τουτούλη; — Τῷ Διον. Ξανθῷ: Ἡ Μικρὰ Σεισου-ρήθρα εὐχαρίστως, λέγει, θὰ σοὶ προσέφερε καὶ αὐτὴ τὰ σεβάσματά της, ἂν ἦσο Ἀσπρομάλλης καὶ ὄχι Ξανθός.

Ἐρωτήσεις, ἀσπασμοί, προσρήσεις: Ἡ Φω-τοβόλος Ἀκτὶς ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μικροῦ Σεισουρήθρου, τῆς Ἀκανθυλλίδος, τῆς Καλλιχελάδου Ἀρδόνος καὶ τῆς Ῥοδοακτύλου Ἡούς, οὗς καὶ ἀσπά-ζεται ἡ Πωϊνὴ Λύρα τὸ τῆς Κυανῆς Χρυσαλίδος καὶ τῆς Δερβισσοπούλας, ἃς ἐπίσης ἀσπάζεται· ὁ Βε-θένης Τουτούλης τὸ τῆς Μικροῦλας Τραλάλῃ, ἣν καὶ φιλεῖ ἡ Μυοσωτὶς τὸ τῆς Ἀκανθυλλίδος, ἣν ἀσπάζεται καὶ τοῦ Ἐσπερίου, πρὸς ὃν προσφέρει τὰς προσρήσεις της. Τὸ Οὐράνιον Τόξον καὶ ὁ Δελφὶν ἀσπάζονται τὸ Βόρειον Σέλας καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ μά-θωσι τὸ ὄνομά του· ὁ Μιχ. Α. τὸ τῆς Ῥοδοακτύλου Ἡούς ἣν καὶ ἀσπάζεται ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα τὸ τῆς Πανσελήνου καὶ τοῦ Μικροῦ Σεισουρήθρου, παρὰ τοῦ ὁποίου, λέγει, θέλει νὰ μάθῃ καὶ ἀπὸ ποῦ κρατεῖ ἡ φωλιά του· ὁ Ἑλληναλβανὸς τὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰπποῦ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Ἑλληνος τοῦ Ὀλύμ-που, τοῦ Ραταπλάν, καὶ τοῦ Ἀσπροποταμίτου πρὸς οὗς μοὶ παραγγέλλει νὰ εἴπω ὅτι θὰ ἀισθανθῇ με-γάλην χαρὰν συνάπτων ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτῶν οὗς θεωρεῖ εὐτυχιστάτους, διότι εἶνε ἐλεύθεροι Ἑλ-ληνες. — Τὴν Μικρὰν Σεισουρήθραν ἀσπάζονται καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσι τὸ ὄνομά της πάντες σχεδὸν οἱ ἀνωτέρω ἐρωτῶντες καὶ κάμποσοι ἄλλοι φίλοι μοῦ ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι εἶνε τόσοι πολλοὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὥστε μὴ δόκλιχος στήλῃ δὲν ἀρκεῖ νὰ περιλάβῃ τὰ ὀνόματά των, ἂν δοκιμάσω νὰ τὰ δημοσιεύσω. Ἰδοὺ ὁμοῦ τί μοὶ γράφει ἡ μετριοφρων Μικρὰ Σει-σουρήθρα: «Οἱ μικροὶ σου φίλοι καὶ ὁ Ρατα-πλάν μαζὺ, φιλιᾶται «Διάπλასιν» θέλουν νὰ μάθωσιν τὸ ὄνομά μου· σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ εἴπῃς, ἂν τὸ μάθωσιν ὅλοι τὸ ὄνομά μου, τότε διὰ πόλους θὰ ἔχω τὸ ψευδώνυμον;» Σοὶ λέγω λοιπὸν, ἀγαπητὴ μοῦ, ὅτι ἂν δὲν θέλῃς νὰ φανερω-θῇς πρὸς ὅλους, δύνασαι νὰ εἴπῃς τὸ ὄνομά σου, μό-νον πρὸς ὅσους θέλεις, δι' ἰδιαιτέρας σου ἐπιστολῆς καὶ ὃν τρόπον ὑπέδειξα διὰ τῆς ἀλληλογραφίας μου ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

150. Ἑλληνοσούφωνον: *ί·ου*—*ε*—*υ*·*ια*—
ε·*ι*·*ο*·*ε*·*ου*—*η*—*ε*·*ι*·*ο*·*ει*—*ε*·*ι*·*ο*·*ε*—*ε*·*ι*·*ο*·*ε*—
—*α*·*α*—*α*·*ι*·*α*—*α*·*η*·*ι*·*δ*—*ε*·*ει*·*ου*—*ου*—*ε*·*υ*·*ου*·*ού*·
α—*ε*·*ι*·*ο*·*ε*·*ει*—*υ*·*υ*·*ού*·*α*—*α*—*α*·*ο*·*α*·*ι*·*η*·

Ἑστέλη ὑπὸ Μαθουσαλά τοῦ δευτέρου.

151. Λεξιγραφίος.

Εἶνε νησι τὸ σύνολόν μου,

Ἀλλὰ νὰ κόψης ἄν θελήσης

Καὶ κεφαλὴν καὶ τράχηλόν μου,

Τότε ἄλλην νῆσον θ' ἀπαντήσης.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Βεθένη Τουτούλη.

152. Λεξιγραφίος: Καρτομηθεῖσα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου ἀπεθεώθην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἑστίου.

153. Λεξιγραφίος: Μὲ κεφαλὴν εἶμαι νῆσος καὶ χωρὶς κεφαλῆν βουνό.

Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραυλιᾶ.

154. Συλλαβόγραφος:

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον ὄρθ·

Τὸ σύνολον ζητήματα τοῦ ἔθνους ἱερά:

Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

155. Αἰνιγμα:

Κάτοικος βορείας χώρας, δόξαν ἔχω τὸν στρατὸν μου

Κ' Ἑλλήνα συνώνυμόν μου,

Εὐλογήσαντα ἀγῶνα

Ὅστις φέρει μέγα κλέος εἰς ὀλόκληρον αἰῶνα.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Σεισουρήθρου.

156. Ἑρώτησις: Χωρὸν εἰς ἐν μικρὸν κάνιστρον τρίακοντα ζῶντα κερασφόρα ζῶα;

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Συλλογισμένου.

157. Ἑρώτησις: Ποῖον χωρίον πετὰ; καὶ πότε;

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰπποῦ.

158. Ἑρώτησις: Ποῖος εἶνε ἐκείνος τοῦ ὁποῖου τοὺς ὤμους δὲν ἐκάλυψε κάππα, ἐνῷ φορεῖ τὴν Ἑλληνικὴν φουστανέλλαν καὶ εἶνε στρατιώτης καυχώμενος ὅτι οὐδέποτε τὸν ἀντίκρουσεν ἥττα;

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Γέροντος Κηπουροῦ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ Αἴτων

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀγγελιαφόρος Περιστερά, 9. — Ἀκανθουλῆς, 6. — Ἀμαρυλλῆς, 14 (Εὐγε Ἀμαρυλλῆς!). — Ἀνδρουλιδάκης Γ. Κωνστ. 3. — Ἀνεμάνη, 12, θ'. — Ἀραβικὸς Ἰππος, 9 θ'. καὶ 6. — Ἀσπροποταμίτης, 10, θ'. — Βουσκοῦδάκη Μαρία, 7. — Δάμων καὶ Φιντίας, 11. — Ἐσπερος, 8. — Ζαφειρίδου Δ. Κατίνα, 8. — Ζῶτος ὁ Μολοσσὸς Β. Σταῦρος, 5. — Λεοντίδης Ι. Στέφ. 9. — Λερναία Ἰδρα, 13 θ'. — Μαυρουδίνης Ἀλέξ. 12, θ' καὶ 7. — Μικρὰ Σεισουρήθρα, 11. — Μικρὸς Καπουκῖνος, 8. — Μικρὸς Μύρμηξ, 13, θ'. — Μυρσίνη, 8. — Μουσωτίς, 8. — Πανσέληνος, 13, θ'. — Παπαστρατηγάκης Μ. Ι. 1 (μόνον ἐν!). — Πηριπιν-πί, 6, θ'. — Πολικὸς Ἀστήρ, 9. — Πρωϊνὴ Αὔρα, 4. — Ρόδον Ἀμάραντον, 9. — Φωτοδόλος Ἀκτίς, 2. — **ΑΜΙΣΣΟΥ:** Ἀσλόγλου Π. Α. 10, θ'. — **ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ:** Ζερβοῦ Ν. Μαρία, 8, θ'. — **ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ:** Ἑλληναλθανός 1 θ' (ἐν μόνον;) — **ΖΑΚΥΝΘΟΥ:** Ξανθὸς Διον. 5, θ'. — **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ:** Εὐέλπις Ἀκρά, 7. — **ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ:** Καραμάνος Δ. Γ. 3. — **ΜΟΛΑΩΝ:** Νέος Κομήτης 1, θ' καὶ 1 (μόνον!). — **ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ:** Μελισσηνὸς Ι. Γερ. 9. — Πνύξ, 11. — **ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ:** Ἀθῶνα Περιστερά, 6, θ'. — **ΟΔΗΣΣΟΥ:** Δόρψας Γεράσιμος, 6, θ'. — **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Ἀνθος τῶν Λειμῶνων 9, θ'. — Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, 11, θ'. — **ΠΡΟΣΕΩΤΣΙΑΝΗΣ:** Ξανθὸν Ἀστρον 9, θ'. — **ΣΑΜΟΥ:** Ἑμμανὴς Λέαινα, 10, θ'. — **ΣΥΡΟΥ:** Καγκάδη Ἰωάννα, 7. — **ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ:** Διάττων Ἀστήρ, Μακρόπουρος Κομήτης, Παικιλόχρους Ἴρις καὶ Φωτοδόλος Ἀστήρ, 10. — **ΧΑΛΚΙΔΟΣ:** Δελφὶν καὶ Οὐράνιον Τόξον 8.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Συνδρομεῖται ὑπερβαίνει κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρίτου ἐτους.

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἔως 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φύλλον δωρεὰν καὶ ἕκαστος δ' ἑκπαιδευτικὸν 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσχημάτων ἑλληνικῶν, γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, αὐστριακῶν καὶ αἰγυπτιακῶν ἐὰν δὲ εἶναι πολλὰ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας — οὐχὶ δὲ καὶ τῆς Ἰονικῆς — δι' ἐπιταγῶν, διὰ τοκαμεριδίων τῶν Ἑλληνικῶν δανείων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματοδομάτων καὶ συναλλαγμάτων. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἐν ἑδρῇ Εὐαγγελιστρίας, ἀριθ. 25 ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥόμης, ἐν Ἀθήναις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 12

« Πόσον φαίνεται εὐχαριστημένος! »

Σελὶς 177)

132,60.

— Θα συνάξω, θα συνάξω πολλά και έπειτα θ' αγοράσω παιγνίδια, μὰ πολλά παιγνίδια!

Έλεγεν έξαστὲς παιδίον ρίπτον καθ' ήμέραν εἰς τὸν κουμπάρῳ του τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα τῷ ἔδιδεν ή μαμά του, ή τῷ ἔστελλεν ὁ πατήρ του ἀπὸ τήν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἔμπορεύεται.

Έπειδὴ δὲ ἦτο πολὺ μικρὸν εἰσέτι καὶ δὲν ἦτο πολὺ δυνατὸν εἰς τήν ἀριθμητικὴν, τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἔγειναν ἀφορμὴ νὰ μάθῃ πρόσθεσιν... διὰ νὰ εἰμπόρῃ νὰ λογαριάζῃ τήν περιουσίαν του, ή ὁποία ἠύξανε καθ' ήμέραν.

Καὶ ἀληθῶς, αἱ δραχμαὶ ὀλονὲν ἐγίνοντο περισσότεραι, ἐπέρασαν ἀπὸ ὀγδὸς τὰς δεκάδας, ἔφθασαν εἰς τήν ἑκατοντάδα, ἀλλὰ ποῦ νὰ σταματήσουν; ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των καὶ καθ' ήμέραν ἠύξανον, καὶ ὀλονὲν ἠύξανον.

Μίαν ήμέραν τὸ ἔξαστὲς παιδίον κρατοῦν μίαν πλάκα εἰς τήν χειρὰ του ἐλογάριαζε πόσας δραχμὰς περιεῖχεν ὁ κουμπάρῳ του.

Ἀφ' οὗ δὲ παρετήρησε δύο καὶ τρεῖς φορές τὸ ἄθροισμα, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος, ἐφώναζε πλήρες χαρὰς.

— 132,60!... ὦ! πόσα θὰ πάρω!

Καὶ ἤρχισε νὰ διανοῇται τί θὰ ἠγόραζε μὲ τὰς ἑκατὸν τριάντα δύο ἐκείνας δραχμὰς καὶ τὰ ἐξήντα λεπτά.

Κατ' ἀρχὰς θὰ ἠγόραζεν ἓν τάγμα στρατιωτῶν μὲ τὸ κουτίον των· διότι τὸ ἔξαστὲς παιδίον τρελλαίνεται διὰ τοὺς στρατιωτικούς, ὀνειρεύεται ἀπὸ τόρα ὅτι φορεῖ τήν ὠραίαν στολὴν τῶν Εὐελπίδων μὲ τὰ κίτρινα ἐκεῖνα σειρήνια, καὶ ὅταν ή μαμά του τῷ δίδει ἀμύγδαλα διὰ νὰ φάγῃ, τὸ ἔξαστὲς παιδίον τὰ παρατάττει ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς στρατιώτας καὶ φωνάζει — Ἐπὶ δεξιᾷ!!!

— Ἐπ' ἀριστερᾷ!!! — Μὰρς!!! — Οὐλαμὸς ἄλτ!!! Διότι εἰξεύρει ὅλα τὰ προστάγματα ἀπ' ἔξω ὡς τὸ «Πάτερ ήμῶν!»

Έπειτα θὰ ἠγόραζεν ἓν ἄλογον· ἓν ἄλογον τὸ ὁποῖον θὰ μένῃ ἐκεῖ ὅπου τὸ ἀφίνει, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ τὸ δένη, ἓν ἄλο-

γον τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ ἄχυρον, οὔτε ἀπὸ βρώμην, οὔτε ἀπὸ κριθάρι, οὔτε ἀπὸ χορτόν, ἓν φρόνιμον, ἡμερον ἄλογον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ τὸν ρίπτῃ ποτέ, καὶ θὰ τὸ ἔχῃ πάντοτε ἑτοιμον εἰς τήν αὐλήν διὰ τὸν περίπατόν του.

Έπειτα θὰ ἠγόραζεν ἓν πρόβατλάκκια ἐθώπευε τὰ μακρὰ καὶ κάτασπρα μαυ· θὰ του, θὰ τὸ ἐπεριποιεῖτο, θὰ τὸ ἐτάγιζε καὶ θὰ τὸ ἐπότιζε, καὶ δὲν θὰ τ' ἀφινε ποτέ ἔξω ἀπὸ τήν θύραν νὰ κρούνη τὸ καυμένον!

Έπειτα θὰ ἠγόραζεν ἓν ὠραίον καταστόλιστον καὶ κατάχρυσον λεύκωμα, — τὸ ἔξαστὲς παιδίον ἔμαθεν εἰς τὸ σχολεῖον τί θὰ εἴπῃ λεύκωμα—καὶ θὰ παρεκάλει τὸν καλὸν του διδάσκαλον νὰ τοῦ γράψῃ ἓν ὠραίον ποιηματάκι διὰ τήν πρώτην τοῦ ἔτους.

Έπειτα θὰ ἠγόραζε μίαν ὠραίαν πλουμέραν ή γραφιδοθήκην, ὅπως τῷ τήν εἶπεν ὁ διδάσκαλός του, καὶ θὰ ἔβαλλεν εἰς αὐτὴν τὸν γραφιδοφόρον του, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἐπάνω ἄκρον θὰ εἶχε μίαν κεφαλὴν ἐνὸς καταμαύρου ἀραπάκου μὲ σγουρὰ μαλλιά, θὰ ἔβαλλε τὸ κονδυλομάχαιρόν του, τὸ μολυβδοκόνδυλόν του, τήν γκόμενα-λάστικά του διὰ νὰ καθαρὶζῇ τὸ τετράδιόν του, ἂν κάποτε τύχῃ καὶ στάξῃ ἐπ' αὐτοῦ καμμία σταγὼν μελάνης.

Έπειτα θὰ ἠγόραζε μίαν ὠραίαν στεφάνην διὰ νὰ παίξῃ εἰς τὸν κήπον, μίαν ὠραίαν σφαῖραν ἐλαστικὴν διὰ νὰ παίξῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔπειτα θὰ ἠγόραζεν ἓν ὠραίον ἀμαξάκι τὸ ὁποῖον θὰ ἔσυρεν εἰς τήν αὐλήν καὶ οἱ τροχοὶ του θὰ ἔκαμνον γρρρρ! γρρρρ! γρρρρ!

Καὶ ἦτον εὐτυχές, πολὺ εὐτυχές διότι θὰ τὰ ἠγόραζεν ὅλα αὐτὰ!

Έπειτα δὲ πηδῶν, χορεῦον, τραγωδοῦν ἓν ἀπὸ τὰ ἄσματα τοῦ σχολείου του, ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του μὲ παρειὰς κατακοκκίνους καὶ ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας ἀπὸ χαρὰν καὶ μετέβη εἰς τήν αἴθουσαν.

Εἰς τήν αἴθουσαν ἦτον ή μαμά του μὲ μίαν συγγενὴ των καὶ ἀνεγίνωσκον μίαν ἐφημερίδα· ἐφαίνοντο δὲ ὡς λυπημέναι· κάποτε κάποτε ή μαμά του διέκοπτε τήν ἀνάγνωσίν της καὶ ἔλεγε·

— Οἱ δυστυχεῖς!

Καὶ ή φίλη της ἀπήντα·

— Τόσαι οἰκογένειαι νὰ μείνουν εἰς τοὺς δρόμους!

— Τρομερὸν δυστύχημα! ἐπανελάμβανεν ή μαμά του καὶ ἤρχιζε πάλιν τήν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος.

Τὸ ἔξαστὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤκουε χωρὶς νὰ ἐννοῇ τίποτε, ἠρώτησε τήν μαμά του τί ἔλεγεν ή ἐφημερίς καὶ αὕτη τῷ εἶπεν, ὅτι εἰς τήν Τρίπολιν ἔγεινε μία μεγάλη πυρκαϊά, ὅτι ἔκαυσε πολλὰς οἰκίας, ὅτι πολλὰι οἰκογένειαι κατεστράφησαν ὀλοτελῶς καὶ δὲν ταῖς ἔμεινε τίποτε πλέον, τίποτε!

Ἦτο πολὺ εὐαίσθητον τὸ ἔξαστὲς ἐκεῖνο παιδίον καὶ νὰ εἰξεύρετε πόσον ἐλυπήθη! ὦ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ ἔλθουν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς!

Έλαβε τήν ἐφημερίδα νὰ τήν ἀναγνώσῃ καὶ αὐτό, ἀλλ' ἦτο μικρὸν ἀκόμη, καὶ δὲν εἰμπόρει ν' ἀναγνώσῃ εὐκόλως, διὰ τοῦτο τήν ἐπῆρε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τήν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζάκι του καὶ ἤρχισε σιγὰ σιγὰ ν' ἀναγινώσκῃ, πῶς συνέβη ή τρομερὰ αὕτη πυρκαϊά τῆς Τριπόλεως.

Τὸ ἔξαστὲς παιδίον ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀκίνητον, σκεπτικόν, τόσον λυπημένον ὅσον χαρούμενον ἦτο πρὸ ὀλίγων στιγμῶν.

Τοῦ εἶχε σπαράξῃ τήν καρδίαν ἐκεῖνο τὸ δυστύχημα!

— Τόσοι ἄνθρωποι νὰ χάσουν ὅσα εἶχαν, ἐσκέπτετο, τόσα παιδιά νὰ κρούνουν καὶ νὰ μὴν ἔχουν αἱ μητέρες των νὰ τοὺς δώσουν φορέματα, νὰ πεινοῦν καὶ νὰ μὴν ἔχουν αἱ μητέρες των νὰ τοὺς δώσουν νὰ φάγουν, νὰ θέλουν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ νὰ μὴν ἔχουν οἱ πατέρες των νὰ τοῖς ἀγοράσουν βιβλία, καὶ νὰ μὴν ἔχουν οὔτε ποῦ νὰ κοιμηθοῦν! Πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά ἐλογάριαζαν νὰ λάβουν καὶ αὐτὰ δῶρα τήν πρωτοχρονιά, ἤλπιζον ν' ἀγοράσουν καὶ αὐτὰ ὠραῖα παιγνίδια ὅπως ἐγώ....

Καὶ τότε ἐφαντάσθη τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῇ, παρατάττοντα τοὺς στρατιώτας του, παίζοντα μὲ τὸ ἄλογόν του, μὲ τὸ πρόβατόν του, μὲ τήν στεφάνην του, τήν σφαῖραν

του, τὸ ἀμαξάκι του καὶ ἐφαντάσθη καὶ ἐκεῖνα... ὦ! ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξημερόνοντο δίχως ψωμί!... ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐβραδυάζοντο δίχως κλίνην, πικραμένα καὶ λυπημένα!

Καὶ τότε ἐνεθυμήθη αἶφνης τὰ πτωχοπαῖδα τὰ ὁποῖα ἀπκντᾷ ἐνίοτε εἰς τὸν δρόμον καὶ τῷ κᾶνουν τότεν λυπηρὰν ἐντύπωσιν, καὶ ἐφαντάσθη καὶ τὰ παιδιά ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐμοσχοδόλουν ἀκόμη θωπείας, τὰ ἐφαντάσθη φοροῦντα βράκη κατατρυπημένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο τὰ κρέατά των, τὰ ἐφαντάσθη μὲ χεῖρας φουσκωμένας καὶ μὲ χεῖλη καταμελανιασμένα ἀπὸ τὸ ψῦχος, τὰ ἐφαντάσθη τρεμουλιάζοντα καὶ πατοῦντα μὲ πόδας γυμνοὺς καὶ καταπληγμένους ἐπάνω εἰς τὰ κατὰψυχρα μάρμαρα τῶν δρόμων!

Καὶ ἐλυπήθη, ἐλυπήθη πολὺ!

— Ἀχ, ἤθελα νὰ ἔχω χιλιάδες, ἐσκέπτετο, νὰ ὑπάγω νὰ τοῖς εἰπῶ:— μὴ λυπῆσθε, χαμογελάσατε, χαρῆτε, ζεσταθῆτε, φάγετε· ἰδοὺ ψωμί, ἰδοὺ φορέματα, ἰδοὺ παιγνίδια!... ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι μικρὸν ἀκόμη, ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε...

Καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τήν πολλὴν του λύπην!

— Τίποτε; εἶπεν αἶφνης ἀνασκιρτήσαν. ὦ, ὦχι!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν ἀπὸ μίαν ἰδέαν.

Τήν ἀκόλουθον ήμέραν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ή ὁποία ἀνέλαβε νὰ συλλέξῃ βοήθηματα δι' ὅσους κατεστράφησαν ἀπὸ τήν πυρκαϊάν τῆς Τριπόλεως, ὑπῆγε καὶ εἰς τήν οἰκίαν των. Καὶ τὸ ἔξαστὲς παιδίον, δίχως διόλου νὰ διστάσῃ, ἀλλ' ἀτάραχον ὡς νὰ ἔπραττε τήν συνηθεστέραν πράξιν τοῦ κόσμου, ἔθραυσε τὸν κουμπάρῳ του, ἐξήγαγε τὰς 132 δραχμὰς καὶ τὰ 60 λεπτά καὶ τὰς ἔδωκεν εἰς τήν Ἐπιτροπὴν.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τήν ἐπιτροπὴν τὸ παρετήρησαν μὲ συγκίνησιν καὶ τὸ ἐνηγκαλίσθησαν καὶ τὸ ἐφίλησαν.

Καὶ ή μαμά του; ὦ! ή μαμά του ἔκλαυσεν ἀπὸ τήν χαρὰν της διότι εἶχεν ἓν τόσῳ μέγα μικρὸν παιδίον!

Διότι ἦτο μέγα τὸ ἐξαιτὸς ἐκεῖνο παιδίον. Δὲν εἶχεν ἰδικάς του χιλιάδας νὰ προσφέρῃ· ἡ ἰδική του περιουσία ὅλη ἦτον 132,60, καὶ προσέφερεν ὅλην τὴν περιουσίαν του! Θὰ ἦτο τόσο εὐτυχὴς ἂν εἶχεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιγνίδια!... καὶ ὅμως ἀπεφάσισε νὰ στερηθῇ, καὶ ἐθυσίασεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν του ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν προσεγγεγμένων διὰ τοὺς καταστραφέντας ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν τῆς Τριπόλεως ἀνεγινώσκετο εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ ἐξαιτούς παιδός.

Τὸ παιδίον τοῦτο τὸ εὐαίσθητον, τὸ μεγαλόκαρδον, τὸ ὁποῖον θ' ἀναγνώσῃ, βεβαίως,

ἐρυθριῶν, μὲ συγκίνησιν καὶ μὲ καρδιοκτύπιν τὰς γραμμὰς ταύτας, διότι καὶ αὐτὸ εἶνε συνδρομητὴς «τῆς Διαπλάσεως» καὶ τακτικὰ τὴν ἀναγινώσκει, τὸ εὐγενὲς τοῦτο παιδίον κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις καὶ ὀνομάζεται

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗΣ.

Συνεκινήθη παρὰ πολὺ ὅτε ἀνέγνωσα τὸ ὄνομά του· ἤθελον κ' ἐγὼ νὰ τὸ φιλήσω τὸ παιδίον ἐκεῖνο· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν ἠδυνάμην νὰ φιλήσω αὐτό, διότι οὔτε κὰν τὸ γνωρίζω, ἠθέλησα νὰ φιλήσω τὴν φωτογραφίαν του καὶ τὴν ἐζήτησα ἀπὸ «τὴν Διάπλασιν». Ἀλλά, δυστυχῶς, μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν τὴν ἔχει!...

ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΟΥΒΙ

Μέσα σ' ὀλόγουστο κλουβὶ μιὰ πέρδικα κλεισμένη
Ἀπὸ φαγὶ κ' ἀπὸ πιστὸ ἀρχοντικὰ περνοῦσε
Ποτὲ δὲν ἦταν νηστική, ποτὲ τῆς διψασμένη
Μὰ κῦτταζε τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ φτερά χτυποῦσε...
Μὴ σουσουράδα πέρασε ἀπ' ἐξω ἀπ' τὸ κλουβὶ τῆς
Κ' ἐζήλεψε τὰ πλούτη τῆς, τὴν καλοπέρασέ τῆς:

— Αἶ σουσουράδα, πῶς περνᾷς 'ς τὴ φυλακή, πουλί μου;
Κ' ἡ σουσουράδα: — ἄλλη μιὰ ἀλλάζουμε; φωνάζει.
— Ὅχι δά, ὄχι! τῶρα σὺ μαθαίνεις 'ς τὸ κλουβὶ μου,
Πῶς καὶ τὰ πλούτη εἶνε πικρά, σκληριὰ σὰν τὰ σκεπάζῃ.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ Η ΜΕΛΕΤΗ

Ὅσοι ἐργώρισαν τὴν μάμμιν τῆς Καλλιρρόης ἀδύνατον εἶνε νὰ λησμονήσωσι τὴν γλυκυτάτην συντροφίαν τῆς. Πόσα πράγματα ἤξευρε! Καὶ πῶς τὰ ἐδιηγεῖτο! Μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὰ ἔλεγε ἐνόμιζες ὅτι ἤθελε ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν σου, διὰ νὰ σοὶ ἐναποθέσῃ ἐκεῖ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, καὶ τὸν νοῦν, διὰ νὰ σὲ ποτίσῃ μὲ τὰς ὠραιότερας ιδέας.

Ψηλὴ, ὕψηλὴ καὶ εὐσκαρὸς, καθὼς ἦτο, εἶχε κατὰ τι μεγαλοπρεπὲς μ' ἐκείνην τὴν ἀργυρᾶν τῆς κόμην καὶ μὲ τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ μ' ἐκεῖνο τὸ αἰωνίως ὀλόμαυρον φέρεμά τῆς. Εἶχέ τι τόσον σοβαρόν, ὥστε σὲ ἠνάγκαζε νὰ σταθῇς εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ περάσῃ. Καὶ ὅταν ἤνοιγε τὸ στόμα τῆς νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἔρριπτεν ἐπάνω σου τὸ μελαγχολικόν τῆς βλέμμα, σὲ ἔλουε μὲ γλυκύτητα.

Εἶχεν ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν ἀνατροφήν τῆς χαριστάτης ἐγγονῆς τῆς Καλλιρρόης, γλυκυτάτης;

κόρης, μὲ μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς καὶ μὲ ὀλόδροσον πρόσωπον. Τὴν ἐδίδασκεν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ καὶ τῇ παρέδιδε τὰ μαθήματά τῆς μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν αἱ ὁμήλικες τῆς Καλλιρρόης γνωρίζουν τόσα πράγματα καὶ ἂν ἔχουν τόσας γνώσεις ὥσας ἐκείνη.

Τὴν ἐνθυμοῦμαι ζωηρότατα, πῶς καθημένη παρὰ τὴν ἐστίαν, ἀνέπτυσσε τὸ μάθημα εἰς τὴν ἐγγονὴν τῆς θωπεύουσα ἐλαφρὰ τὸν ὠραϊόν τῆς γάτον, τὸν Ἀραπάκον τῆς.

Ἐγνώριζε ποῖαν λέξιν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ, διὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὴν ἐγγονὴν τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ ιδέα τὴν ὁποῖαν τῇ ἀνέπτυσσε. Καὶ ἡ Καλλιρρόη ἤνοιγε τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμούς καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τῆς μάμμης τῆς. Μὲ τὸν τρόπον δὲ τοῦτον τῆς διδασκαλίας ἔγεινεν ἡ Καλλιρρόη ὑπόδειγμα ἐπιμελείας καὶ τὰ βιβλία κατήντησαν οἱ ἀχώριστοι σύντροφοί τῆς. Ἡ ἐπίβλεψις ἐκείνη

τῆς μάμμης τῆς, καθὼς ἐγένετο, ἀνευ πείσεως, εἶχεν ἀναπτύξῃ εἰς τὴν Καλλιρρόην, σπανίαν ἀγάπην πρὸς τὴν σπουδὴν.

Ἀλλ' ἡ μάμμη ἦτο γραῖα, καὶ ὅσον χρήσιμος καὶ ἂν ἦτο εἰς τὴν ἐγγονὴν τῆς, καὶ ὅσον καὶ ἂν τὴν ἠγάπα αὕτη, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ὑποκύβῃ εἰς τὴν κοινὴν μοῖραν.

Καὶ οὕτω μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐθώπευε τὸν γάτον τῆς, ὁ θάνατος τὴν εὗρεν ἐκεῖ ἡσυχα, ἡσυχα. Ἰσχυρὰ ἀποπληξία ἐτελείωσε ἀνωδύνως καὶ ἡσύχως τὰς ἡμέρας τῆς σεβασμίας γυναικός, καὶ ἡμεῖς ὅλοι οἱ γνωρίσαντες αὐτὴν τὴν προεπέμφαμεν τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸν τάφον.

Ἡ ἐγγονὴ τῆς τὴν ἔκλαιε τόσον πολὺ, ὥστε ὅλοι ἀνησυχοῦν περὶ τῆς υγείας τῆς. Παρῆλθε πολὺς καιρὸς, ἡ δὲ Καλλιρρόη διήρχετο τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας καθημένη ἐκεῖ, εἰς τὴν παρὰ τὴν ἐστίαν θέσιν τῆς μάμμης τῆς, κλαίουσα ἡσύχως καὶ ἀτενίζουσα περιλύπως τὸν Ἀραπάκον, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι τὴν συνελυπεῖτο.

Ἀλλ' αὕτῃ ἡ κατάστασις παρετείνετο πολὺν καιρὸν καὶ οἵγονεῖς τῆς Καλλιρρόης ἀνησυχοῦν πλέον σπουδαίως. Τὰ βιβλία τῆς οὔτε τὰ ἤγγιζε, καὶ ἐκείντο ἐρριμμένα ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὅλη τῆς ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ γράμματα ἐτελείωσε μὲ τὴν ζωὴν τῆς μάμμης τῆς.

Ἡμέραν τινα καθ' ἣν τὴν εὗρον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὠχρὰν καὶ μελαγχολικὴν καὶ προσεπάθησα νὰ τὴν ἐλέγξω δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν:

— Δὲν θέλω, μοὶ εἶπε, νὰ ἰδῶ βιβλία εἰς τὰ μᾶτια μου.

Καὶ ἀρχίζουσα τοὺς λυγμούς καὶ τὰ δάκρυα προσέειπε:

— Ποῦ θὰ εὗρω ἐγὼ διδάσκαλον 'σὰν τὴν μάμμιν μου!

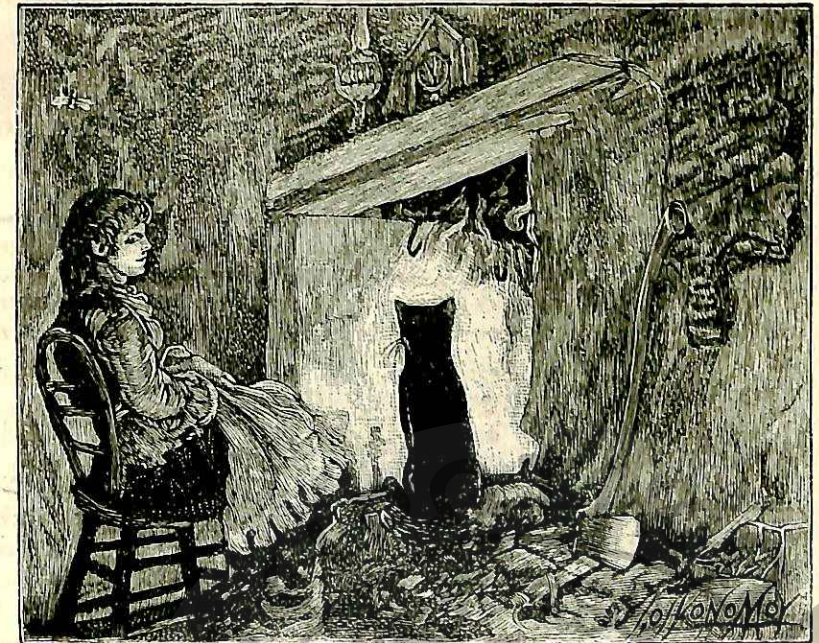
Δὲν τῇ εἶπον τίποτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ στρέψας τὴν ὁμιλίαν τῇ συνεβούλευσα νὰ ἐξέρχεται ὀλίγον περίπατον χάριν τῆς υγείας τῆς,

καὶ μοὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐξέλθῃ μαζύ μου τὴν ἐπαύριον.

Τὴν συνώδευσα ἀληθῶς εἰς τὸν περίπατον καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως.

— Δὲν μοὶ λέγεις, τὴν ἡρώτησα καθ' ὁδόν, πῶς φρονεῖς ὅτι εἶχε μάθει ἡ μάμμη σου τόσα πράγματα;

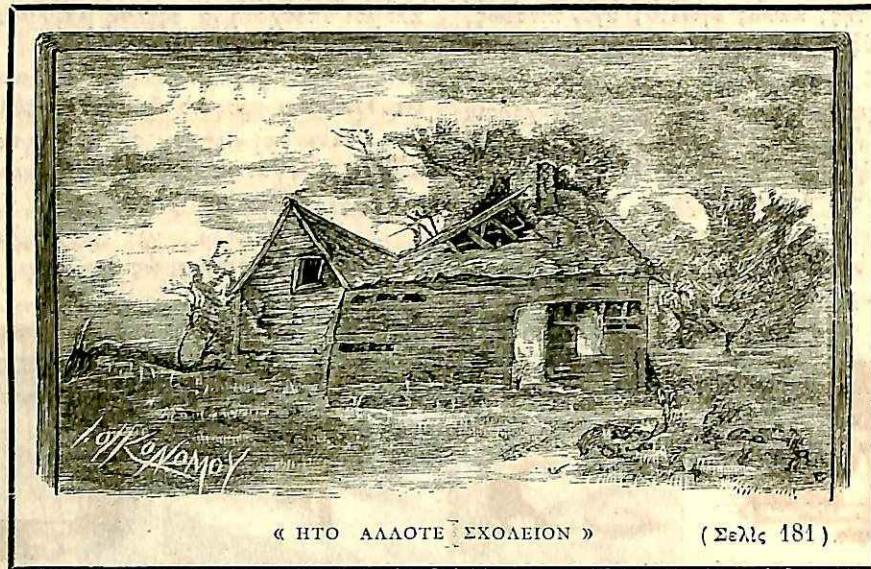
— Δὲν γνωρίζω, μοὶ εἶπεν, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι καὶ ἐκείνη θὰ εἶχεν, ὡς ἐγώ, καμμίαν μάμμιν σοφὴν.

«Διήρχετο τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας
καθημένη παρὰ τὴν ἐστίαν εἰς τὴν θέσιν τῆς μάμμης τῆς».

— Ὅχι, τῇ εἶπον· ἀλλὰ διὰ τῆς μελέτης! Καὶ δεικνύων εἰς αὐτὴν ἡρειπωμένην τινα οἰκίαν, κειμένην εἰς ἱκανὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν, ἐξηκολούθησα:

— Ἴδου τὸ παληρόσπητον ὅπου ἔμαθε τὰ γράμματα ἡ μάμμη σου. Ἦτο ἄλλοτε σχολεῖον, καὶ εἶχε διδασκάλους διὰ τοὺς ὁποίους τινὲς παρπονοῦντο, ὅτι δὲν ἦσαν καλοὶ. Καὶ ὅμως εἶχον ἄδικον! διότι ὁ διδάσκαλος ποτὲ δὲν εἶνε κακός. Εἶνε κακοὶ καὶ ἀμελεῖς οἱ παραπονούμενοι μαθηταί, οἱ ὁποῖοι εὗρισκουν αὐτὴν τὴν πρόφασιν. Διότι ὅσοι μελετοῦν, ὅσοι σπουδάζουν μὲ ἀγάπην τὰ γράμματα, καὶ κανένα διδάσκαλον ἂν δὲν ἔχουν, γίνονται καλοὶ, γίνονται σοφοί! Ἡ

« ΗΤΟ ΑΛΛΟΤΕ ΣΧΟΛΕΙΟΝ »

(Σελ. 181)

μάμμη σου ἔγεινε τοιαύτη μόνη της, διὰ τῆς μελέτης.

Δὲν γνωρίζω ποῖαν ἐντύπωσιν τῇ ἐπροξένησαν οἱ λόγοι μου τότε· τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι προχθὲς μοὶ ἀνέγνωσεν ὠραιότατον διήγημα τὸ ὅποιον συνέθεσε μόνη της.

Καὶ ὅταν ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν μου εἰς τοὺς γονεῖς της, μοὶ εἶπον, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ περιπάτου μας ἡ Καλλιρρόη ἐπανεῦρε τοὺς ἀρχαίους συντρόφους της, τὰ βιβλία, καὶ ἔγειναν πάλιν ἀχώριστοι.

ΚΑΛΑΙΒΟΥΓΑΟΣ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΠΟΧΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ὁ μικρὸς Ξενοφῶν, κρατῶν ὠραίαν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν χεῖρά του, ἤκουε τὰ πτηνὰ τὰ ὅποια ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν δένδρων. Ἐξω ἀπὸ τὸν κήπον ἔβλεπε τὰ ἀρνία τρέχοντα καὶ πηδῶντα ἐπὶ τῆς γλῶφης· ἐλαφρὰ δὲ καὶ δροσερὰ αὖρα ἔπνεε ψιθυρίζουσα μεταξὺ τῶν φύλλων.

— Ἀχ! ἐφώναζεν ὁ Ξενοφῶν, ἡ ἀνοιξὶς εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐποχὴ τοῦ ἔτους!

ΤΟ ΘΕΡΟΣ

Μετὰ τινὰς μῆνας ὁ κήπος τῶν ἦτο γεμάτος ἀνθῶν· εἰς τοὺς ἀγρούς οἱ θερισταὶ ἐθερίζον μὲ τὰ δρέπανα τοὺς στάχους καὶ τοὺς ἔκαμνον δεμάτια διὰ νὰ τοὺς ἀλωνίσουν. Ἀπὸ τὰς κερασσεὰς ἐκρέμαντο κατακόκκινα τὰ κεράσια.

Ὁ Ξενοφῶν κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του κάμιστρον πλήρες ἀπὸ βερύκοκκα ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα του:

— ὦ! τὸ θέρος εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐποχὴ τοῦ ἔτους!

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Παρηλθὼν εἰσέτι ἐβδομάδες τινές, ἔφθασαν αἱ διακοπαὶ καὶ οἱ ἐξάδελφοι καὶ αἱ ἐξαδέλφαι του

ἤρχοντο καθ' ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἔπαιζον τὴν τυφλομυῖγαν, τοὺς μάντις, τὴν ἐλκυστίνδαν καὶ ἄλλα πολλὰ παιγνίδια· ἔτρεχον εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ συνέλεγον ἀνθῶν, ἐκυνήγουν τὰς πεταλούδας, ἔτρωγον ὠραία καὶ κόκκινα μήλα, τὰ ὅποια ἔκοπτον ἀπὸ τῆς μηλέας τοῦ κήπου των.

— ὦ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦτο πάντοτε φθινόπωρον! ἐφώναζε κατευχχαριστημένος ὁ Ξενοφῶν.

Ο ΧΕΙΜΩΝ

— Δὲν εἶνε δυνατόν ἄρα γε νὰ εἶνε πάντοτε χειμῶν; ἠρώτα ὁ Ξενοφῶν τὴν μητέρα του ἐσπέραν τινά, ἐνῶ κατεκλίνετο εἰς τὴν μικρὰν καὶ θερμὴν του κλίνην.

— Ἀλλά, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του, ἐκάστη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην εἰς σὲ φαίνεται ὠραιότερα ἀπὸ τὰς ἄλλας! ἤξεύρεις διατί;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ξενοφῶν.

— Διότι ἐκάστη ἐποχὴ ἔχει τὰς τέρψεις της διὰ τὰ φρόνιμα παιδιά, καθὼς ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃς, θὰ μάθῃς ὅτι ἐκάστη ἡλικία ἔχει τὰς ἀπολαύσεις της διὰ τὸν τίμιον καὶ φιλόπονον ἄνθρωπον.

(Μίμητις.)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατωθὶ 16 μικρῶν εἰκόνων.

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος, μικροὶ μας φίλοι, εἶνε ποικιλωτέρως τῶν προηγουμένων. Καὶ ὅμως εἶνε εὐκολώτερος· διότι θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ συνθέσῃτε ἐν διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν 16 μικρῶν εἰκόνων τὰς ὁποίας βλέπετε κατωτέρω, καὶ αἱ ὁποῖαι, ἂν τὰς παρατηρήσετε προσεκτικῶς, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, θὰ ἰδῇτε ὅτι λέγουσιν φανερά — φανερά ἐν διήγημα. Ἀλλ' ἰδὼ ἴσα — ἴσα θὰ φανῶν αἱ προδοὶ σας· ἂν φροντίσετε ἱκεῖνο τὸ ὅποιον αἱ εἰκόνες τὸσον ἀπλῶς λέγουσιν νὰ τὸ διατυπώσετε σὲ; ἐπὶ τοῦ χάρτου μὲ εὐρύαν καὶ μὲ χάριν.

Οἱ ἔροι καὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦτου εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς τῶν προηγουμένων: Πρέπει α') τὸ διήγημά σας νὰ μὴ περιέχῃ πλείονας τῶν 800 λέξεων· β') Νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὶ τῆς 20 τοῦ προσέχοντος Ἰανουαρίου γ') Νὰ φέρῃ τίτλον: Ἀπάντησις εἰς τὸν Δ'. διαγωνισμὸν δ' ἡς Διὰ πλάσεως καὶ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου ὡς καὶ τὴν ἡλικίαν του, διότι δ') μόνον οἱ μὴ ὑπερβαίνοντες τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν δύνανται νὰ συμμετάσχουσιν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐν τῇ φυλλοδίῳ τοῦ προσέχοντος Φεβρουαρίου θὰ δημοσιευθῇ τὸ βραβευθὲν διήγημα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γράφαντος αὐτό, ἂν μὰς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του. Τὰ δύο δευτερεύοντα διήγηματα θὰ ἱκανοποιῶσι, θὰ τυγχύσῃ δ' εὐφημοῦ μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ

Μιά γρηά, εξήντα χρόνων, μέσ' 'ς τὴν κάμαρα κλει-
— τώρ. φίλοι, παρακάτω θὰ ἰδῇτε διατί — [σμένη,
ἤθελε 'στὴ γηρατειά νὰ γενῇ γραμματισμένη
κι' ὅλ' ἡμέρα τὸ βιβλίον εἰς τὸ χέρι της κρατεῖ.

Ὁ μικρὸς ὁ ἔγγονός της, ὅταν βλέπῃ τὴ γιὰ τὴν
ἡμέρα νύκτα νὰ διαβάξῃ μὲ μεγάλη προσοχή.
«Τί παράξενο!» φωνάζει καὶ γελά μὲ τὴ καρδιά του,
καὶ πηδᾷ 'στὴν κάμαρά της μὲ φωναίς, μὲ ταραχή.

Μιὰν ἡμέρα ἐπὶ τέλους προσπαθοῦσε νὰ γνωρίσῃ,
ἢ γιὰ τὴν ἡμέρα νύκτα 'στὸ βιβλίον τί ζητεῖ!
Συλλογίσθη, τὸν μπαμπᾶ του νὰ υπάγῃ νὰ ρωτήσῃ
κι' ἔμαθε μὲ ἄλλα λόγια τῆς γιὰ τὴν διατί.

«Εἶνε» λέγει ὁ μπαμπᾶς του «μιά ἀρχαία παροιμία»
— κι' ἡ γρηαίς 'στῆς παροιμίας μένουν πάντοτε πισταί,
γιατί λέγουν ὅτι εἶνε τοῦ λαοῦ φιλοσοφία —
ἢ ὅποια μᾶς διδάσκει: *κάλιο ἄργα παρὰ ποτέ.*

I. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Ἡ Σχολὴ τῶν Τεχνῶν, ἀγαπητοί μου φίλοι,
εἶνε τὸ Πολυτεχνεῖον τὸ Πολυτεχνεῖον, τὸ
ὅποιον κεῖται κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ τὸ
ὅποιο καθ' ἡμέραν βλέπουσιν οἱ ἐν Ἀθήναις
φίλοι «τῆς Διαπλάσεως» ἐξερχόμενοι εἰς περι-
πατον πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὸ ὥραϊον κτίριον τὸ ὅποιον χρησιμεύει ὡς
σχολὴ ἐκτίσθη διὰ χρημάτων τριῶν μεγάλων τέ-
κνων τῆς Πατρίδος: τοῦ Στουρνάρη, τοῦ Το-
σίτσα καὶ τοῦ κ. Γεωργίου Ἀβέρωφ. Τὴν ιδέαν
τῆς ἰδρύσεως Πολυτεχνείου ἐν Ἀθήναις συνέ-
λαβον οἱ δύο πρῶτοι: Ὁ Στουρνάρης καὶ ὁ Τοσί-
τσας, καὶ οἱ δύο μυριόπλουτοι. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ
σταδίου τῶν ἡσάν καὶ οὗτοι δύο πτωχὰ παῖδια, δύο
ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, οἱ ὅποιοι ἐξενητεύθησαν εἰς
μικρὰν ἡλικίαν ἀπὸ τὴν πατρίδα των, τὸ Μέ-
τσον τῆς Ἡπείρου, καὶ ἀπέκτησαν πλοῦτη,
ἐργαζόμενοι ἐντίμως εἰς τὰ ξένα' ἔπειτα δὲ ἤλ-
θον εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ διέλθουν τὸ ὑπόλοιπον
τῆς ζωῆς των. Καὶ ὅταν ἀπέθανον ἀρῆσαν τὸ
μεγαλειότερον μέρος τῆς περιουσίας των εἰς τὸ
ἔθνος προορίσαντες ὅλον τοῦτο δι' εὐγενεῖς
σκοποὺς καὶ τὸ μεγαλειότερον πάλιν ποσὸν διὰ
νὰ κτισθῇ τὸ Πολυτεχνεῖον.

Ἐδόθη τότε τὸ σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς ὑπὸ
Ἑλλήνος ἀρχιτέκτονος, τοῦ κ. Λυσάνδρου Καυ-
τανζόγλου· ἀλλὰ, πρὶν τελειώσῃ ἡ ὥραία οἰκο-
δομή, ἐτελείωσαν τὰ χρήματα. Καὶ τότε εὗρεθῇ
ἐν ἄλλο εὐγενὲς τέκνον τῆς Πατρίδος, ὁ ἐν Ἀ-
λεξανδρείᾳ βαθύπλουτος ὁμογενὴς κ. Γ. Ἀβέρ-
ωφ, συμπολίτης τῶν δύο πρώτων ιδρυτῶν, ὁ
ὅποιος προσέφερεν ὅτι ἐχρειάζετο πρὸς ἀποπε-
ράτωσίν του, καὶ οὕτως ἐτελείωσε τὸ Πολυτε-
χνεῖον, ὀνομασθὲν ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς κοινῆς
πατρίδος τῶν τριῶν ιδρυτῶν: Μετσόβειον
Πολυτεχνεῖον.

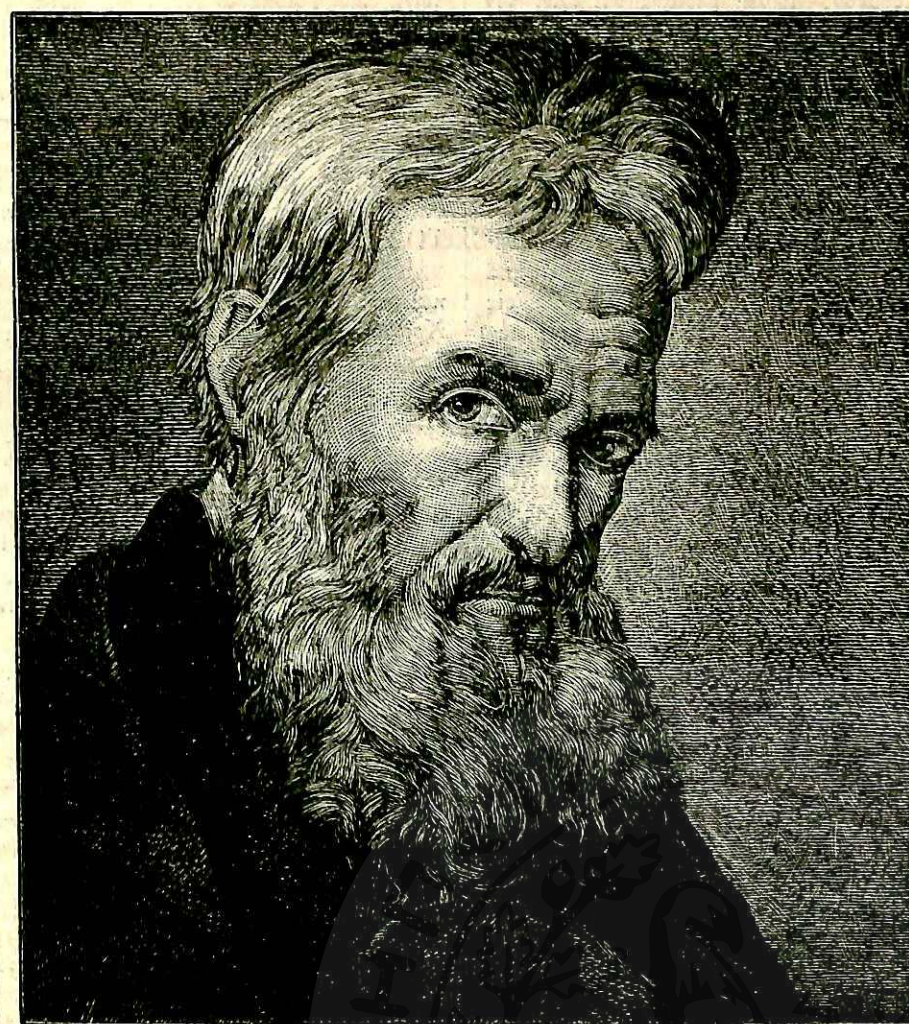
Ἀλλ' ὁ σκοπὸς μᾶς σήμερον δὲν εἶνε νὰ σᾶς
περιγράψωμεν τὸ Πολυτεχνεῖον οὔτε νὰ σᾶς διη-
γηθῶμεν τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ καὶ τῶν ιδρυτῶν

του, ἀλλὰ νὰ σᾶς εἰπώμεν τί μηχανοῦν ἐκεῖ.

Ἐκεῖ, μικροί μου φίλοι, σπουδάζουν τὰς
ὥραϊας τέχνας, αἱ ὁποῖαι ἐν Ἑλλάδι σήμερον
εἶνε ἀκόμη εἰς τὰ σπάργανα, εἶνε δηλαδὴ τόσον
ὀλίγον προωδευμέναι, ὥστε ὁμοιάζουν τὰ νήπια.
Καὶ εἶνε εἰς τὴν κατὰστασιν αὐτὴν, διότι ὅλοι
θέλωμεν νὰ γίνωμεν ἱατροί, νομικοί, φιλόλογοι,
ἀλλ' ὀλίγιστοι ἀποφασίζομεν νὰ γίνωμεν καλλι-
τέχναι. Καὶ οὕτω πλείστοι ἑλληνοπαῖδες βιά-
ζουσι τὴν πρὸς τὰς ὥραϊας τέχνας φυσικὴν των
κλίσιν, καὶ ἐνῶ ἔχουσι τὸ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα,
ἐγγράφονται εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀντὶ νὰ ἐγ-
γραφῶσιν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, ὅπου διδάσκεται
ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ ξυλογραφία, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ
καὶ ἡ μηχανικὴ, ἡ γλυπτικὴ καὶ ἡ χαλκογραφία,
καὶ ὅπου ὅστις αἰσθάνεται κλίσιν τινὰ πρὸς τὰς
ὥραϊας ταύτας τέχνας καὶ τὸν πόθον τοῦ νὰ γίνῃ
καλλιτέχνης δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν πόθον
αὐτοῦ ἐγγραφόμενος μαθητὴς τῆς Σχολῆς τῶν
Τεχνῶν ἀπὸ τῆς νεαρωτάτης αὐτοῦ ἡλικίας.

Ἐν τῇ Σχολῇ τυχὸν κατ' ἔτος ἐκτός των
ἐξετάσεων γίνονται εἰς ὅλας τὰς τάξεις ὅλων
τῶν σπουδάζοντων κλάδων διαγωνισμοί, κατὰ
τοὺς ὁποίους οἱ ἀριστεύοντες λαμβάνουσι μνηνιαῖον
τι χρηματικὸν ἐπίδομα ἐκ τῆς σχολῆς. Κατ' αὐ-
τοὺς τοὺς διαγωνισμοὺς τοὺς ἐτησίους ἐδραβεύθη
ἐφέτος καὶ εἰς ἐκ τῶν ξυλογράφων «τῆς Δια-
πλάσεως», ὁ κ. Ἐλευθέριος Καζάνης, διὰ τὸ
ἔργον του τὸ ὅποιον βλέπετε εἰς τὴν ἀντικυρ σελίδα.

Κατὰ τετραετίαν δὲ γίνεται διαγωνισμὸς εἰς
ἕκαστον εἶδος καλλιτεχνίας, μεταξὺ τῶν τελειο-
φοίτων τῆς σχολῆς καὶ οἱ ἀριστεύσαντες κατ' αὐ-
τὸν ἀποστέλλονται εἰς τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπην
πρὸς τελειοποίησιν των. Διότι ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρ-
χουν τὰ μέσα πρὸς σπουδὴν πολλὰ τελειότερα.
Καὶ ἐκεῖ ἐμορφώθησαν πολλοὶ Ἕλληνες καλλι-
τέχναι, οἱ ὅποιοι σήμερον καὶ πολλὰ ἀπολαμβά-
νουσι διὰ τοῦ εὐγενοῦς ἔργου των καὶ μεγάλην
τιμὴν φέρουν εἰς τὴν Πατρίδα μας, διότι τὰ ἔργα

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

("Ἰδε σελ. 186.)

Τὸ ξυλογράφημα τοῦ Ἐλευθερίου Καζάνη τὸ βραβεύθη κατὰ τοὺς τελευταίους διαγωνισμοὺς τῆς Σχολῆς τῶν Τεχνῶν.

των ἐκτιμῶνται πολὺ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων.

Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν τὰς συντόμους αὐτὰς
περὶ τῆς Σχολῆς τῶν Τεχνῶν σημειώσεις μᾶς,
τὰς κλείωμεν μὲ μιάν συμβουλήν πρὸς τοὺς μι-
κροὺς μᾶς φίλους:

Ἄν τινες ἐξ ἡμῶν αἰσθάνωνται κλίσιν πρὸς
τὰς ὥραϊας τέχνας, ἐὰν δηλαδὴ αἰσθάνωνται ὅτι
ἡ ψυχὴ των ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ τὸ

καλλιτεχνικὸν ἐκεῖνο αἶσθημα, τὸ ὅποιον ὡνο-
μάσθη τάλαντον καὶ τὸ ὅποιον ἔχει μεγάλην
ἀξίαν — ὡς νὰ ἦτο πράγματι ἀρχαῖον τάλαντον —
ἂς ἐγγραφῶσι μαθηταί εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ
ἴσως μίαν ἡμέραν γίνωσι καλλιτέχναι διὰ τοὺς
ὁποίους θὰ σεμνύνεται καὶ ἡ Πατρίς μας καὶ ἡ
Καλλιτεχνία!

ΚΑΛΛΙΒΟΓΛΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΟΛΟΣ

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ἐνθυμῆσθε βέβαια τὸν μικρὸν Περικλῆ· τὸν Περικλῆ τοῦ παρελθόντος φυλλαδίου, τὸν μικρὸν φιλόδοξον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι τὸν ἐνθυμῆσθε, διότι εἰς ὅλους αἱ σκέψεις του ἔκκλινον ἐντὺπώσιν!

Καὶ ὅμως ὁ μικρὸς Περικλῆς εἶχεν ἕνα φίλον, πολὺ στενὸν φίλον, τὸν Ἀγησίλαον, εἰς τὸν ὁποῖον αἱ σκέψεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ μικροῦ φιλοδόξου δὲν ἔκαμνον καμμίαν ἐντύπωσιν. Διὰ τῆς

Διότι ὁ Ἀγροστιακὸς ἦτο ἐντελῶς ἀντιθέτου χαρακτήρου ἀπὸ τὸν Περικληῆ. Ἦτο παιδίον μαλακὸν καὶ εἰλικρινές, τὸ ὁποῖον μόνον ν' ἀγαπᾷ τοὺς φίλους του ἐγνώριζε καὶ ν' ἀφοσιοῦται εἰς αὐτούς. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω πόσον ἡγάπα τὸν Περικληῆ! Καὶ ὅμως ἦτον ὅλως ἀντίθετος χαρακτήρ ἀπὸ αὐτόν. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Μάλιστα, ἂν θέλετε νὰ μάθετε, διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ἡγαπῶντο τόσοον πολὺ οἱ δύο αὐτοὶ τόσο ἀντίθετοι χαρακτήρες: διότι ἤσαν ἀντίθετοι. Καὶ ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι καὶ μέγας τις σφοδρὸς ἀπέδειξέ ποτε, ὅτι «τὰ ἐντελῶς ἀντίθετα, εὐκολώτερον ἔλκονται πρὸς ἄλληλα».

Ἐνθυμαθεῖτε τὰς σκέψεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ
Περικλέους. Ἐ! Φαντασθῆτε ὅτι ὁ στενωπότερος
φίλος του οὐδόλως τὰ συνεμερίζετο. Καὶ ὅταν
ὁ Περικλῆς τῷ ἔλεγε τὰ σχέδιά του καὶ τῷ
ὠμίλει περὶ δόξης, οὗτος ἤρκετο νὰ τῷ λέγει:

— Γίνε σὺ ἐνδοξος καὶ τότε θὰ δοξασθῶ καὶ ἐγώ! Διότι ὁ κόσμος θὰ λήγῃ: «Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀγασίλαος ὁ στενὸς φίλος τοῦ ἐνδόξου Περικλέους!»

Καὶ ὁ Περικλῆς ἐθύρῳ· καὶ τῷ ὤριμλει περὶ
δόξης μὲ περισσοτέραν θερμότητα. Καὶ δὲν
ἄφινε περίστασιν νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ λάθῃ
ἀφορμὴν ν' ἀναπτύξῃ τὰς περὶ δόξης σκέψεις
του. Καὶ ὅταν μίαν ἡμέραν, ἐνῶ περιεπάτου
μαζὺ εἰς τοὺς ἀγρούς, εἶδον εἰς τὴν μεγάλην
ὁδὸν μερικὰ πλουσιόπαιδα παίζοντα μὲ πολὺ-
χρωμον ἐλαστικὴν σφαῖραν, ὁ Περικλῆς ἤρχισε
λέγων εἰς τὸν Ἀγῆσιλαον ὅτι δὲν τοὺς ζηλεύει
τίποτε, διότι τί ἔχουν αὐτὰν περισσό-
τερον ἀπὸ αὐτόν; καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον
ἀνέπτυσεν οὕτω τὰς θεωρίας του, τὰς ὁποίας
εἶδετε εἰς τὸ παρελθὸν συλλάδιον.

Συλλογισθῆτε δὲ τὴν ἀπελπισίαν του, ὅταν
ὁ Ἀγρησιλαος, ἀποῦ τὸν ἤκουσε προσεκτικῶς,
εἶπε μὲ μεγάλην ἀφέλειαν:

— "Αγ! νὰ εἶχα τὸ τόπι τους!

Ὁ Περικληΐς ὅταν ἤκουσεν αὐτὸ τὸ ἄλ! σχεδὸν παρεφέρθη:

— Τὸ τόπι τους; Καὶ τί νὰ τὸ κάμω τὸ τόπι
τους ἐγώ! Νὰ εἶχα τὰ μέσα των, τὰ βιβλία
των, τοὺς διδασκάλους των, αὐτὰ μάλιστα!
Διότι ἐγώ μὲ αὐτὰ θὰ ἐγινόμην κατὶ! Ἀλλὰ
δὲν μὲ πειράζει! Διότι καὶ χωρὶς νὰ ἔχω αὐτὰ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγώ θὰ γίνω κατὶ, διότι
θέλω, διότι θὰ ἐπιμείνω, διότι θὰ καταγίνωμαι.
Καὶ ὅταν θὰ σπουδάσω καλῶς, τότε θὰ ἰδῇς
ὅτι αὐτοί, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ ὥραϊον τόπι, τὸ
ὅποϊον ζηλεύεις σὺ τώρα, θὰ ζηλεύουν ἐμένα.
Τί νὰ τὸ κάμω ἐγώ τὸ τόπι; Ἐγὼ θέλω δόξαν!

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ὕψωσε τὴν φωνήν του καὶ ὠμίλει μὲ τοιοῦτον τόνον, ὥστε ὁ κύριος Χριστόφορος ὁ ὁποῖος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔκαμνε τὸν συνήθη μακρὸν περίπατόν του, ἐσταμάτησε διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν συνομιλίαν τῶν δύο μικρῶν φίλων.

Ὁ κύριος Χριστόφορος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑψηλός τις κύριος, πολὺ σοβαρὸς, μὲ λευκὴν γενιάδα, καὶ τοῦ ὁποῖου εἶδατε τὴν εἰκόνα ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι, πλησιάσας τὸν Περικλῆ τῷ λέγει αἰφνιδίως:

— Καὶ τί θὰ τὴν χάρις τὴν δόξαν αὐτὴν,
κύριε μικρὸ φιλόδοξε;

Ὁ Περικλῆς ἐβίωπῃσε, καὶ διότι, πραγματι-
κῶς, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἀκριβῶς, καὶ διότι
ἐξαλλίσθη ἀπὸ τὸ αἰνίδιον τῆς ἐρωτήσεως. Ὁ
δὲ κύριος Χριστόφορος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐάν ἐρωτήσω ἐδῶ τὸν φίλον σου τί θὰ
κάμῃ τὸ τόπι, γνωρίζει ἀμέσως ν' ἀπαντήσῃ,
καὶ σὺ δὲν γνωρίζεις τί θὰ κάμῃς τὴν δόξαν,
τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιθυμεῖς;

— Ἐγὼ δὲν τὴν θέλω τὴν δόξαν διὰ τὸν
ἑαυτὸν μου! ἀπήντησεν ἐρυθροῦν ὁ Περικλῆς.

— Καὶ διὰ ποῖον λοιπὸν τὴν θέλεις, φίλε μου;
τῷ εἶπε θωπεύων αὐτὸν ὁ κύριος Χριστόφορος.

Ὁ δὲ Περικλῆς, ὁ ὁποῖος ἔλαβε πλέον θάρρος, ἀπήντησε:

— Τὴν θέλω διὰ τὸν πατέρα μου, διὰ τὴν μητέρα μου, διὰ τοὺς ἀδελφούς μου, διὰ τοὺς φίλους μου καὶ ἀπ' αὐτοὺς πρὸ πάντων διὰ τὸν Ἀγγισίανον, ὁ ὁποῖος εἶνε πτωχὸς ὡς ἐγώ, καὶ μὲ ἀγαπᾷ ὅσον τὸν ἀγαπῶ.

— Καὶ ὁμῶς δὲν εἶπες τὸ σπουδαιότερον, μικρό μου — δὲν, ξεύρω πῶς σὲ λέγουν . . .

— Περικλῆς . . .

— Μικρέ μου Περικλή . . . Δὲν εἶπες τὸ σπουδαιότερον. Διότι καλὴ εἶνε ἡ δόξα καὶ πρέπει ὅλοι νὰ τὴν ἐπιθυμοῦμεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν θέλωμεν πρὸ πάντων διὰ τὴν Πατρίδα.

Καὶ ὁ κύριος Χριστόφορος μετὰ μικρὰν σιω-
πὴν ἐξηκολούθησεν:

— Ναι, φίλοι μου, διὰ τὴν Πατρίδα! Διὰ τὴν Πατρίδα, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀρχαῖος τις σοφός, ὁ Πλάτων, εἶπεν ὅτι εἶνε γλυκυτέρα καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ ἀπὸ τοὺς παῖδας! Καὶ ἔπειτα, φίλοι μου, ἡ δόξα δὲν εἶνε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἡμεῖς ἀλλὰ τὸ ὁποῖον μᾶς δίδουν ἄλλοι. Διότι ὅσον καὶ ἂν σπουδάσῃς, ὅσον καὶ ἂν μελετήσῃς, ὅσα καὶ ἂν μάθῃς, ἐὰν αὐτὰ δὲν τὰ χρησιμοποίησῃς διὰ τὴν Πατρίδα σου καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους σου ἐν γένει, οἱ ἄλλοι δὲν θὰ γνωρίζουν τί ἐσπούδατες, τί ἔμαθες καὶ τί ἠξέεuries. Διότι αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶνε δόξα, τὸ νὰ ἀναγνωρίζουν καὶ οἱ ἄλλοι ὅτι εἶσαι κατὶ. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἀναγνωρίζουν, πρέπει νὰ τὸ αἰσθανθοῦν! Πρέπει δηλαδή νὰ ὤφελῃθῃ ἀπὸ σὲ ἡ Πατρίς σου, ἢ ἡ ἀνθρωπότης, διὰ νὰ σὲ δοξάσουν, διὰ νὰ ὁμιλήσουν περὶ σοῦ, διὰ νὰ εἰπουν ὅτι εἶσαι κατὶ. Αὐτὸ εἶνε δόξα! Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἴπῃς σὺ μόνος: «εἶμαι ἔνδοξος» διὰ νὰ εἶσαι. Διότι τότε θὰ εἶσαι ματαιόδοξος καὶ ἐγωϊστής, ἀλλ' ὅχι ἔνδοξος! Ὑπόθεε ὅτι ἔμαθες ὅλα τὰ γράμματα τοῦ κόσμου· τί θὰ σὲ χρησιμεύσουν ὅταν δὲν γίνεσαι ὠφέλιμος εἰς τοὺς ἄλλους; Θὰ εἶσαι ὠφραχτισμένος πῖθος, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζομεν τὸ περιεχόμενον. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ λέγῃται «θέλω δόξαν» καὶ διὰ τοῦτο θὰ σπουδάσω; «ἀλλὰ, θέλω νὰ σπουδάσω, διὰ νὰ γίνω ὠφέλιμος!» Καὶ ὅταν γίνῃς ὠφέλιμος ἡ δόξα ἔρχεται μόνῃ της. Σοὶ λέγω δὲ καὶ πάλιν, ὅτι ἡ δόξα δὲν εἶνε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἐπ' αὐτὴν μᾶς, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον μᾶς δίδουν οἱ ἄλλοι.

“ΝΑ ΗΜΗΝ ΠΑΙΔΙ!”

«Νὰ ἤμην παιδί, νὰ ἡδυνάμην νὰ ἐπα-
νέλθω εἰς τὴν πρώτην μου μικρὰν ἡλικίαν,
πόσον τὸ ἐπεθύμουν! Πόσον θὰ ἤμην εὐτυ-
χὴς!.. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἤμην ποτε παιδί;
Ἦμην· ἀλλ' ἤμην μωρὸ παιδί...

» Μελέτα τὸ μάθημά σου, μοὶ ἔλεγον· καὶ ἐγὼ ἀπεκρινόμην:—Ἐχὼ καιρόν.—Πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις σου· πρέπει νὰ προβι-
 βασθῇς! —Ἐχὼ καιρόν.

» Καὶ ὁ καιρὸς παρήρχето, ἐνῷ ἐγὼ ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν. « Πότε θὰ μεγαλώσω· νὰ γίνω ἄνδρας, νὰ κρατῶ μπαστοῦνι, νὰ τρέχω ὅπου θέλω, νὰ μὴ δίδω εἰς κανένα λόγον

Καὶ σὺ τί λέγεις εἰς ὅλα αὐτά, Ἀγρησίλας;
Θέλεις καὶ σὺ δόξαν;

Ἄλλ' ὁ Ἀγησίλαος ὁ ὁποῖος εἶχε τόσην
ὥραν τὸν νοῦν του εἰς τὴν ὠραίαν ἐλαστικὴν
σφαῖραν τῶν πλουσιοπαίδων, εἶπεν:

— Ἐγὼ ἐπὶ τοῦ παρόντος θέλω ἓνα τόπι.
'σὰν ἐκείνο!

— Αὔριον θὰ τὸ ἔχαις, μικρὲ μου. Σὺ δέ, Περιχλῆ, τί σκέπτεσαι;

— Σκέπτομαι, ὅτι τώρα θὰ μελετῶ καὶ θὰ
καταγίνωμαι μὲ πλειότερον ζήλον, μόνον καὶ μόνον
διὰ νὰ κατασταθῶ ὠφέλιμος εἰς τοὺς ὁμοίους
μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀποκτήσω δόξαν
χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω!

— Εὖγε, Περικλῆ! καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι
νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τοῦτο.

Καὶ πράγματι ὁ κύριος Χριστόφορος ἐκρά-
τησε τὸν λόγον του.

Τὴν ἐπομένην ἐζήτησεν ἀπὸ τοῦς γοναῖς τοῦ
τὸν Περικλῆ καὶ τὸν παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του,
ὅπου τῷ παρέχει ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ σπουδάζῃ.

Ὁ δὲ Ἀγησίλαος; Ἐκεῖνος ὅταν τὸ πρῶτον
ἐξύπνησεν, εἶδεν εἰς τὴν οἰκίαν του μίαν ὡραίαν
πολύχρωμον ἐλαστικὴν σφαῖραν, τὴν ὁποίαν
τῷ ἔστειλεν ὁ κύριος Χριστόφορος, καὶ ἐδάκρυ-
σε σχεδὸν ἀπὸ χαρὰν. Ἴδετε εἰς τὴν ἀρχὴν
τοῦ συλλαδίου πόσον φαίνεται εὐχαριστημένος!

Ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι αἰωνίως ἔχει τόσον μικρὰς ὁρέξεις ὁ Ἀγησίλαος, ὥστε νὰ εὐδαιμονῇ μὲ μίαν ἑλαστικὴν σφαῖραν.

Ὁ Περικλῆς τῷ ἐνέπνευσε τὴν φιλοδοξίαν
του, καὶ τώρα μελετᾷ καὶ καταγίνεται διὰ τὸ
γίνη καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν ὠφέλιμος εἰς τὴν
Πατρίδα. ΚΑΛΛΙΒΟΓΑΟΣ ΠΟΛΥΤΑΣΧΟΛΟΣ

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΟΣ

τῶν πράξεών μου, γὰ ἡμᾶς τέλος ἐλεύθερος!»

» Παρήλθον τὰ ὥραϊά μου ἔτη μὲ αὐτά.
τὰς σκέψεις. Ἐμεγάλωσα· ἔχεινα σχεδὸν
ἀνὴρ· τρέχω ὅπου θέλω· εἰς οὐδένα οἶδα
λόγον τῶν πράξεών μου· εἶμαι ἐλεύθερος
ἀπὸ λαύσα τέλος ὅτι ἐπιθύμουν.

» Ἀλλὰ τώρα, ὅτε ὅλα μου τὰ ὄνειρα ἐπληρώθησαν, τί ἐπιθυμῶ; Νὰ ἤμην πάλιν παιδί, νὰ ἐγινόμην πάλιν μικρός, νὰ ἐπανεύρισκον τὰς ἐπιπλήξεις τῆς μητρός μου καὶ τὰς ὀριμείας παρατηρήσεις τοῦ πατρός μου, νὰ ἤκουον πάλιν τὰς συμβουλὰς τοῦ διδασκάλου· νὰ ἐπορευόμην εἰς τὸ σχολεῖον.

κρατῶν ὑπὸ μάλῃς τὰ βιβλία μου· νὰ ἐγινόμεν πάλιν μαθητῆς.

» Ω! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ τοῦτο! νὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην ἡλικίαν! οὐδεμία ἡμέρα θὰ παρήρχετο χωρὶς νὰ ὠφεληθῶ κάτι, χωρὶς νὰ μάθω κάτι, καὶ οὐδεμίαν ἐσπέραν θὰ κατεκλινόμην χωρὶς πρῶτον νὰ ὑπολογίσω τί ἐκέρδησα, τί ἐμάθον, πῶς ἐχρησιμοποίησα τὴν ἡμέραν μου.

» Δὲν θὰ ἔχανα πλέον τὸν καιρὸν μου εἰς ματαιὰς σκέψεις, εἰς ἀτελεύτητα παιγνίδια. δὲν θὰ ἔκαμνον μορφασμοὺς ὅταν θὰ μοι ἔλεγον ὅτι ὁ χρόνος ἔχει ἀξίαν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρέρχηται ἀνωφελῶς. δὲν θὰ ἐθεώρουν τὸ σχολεῖον φυλακὴν, τὸν διδάσκαλον τύραννον, τὸ μάθημα βάσανον. δὲν θὰ ἔρριπτον μετ' ἀγανακτῆσεως τὰ βιβλία ὅταν θὰ ἐπανηρχόμην ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ δὲν θὰ ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον πηγαίνομεν διὰ νὰ περιμένωμεν νὰ ἔλθῃ ἡ Κυριακὴ καὶ αἱ παύσεις. Δὲν θὰ παρήρχετο τὸ ἔτος χωρὶς νὰ ἐπροβιβαζόμην, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὅταν θὰ ἐγινόμην μέγας, δὲν θὰ εὕρισκόμην εἰς ἡν θέσιν εὕρισκομαι σήμερον, στενοχωρού-

μενος, καταβάλλων κόπους διπλασίους ὅπως ἀναπληρώσω τὴν ζημίαν, ἣν ὑπέστην ἐκ τῆς ἀκαρπορήτου παρελεύσεως τοῦ χρόνου τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας!..»

Οὕτω μοι ὠμίλει μίαν ἡμέραν ὁ στενός μου φίλος Κλεόβουλος, ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερον ὑπόδειγμα φιλεργίας.

Εἰς τοὺς λόγους του τοῦτους ἀνεγνώρισα τὴν μεταμέλειαν ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἔχανε τὸν καιρὸν του εἰς μάτην, ὅταν ἔπρεπε νὰ τὸν χρησιμοποιῇ πρὸς ὠφελείαν του.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του, μοι ἀπέτεινε τὴν ἐξῆς παράκλησιν: Νὰ γράψω εἰς «τὴν Διάπλασιν» τοὺς λόγους του διὰ νὰ ὠφεληθῶσιν ὅσοι ἐκ τῶν μικρῶν αὐτῆς ἀναγνωστῶν σκέπτονται ὅπως καὶ ἐκεῖνος ἐσκέπτετο ὅταν ἦτο μικρός· πιστεύω ὅμως νὰ εἶνε ὀλίγιστοι οἱ τοιοῦτοι, διότι τὰ παιδία καὶ τὰ κοράσια τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκουν «τὴν Διάπλασιν» ἡξεύρουν πλέον πόσον πολῦτιμος εἶνε ὁ χρόνος καὶ δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ παρέρχηται εἰς μάτην, ὅπως ἔπραττεν ὁ φίλος μου Κλεόβουλος.

ΣΤΑΙΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

«ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΕΤΕ ΤΙ ΕΙΝΕ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» ;»

— Γίνεσθε συνδρομηταὶ εἰς «τὴν Διάπλασιν τῶν Παίδων»;» ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Λυκοῦργος ἐξαγαγὼν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του καὶ ξεδιπλώσας, ὡς μανδύλιον, τὴν Ἀγγελίαν «τῆς Διαπλάσεως» τὴν ὁποῖαν ἔλαβε μετὰ τὸ φυλλάδιον τοῦ Ὀκτωβρίου.

Διότι ὁ μικρὸς Λυκοῦργος ἔχει μίαν μικρὰν φιλοδοξίαν: θέλει νὰ ἐγγράψῃ πολλούς, πολλούς συνδρομητάς εἰς τὴν ἀγαπητὴν του «Διάπλασιν», ὅταν δὲ εὕρῃ φίλον του ἢ γνωστόν του, ἢ πρῶτη λέξις τὴν ὁποῖαν θὰ τῷ εἴπῃ εἶνε:

— Γίνεσαι συνδρομητῆς;

Καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς τὸ κατορθώνει καὶ τοὺς πείθει, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι κανεὶς σχεδὸν δὲν τοῦ ξεφεύγει, ὅλους σχεδὸν τοὺς ἐγγράφει.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρὰν του ὅταν εἶδεν ἐπὶ τὰ ὀκτὼ παιδία συνηροισμένα· ἐπὶ τὰ ὀκτὼ παιδία δι' αὐτὸν ἦσαν ἐπὶ τὰ ὀκτὼ συνδρομηταί!

— Αἱ! λοιπὰ, παιδιὰ, γίνεσθε συνδρομηταὶ εἰς «τὴν Διάπλασιν τῶν Παίδων»;

— Εἰς «τὴν Διάπλασιν τῶν Παίδων!»

— Τί εἶν' αὕτη «ἡ Διάπλασις»;

— Πῶς τὴν εἶπες;

— «Διάπλασις»;

— Τῶν Παίδων;

Ἐφώνησαν ἀμέσως μαζῇ ἐπὶ τὰ ὀκτὼ στόματα· ἐπειδὴ δὲ ὁ Λυκοῦργος ἔχει ἓν μόνον στόμα, καὶ εἰς αὐτὸ δὲν εἰμποροῦν νὰ χωρέσουν συγχρόνως ἐπὶ τὰ ὀκτὼ ἀπαντήσεις, ἀνέβη ἐπὶ ἐνὸς ἐκεῖ εὐρεθέντος θρανίου, ὅπως δώσῃ μίαν ἀπάντησιν δι' ὅλους.

— «Τί εἶνε «ἡ Διάπλασις» ;» μ' ἐρωτᾶτε, εἶπεν· δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν τί εἶνε «ἡ Διάπλασις» ; Φαντασθῆτε ἓνα φυλλάδιον ὡς ἂν κουφετάκι, ἓνα κομψόν, χαριτωμένον φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον, ὅταν τὸ φυλάττῃς κάθε μῆνα καὶ τὸ δέσῃς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, εἰμπορεῖς νὰ τὸ βάλῃς ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς αἰθούσης σας, ὡς τὸ καλλίτερον λεύκωμα. Ἐγὼ πέρυσι ἔγεινα συνδρομητῆς καὶ τόσον πολὺ εὐχαριστήθην, ὥστε ἡγόρασα καὶ τοὺς δύο τόμους τῶν ἄλλων ἐτῶν.

» Τί εἶνε «ἡ Διάπλασις» ; Βλέπετε τὸν πατέρα σας, τὸν πάππον σας, τὸν θεῖόν σας ποῦ ἀναγινώσκουν ἐφημερίδας; Αἱ! λοιπὸν, «ἡ Διάπλασις» εἶνε ἡ ἰδική μας ἐφημερίς· δὲν λέγει οὔτε

μίαν λέξιν διὰ τοὺς μεγάλους, πάντοτε δι' ἡμᾶς ὁμιλεῖ, πάντοτε δι' ἡμᾶς φροντίζει, δι' ἡμᾶς τὰ παιδία.

» Ἐπειτα ἔχει καὶ κατὰ εἰκόνας! σοῦ ὁμιλεῖ δι' ἓνα παιδί; νὰ σου καὶ τὸ παιδί ζωγραφισμένο! σοῦ ὁμιλεῖ δι' ἓνα γατάκι; νὰ σου καὶ τὸ γατάκι! σοῦ ὁμιλεῖ δι' ἓνα σκυλάκι; νὰ σου καὶ τὸ σκυλάκι! δι'

ἓνα κουνελάκι; νὰ σου καὶ τὸ κουνελάκι! καὶ τόσον ὠραῖα, ποῦ νομίζεις ὅτι τὸ παιδί θὰ φωνάξῃ, τὸ γατάκι θὰ miaoulίσῃ, τὸ σκυλάκι θὰ γαυγίσῃ, τὸ κουνελάκι θὰ κουνήσῃ τ' αὐτιά του. Νά, σκεφθῆτε! ἂν μᾶς ἔδωκε τώρα ἡ μᾶς ἐδῶ, εἰμποροῦσε νὰ μᾶς ζωγραφίσῃ. Τέτοια εἶνε αὕτη «ἡ Διάπλασις»!

» Καὶ ἔπειτα νὰ ἰδῆτε ἔχει καὶ ποιηματάκια, κατὰ εὐμορφα καὶ νόστιμα τραγουδάκια, ποῦ τὰ μαθαίνεις εἰς τὴν στιγμὴν ἀπ' ἐξῶ.

» Ἐπειτα ἔχει διηγήματα καὶ σοῦ λέγει τί ἔκαμε τὸ τάδε καὶ τὸ τάδε παιδί, καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς τὰ λέγει!... πότε σὲ κάμνει νὰ κλαίῃς καὶ πότε νὰ γελάς· ἐγὼ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν τὰ διαβάζω, μοῦ κάμνουν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ κάποτε λέγω μετὰ τὸν νοῦν μου, ἂν ὁμιλῇ δι' ἓνα καλὸ παιδί: «ὦ! ἐγὼ τέτοιο θὰ γίνω» ἢ ἂν ὁμιλῇ δι' ἓνα κακὸ παιδί: «ὦ! αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τὸ ἔχω καὶ ἐγὼ» γρήγορα γρήγορα ἄς τ' ἀφήσω», ἢ: «τί χαρά! ποῦ δὲν ἔχω τοιοῦτο κακὸν ἐλάττωμα!»

» Ἐπειτα, νὰ ἰδῆτε, ἔχει καὶ διαγωνισμοὺς· δηλαδὴ βάλλει μίαν εἰκόνα καὶ δὲν λέγει τίποτε, τίποτε, μόνον σοῦ λέγει: «εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα ἓνα διηγηματάκι,

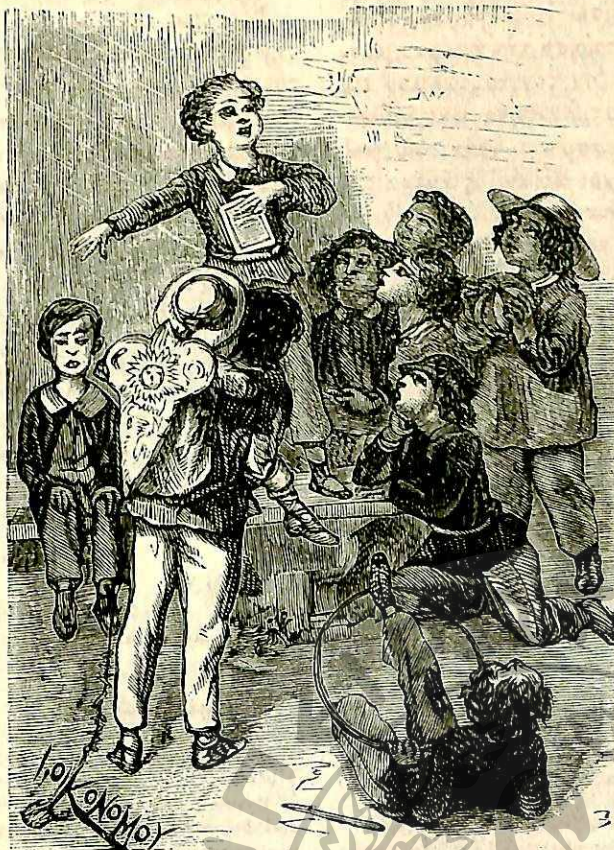
ἀλλὰ ἰδικόν σου διηγηματάκι, νὰ τὸ ἐβγάλλῃς ἀπὸ τὸν νοῦν σου;» καὶ ὁποῖος εἰμπορεῖ γράφει, τὸ στέλλει, καὶ ὁποῖον εἶνε καλλίτερον τὸ τυπώνει μετὰ τὸ ὄνομα ἐκείνου ποῦ τὸ ἐγράψεν· καὶ ἔτσι μᾶς μανθάνει καὶ ἡμᾶς τὰ μικρὰ παιδία νὰ γράφωμεν ἀπὸ τώρα· καὶ ἂν μάθωμεν ἀπὸ τώρα, φαντασθῆτε τί θὰ γείνωμεν ὅταν μεγαλώσωμεν!

» Καὶ νὰ ἰδῆτε ἀκόμη· ὁποῖος γίνῃ συνδρομητῆς τοῦ ζητεῖ τὴν φωτογραφίαν του· καὶ ἔχει εἰς τὸ λεύκωμά της ὅλους τοὺς μικροὺς της φίλους, ὅπως μᾶς λέγει· καὶ ἅμα βραβεύθῃς εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἅμα γράψῃς τὸ καλλίτερον διηγηματάκι, δημοσιεύει ἔχι μόνον τὸ διηγηματάκι σου, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰκόνα σου καὶ ἔτσι ὁ κόσμος βλέπει ὅχι μόνον τὸ πνεῦμά σου, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπόν σου.

» Ἐπειτα ἔχει καὶ Ἀλληλογραφίαν· δηλαδὴ τῆς γράφεις καὶ σοῦ γράφει καὶ ἐκείνη, καὶ ὁμιλεῖ μετὰ καὶ μετὰ ὡς ἂν νὰ ἦτον μητέρα ἢ μεγαλειτέρα μας ἀδελφή!.. «Εὐγε!» σοῦ λέ-

γει ἔξαφνα «εἶσαι καλὸ παιδί, μανθάνω ὅτι εἶσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμελής», ἢ «κάμε τοῦτο, μὴν κάμνῃς ἐκεῖνο, μανθάνω ὅτι παίζεις πολὺ, ὅτι δέρονεις τὸν ἀδελφόν σου». καὶ καμμίαν φοράν σὲ μαλόνει, μὰ τόσον ὠραῖα, ὥστε δὲν δυσχεστεῖσαι.

» Ἐπειτα ἔχει καὶ αἰνίγματα· πολὺ ὠραῖα αἰνίγματα· σὲ κάμνει νὰ σκέπτεσαι ὅσον νὰ τὰ λύσῃς καὶ τί χαρὰ ἀπ' οὗ τὰ λύσῃς! τῆς στέλλεις τὰς λύσεις καὶ τὸν ἄλλον μῆνα νὰ σου τὸ ὄνομά σου μετὰ κατὰ μικροῦλάκι νόστιμα γραμματάκια τυπωμένον. Ω! δὲν εἰξεύρετε

«Καὶ ὅλα αὐτὰ μετὰ τί νομίζετε ;»

(Ἰδὲ Σελ. 190)

τί θα είπῃ νὰ βλέπῃς τυπωμένον τὸ ὄνομά σου!

«Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τί νομίζετε; μὲ μόνον δύο φράγχα δι' ὅσους εἶνε εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τρία δι' ὅσους εἶνε εἰς ἄλλα μέρη, ὡς τὸν Ἀλέκον ποῦ θὰ ὑπάρῃ μεθαύριον εἰς τὴν Σμύρνην καὶ κάθεται τώρα ἐδῶ συλλογισμένος· δύο φράγχα! δηλαδή εἰκοσιπέντε δεκάρες, δηλαδή ἑπτάμισυ μπικλαδάδες· ὁ πατέρας μου ἔκαμε τὸν λογαριασμόν καὶ εὔρε πῶς δὲν ἔρχεται οὔτε ἐν λεπτὸν τὴν ἡμέρα. Αἱ λοιπὸν, μὲ αὐτὸ τὸ ἔχι σωστὸν λεπτὸν θὰ ἔχητε τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνετε ἕνα χρόνον, ἕνα ὀλόκληρον χρόνον, ἀκούετε; τακτικά, κάθε μῆνα «τὴν Διάπλασιν», καλοτυπωμένην, ῥαμμένην, κομμένην, καθαράν, καὶ ἡ ἡμέρα ποῦ θὰ τὴν λαμβάνετε θὰ εἶνε διὰ σᾶς ἑορτή.

«Σὺς ἐρωτῶ λοιπὸν ἄλλην μίαν φορὰν: γίνεσθε συνδρομηταὶ εἰς «τὴν Διάπλασιν» τῶν Παίδων;»

Τὸν Λυκούργον διέκοψαν ἐπὶ τὴν φωνὴν συγχρόνως φωνάζουσαι:

- Ἐγὼ γίνομαι!
- Ἐγὼ θὰ γράψω!
- Νὰ μὲ γράψῃς!
- Ἐγὼ θὰ γίνω!
- Πρῶτα ἐμέναι! Νὰ καὶ τὴν συνδρομὴν μου!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ

— «Ὅλο τὸ ἴδιο φαγητό, ὅλο τὸ ἴδιο! ἔλεγε μίαν ἑσπέραν ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργάκη, ἐνῷ παρτίθετο αὐτὸ εἰς τὴν τράπεζαν· δὲν τ' ἀλλάζετε, ἀδελφέ, καὶ μίαν φορὰν νὰ κάμετε καὶ ὀλίγη ποικιλία;

Τὴν ἐπομένῃν ὁ Γεωργάκης εἶναι καταχολιασμένος εἰς τὸ τραπέζι.

- Τί ἔχεις Γεώργη; τὸν ἐρωτοῦν.
- Ἐγὼ δὲν τρώω ἀπὸ αὐτό, ἀποκρίνεται, ἐγὼ θέλω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φαγητὸ ὅπου εἶπε γὰρ ὁ μπαμπᾶς.
- Τί φαγητό;
- Νὰ... ποικιλία!!!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Σεισουργήθρος.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπάρχει ἕν μόνον ψὸν ἐντὸς πινακίου, ὁ δὲ Κωστάκης, παρυσιάζων τὸ πινακίον εἰς τὴν μητέρα του, τῇ λέγει:

- Διάλεξε, μαμά!
- Τί νὰ διαλέξω, ἀφοῦ εἶνε ἕν μόνον!
- Νά! διάλεξε, τί θέλεις νὰ κρατήσῃς; τὸ αὐγὸ, ἢ τὸ πιάτο;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

Ἡ Τίτα καὶ ὁ Τότης ἔβλεπον ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας των τὰ πρὸ μηνῶν διὰ τὰ σύνορα ἀναχωροῦντα τάγματα, συγκεῖμενα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἐπιστράτων νέων εὐπέρων οἰκογενειῶν, ὧν οἱ πλεῖστοι φέρουσιν ὠρολόγια. Ἡ Τίτα ἐρωτᾷ τὸν Τότην:

- Ἀφοῦ πᾶν στὸν πόλεμον τί τὰ θέλουν τὰ ὠρολόγια;
- Ὁ Τότης:

Καὶ ἦτο βοή καὶ ἦτο θόρυβος!

— Καὶ ἔπειτα δὲν εἰξεύρατε, ἐπανέλαβεν ὁ Λυκούργος, δὲν εἰξεύρατε, ὅτι, ὅποιος ἐγγράφη καὶ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του πρὶν φθάσῃ Ἰανουάριος, θὰ λάβῃ χάρισμα ἀπὸ «τὴν Διάπλασιν» ἐν βιβλιαράκι ὠραίων, μὰ πολὺ ὠραίων!

Τότε πλέον ἡ βοή ἐκείνη ἔγεινεν ἀλλαλαγμὴς· ὁ ἐνθουσιασμός τῶν μικρῶν δὲν εἶχεν ὅρια· καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀκρόμη, τὸ ὅποιον εἶνε φορτωμένον εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἔχει καὶ αὐτὸ φορτωμένον εἰς τοὺς ὤμους του τὸν γάρτνον ἀστὸν του, ἀκούων τὸν θόρυβον καὶ μὴ ἐννοοῦν τί συμβαίνει καὶ νομίζον ὅτι ἔπαιζον ἰδιότροπὸν τι θορυβῶδες παιγνίδιον ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ οὐ! οὐ! ὦ! ὦ! ᾶ! ᾶ!

Ὁ δὲ Κλεάνθης, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὴν στεφάνην του μὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἐπάτει συγχρόνως ἐπ' αὐτῆς, θελήσας νὰ χειροκροτήσῃ καὶ αὐτὸς ἔσυρε βιαίως τὴν στεφάνην καὶ ἔπεσε καὶ ἐξηπλώθη ἀνάσκελα κατὰ γῆς.

— «ὦ! εἶπεν ὁ Λυκούργος, τώρα ποῦ εἶνε τόσο ἀστεῖα ἐξηπλωμένος καὶ ὁ Κλεάνθης, ἂν μᾶς ἔδλεπεν «ἡ Διάπλασις» ἀφεύκτως θὰ μᾶς ἐξωγράφισεν...»

Αἰμυλῖος Εἰμαρμένος

ΠΝΕΥΜΑ

— Διὰ νὰ γράψουν εἰς τοὺς γονεῖς των, ἂν σκοτῶ θοῦν, τί ὥρα ἦταν ὅταν σκοτώθηκαν!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ὁ μικρὸς Νικόλαος εἶνε σπάταλος καὶ ὁ πατὴρ του τῇ λέγει συχνὰ πυκνά:

— Παιδί μου, πρέπει νὰ εἶσαι οἰκονόμος καὶ νὰ μὴν ἐξοδεύῃς εἰς περιττὰ πράγματα.

Προχθὲς ὁ Νικόλαος ἐκάθητο πλησίον τῆς τραπέζης καὶ ἔγραφεν· ὁ πατὴρ του πλησιάζας παρετήρησεν ὅτι ὁ υἱὸς του ἔγραφε τὴν λέξιν γλῶσσα μὲ ἕν σ.

- Διὰ τί μὲ ἕν σ; τὸν ἐρωτᾷ.
- Δὲν μοι εἶπατε νὰ μὴν ἐξοδεύω εἰς περιττά; αἱ λειπὸν κ' ἐγὼ κάμνω οἰκονομίαν... ἐνδὲς σ.

Ἐστῆλη ἐκ Λεωνιδίου ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Πεταλούδας.

Τὸν μικρὸν Μιμῆν στέλλει ἐνίοτε ἡ μήτηρ του εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ψωνίσῃ.

Προχθὲς τὸν ἔστειλε νὰ ἀγοράσῃ ψάρια, τῷ παρήγγειλε δὲ νὰ προσέξῃ νὰ εἶνε φρέσκα, καὶ τῷ ἔδωκε καὶ δύο δραχμὰς περισσώτερον ν' ἀγοράσῃ καὶ ὅσα ἄλλα ἐχρειάζοντο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ Μιμῆς μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει κρατῶν τρεῖς ὀκτάδας ψάρια καὶ τίποτε ἄλλο.

— Μόνον ψάρια ἠγόρασες; τί νὰ τὰ κάμω τόσα ψάρια; ἀναφωνεῖ ἡ μήτηρ του.

— Νά, ἀποκρίνεται ὁ Μιμῆς χαίρων διὰ τὸ κατόρθωμά του, τὰ ἐπέτυχα φρέσκα καὶ ἠγόρασα πολλὰ, διὰ νὰ ἔχωμεν καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας φρεσκά. Θαρρεῖς βρῖσκονται καὶ ἡμέραν φρέσκα ψάρια;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐπλημύρῃσε τὸ Γραφεῖόν μου ἀπὸ ἀγγελίας μὲ νέους συνδρομητὰς διὰ τὸ 1882 καὶ βαθέως εἰς τὴν καρδίαν μου ἐγχαράττονται καὶ ἑκάστην τὰ ὀνόματα τῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι τοσοῦτον ἐμπράκτως μοὶ ἀποδεικνύουν τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν ἐκτίμησίν των, ὥστε μετὰ ζήλου θερμότητος καὶ ἀξίου παντὸς ἐπαίνου προσπαθοῦν νὰ μὲ κάμωσι γνωστὴν εἰς ὅσους δύνανται περισσοτέρους ἑλληνοπαῖδας. «ὦ! εἴμαι κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν τόσῃ φιλομουσίαν σας καὶ ἡ καρδία μου εἶνε πλήρης εὐγνωμοσύνης! Τί ἐνέργειαι! Τί δραστηριότης! Νὰ ἴδωμεν καὶ αἱ ἄλλαι ἀγγεῖλαι αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπεστράφησαν εἰσέτι, τί θὰ ἔχουν; μολοντόι εἴμαι βεβαία ὅτι αἱ πλεῖστα, ἂν ὄχι ὅλαι, ἔπεσαν εἰς χεῖρας φιλομουσῶν καὶ φιλομαθῶν καὶ δραστηρίων καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ φέρουν εὐχάριστα αποτελέσματα. Περιμένω λοιπὸν, περιμένω ἀνυπομόνως διὰ νὰ σᾶς εἴπω καὶ τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα.

Ἐπίσης εὐχαριστῶ καὶ ὅσους ἔσπευσαν καὶ ἀνανέωσαν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1882 κατὰ τὸ ὅποιον αἱ ἐπισκέψεις μου θὰ εἶνε πολὺ, πολὺ τερπνότεραι εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους παρ' ἄλλοτε. Θὰ τὸ ἴδῃτε! θὰ ἴδῃτε πόσον ὠρασιότερα θὰ εἶνε ἡ φίλη σας «Διάπλασις» κατὰ τὸ 1882.

Μὴ ἀνυπομονῇτε δά! Τὸ Χαριτωμένον βιβλιαρίον ὁλονὲν ἐτοιμάζεται. Ὅταν θὰ εἶνε ἐτοιμὸν νὰ σᾶς σταλῇ θὰ σᾶς τὸ ἀναγγέλω ἐγὼ. Ἀφοῦ ἀνευρίσκατε τὴν συνδρομὴν σας πρὸς τῆς 1ης Ἰανουαρίου, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λησμονηθῇτε! Ἀκούετε; πρὸς σᾶς τὸ λέγω οἱ ὁποῖοι μ' ἐρωτᾶται: πότε καὶ πότε θὰ μᾶς σταλῇ τὸ δῶρον;

Συγαίρω ἀπὸ καρδίας τὸν μικρόν μου φίλον Δημήτριον Μ. Ἀνδριτσάκη διὰ τὴν μεγάλην του πρᾶξιν καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ μοὶ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του, διότι ὄχι μόνον ὁ κ. Αἰμυλῖος Εἰμαρμένος, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια καὶ ὅλοι, ὅλοι οἱ συνεργάται μου πολὺ ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν τὴν φυσιογνωμίαν του.

Ἡ Μικρὰ Πεταλούδα ἥτις ἠξεύρει τόσον ὠραῖα νὰ εἰρωνεύεται ἐν τῷ «Παιδικῷ Πνεύματι» τὸν μικρόν ἐκεῖνον Νικόλαον ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ κάμῃ οἰκονομίαν ἐνδὲς σ, διὰ τί φειδωλεῖται ὀλίγου χάριτος καὶ γράφει τὰς λύσεις τῆς εἰς ἕν μικροῦτσικο χαρτάκι, μικρότερον καὶ ἀπὸ τὰ περὰ τῆς; ἄρα γε ἀπὸ οἰκονομίαν τὸ κάμνει ἢ μήπως ἀγνοεῖ τὴν εὐπρέπειαν, καθὼς ὁ μικρὸς Νικόλαος ἠγγόνει τὴν ὀρθογραφίαν τῆς γλώσσης;

Σὺ πλέον, ἀγαπητὲ Ραταπλάι, ἠξεύρεις, βλέπω τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν κατὰ βάθος! Εὐγε! εὐγε!

Πράγματι, ἀγαπητὴ Φωτοδόλος Ἀκτίς, εἶχες λύσει 11 πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ κατὰ λάθος ἐσημειώθησαν μόνον δύο· τοῦ λοιποῦ ὅμως τὰ πρὸς ἐμὲ χειρόγραφα σου νὰ εἶνε ἀπὸ τὸ ἐν μέρος γραμμένα διὰ νὰ μὴ συμβαίνωμεν τοιαῦτα λάθη, φίλησέ μου τὸν Βεβλήνν Τουτούλην.

Μεταξὺ τῶν λυτῶν τοῦ παρελθόντος φυλλαδίου, προσφιλεστάτῃ μου Κωνῆ Χρυσάλλης, ἐδημοσιεύθη τὸ ὄνομά σου καὶ ὄχι τὸ ψευδώνυμον, διότι μόνον τὸ ὄνομά σου εἶχες γράψῃ εἰς τὰς λύσεις, ἐνῷ, ὅταν θέλῃς νὰ δημοσιεύῃται τὸ ψευδώνυμον, πρέπει καὶ τὰ δύο νὰ τὰ γράψῃς. Δέξου τώρα δύο μεγάλους μεγάλους ἀσπασμούς ἀπὸ τὴν φίλην σου «Διάπλασιν».

Ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὸν τρίτον διαγωνισμόν, ἀγα-

πητὲ Ε. Α., δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν κρίσιν, διότι δὲν εἶχες σημειώσαι τὴν ἡλικίαν σου πλησίον τοῦ ὀνόματός σου· ἡ δὲ ἰδικὴ σου ἀπάντησις, ἀγριωπὴ Ἐμμανὴς Λέαινα, δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει, διότι ἔφθασε μετὰ τὴν ὀρισμένην προθεσμίαν. Εἰς τὸν σήμερον προτεινόμενον, ἐν σελίδι 183, διαγωνισμόν, εἰς τὸν ὅποιον παρὰ πολλοὶ φίλοι μου θὰ λάβουν μέρος, διότι ὅλοι ἔχουν καιρὸν ἕνεκα τῶν ἑορτῶν—προτίστατε νὰ συμμορφωθῇτε ἀκριβῶς πρὸς τοὺς ὅρους αὐτοῦ καὶ νὰ γράψῃτε, μὲ πολλὴν χάριν τὸ διήγημά σας διὰ νὰ λάμψῃ καὶ τὸ ἰδικόν σας ὄνομα μεταξὺ τῶν βραβευσμένων.

Πληροφορίαι: Τῷ Μακροούρῳ Κομήτῃ: Ὁ Νέος Κομήτης ὀνομάζεται Περικλῆς Π. καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ καὶ τὸ ἰδικόν σου ὄνομα.—Τῷ Φωτοδόλῳ Ἀστέρι: Ἡ Μορμὴ πρὸς σὺδὲνα λέγει τὸ ὄνομά της.—Τὸ αὐτὸ μοὶ παραγγέλλει νὰ εἴπω τῇ Μυσσοτιδί καὶ ὁ Ἑσπερος, ὁ ὁποῖος τὴν εὐχαριστεῖ πολὺ, καὶ τῇ προσφέρει τὰς προσήσεις του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ γίνῃ γνωστὸς εἰς ὅλους δὲν τῇ λέγει τὸ ὄνομά του· ἐγὼ δὲ μὲ πολλὴν μου λύπην διαδιδάσκω τὴν σκληρὰν ταύτην ἀρνησιν, διότι εἶπον ἄλλοτε, ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Σεπτεμβρίου, πῶς οἱ φίλοι μου, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ γνωρισθῶσι μετ' ἄλλων φίλων μου δύνανται νὰ κάμωσι γνωστὸν τὸ ὄνομά των μόνον πρὸς ὅσους θέλουν, δι' ἰδιαιτέρας των πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολῆς.—Τῷ Δάμῳ καὶ Φιντίξ καὶ τῷ Ἀραβικῷ Ἰππῷ: ὁ Κορκοράν πρὸς σὺδὲνα λέγει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ ἐπώνυμόν του.—Τῇ Μορμῇ: ἡ Λερναία Ἰδρα ὀνομάζεται Ἀργυρῶ Κοντονικολάου, ἀλλὰ θὰ ἀλλάξῃ ψευδώνυμον διὰ τὸ νέον ἔτος.—Ὁ Μικρὸς Σεισουργήθρος μοὶ παραγγέλλει νὰ εἴπω εἰς τὴν Μικρὰν Σεισουργήθραν ὅτι ἀπορεῖ διὰ τὴν ἐρωτησίαν τῆς ἢν τῷ ἀπέστεινε, ἀπὸ ποῦ κρατεῖ ἡ φωλιὰ του; Δὲν τὸ ἠξεύρει, λέγει, αὐτὴ; Ἀπὸ ἑνα μικρὸν τρυφεροῦ κλαδάκι εἰς τὸ ὅποιον τὴν ἔχει κτίσει. Εἰς δὲ τὴν Φωτοδόλῳ Ἀκτίνα μοὶ λέγει νὰ εἴπω ὅτι παραξένον τοῦ φαίνεται πῶς ζητεῖ νὰ μάθῃ δι' ἐμοῦ τὸ ὄνομά του ἐνῷ αὐτὴ πρέπει νὰ τὸ γνωρίσῃ διότι ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ φωτίζῃ τὴν φωλιάν του.

Ἐρωτήσεις, ἀσπασμοί, προσήσεις: Ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσι τὸ ὄνομα τῆς Μικρᾶς Σεισουργήθρας, ἢν καὶ ἀσπάζονται ἡ Ἀκανθυλλίς, ὁ Βενιζουζόγυ, ἡ Ξανθὴ Ἀργάμπελη, καὶ ὁ Μικρὸς Καπουκίνος ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ Βενιζουζόγυ ἀσπάζονται ἐπίσης καὶ ζητοῦσι τὸ ὄνομα τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος, τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰππου, τῆς Ἀγγελιαφόρου Περιστερᾶς, τοῦ Περιπινπῆ καὶ χωριστὰ τῆς Μικρᾶς Νηρηίδος.—Ἐπίσης ὁ Δάμων καὶ Φιντίξς ζητοῦσι τὸ ὄνομα τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος καὶ τῆς Ἀγγελιαφόρου Περιστερᾶς· ἡ Πούλια τὸ τῆς Μικρᾶς Νηρηίδος· ὁ Γ. Δ. Κ. τὸ τοῦ Φωτοδόλου Ἀστέρος ὃν καὶ ἀσπάζεται· ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων, οὓς ἀσπάζεται ὁ Ἀργυρότοπος, ἀσπάζονται τὸν Δελφίνα καὶ τὸ Οὐράνιον Τζόν· ὁ Ἀραβικὸς Ἰππος τὸ Βόρειον Σέλας· ὁ Ἑσπερος προσφέρει τὰς προσήσεις του τῷ Συλλογισμένῳ τῷ Φωτοδόλῳ Ἀστέρι καὶ τῇ Μικρᾷ Νηρηίδι, ἢν καὶ συγαίρει διὰ τὴν βράβεισίν τῆς εἰς τὸν διαγωνισμόν, ὡς ἐπίσης τὴν συγκαίρουνται καὶ ἡ Ἀκανθυλλίς καὶ ἡ Κωνῆ Χρυσάλλης ἥτις ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ καὶ τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα ὡς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς Πανσελήνου, ἢν ἀσπάζεται ὡς ἐπίσης ἀσπάζεται καὶ τὴν Μικρὰν Σεισουργήθραν, τῆς ὁποίας ἔμαθε τὸ ὄνομα καὶ

εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη διὰ τοῦτο. Ὁ Κρίνος τοῦ Ἀγροῦ ἀσπάζεται τὸν Βασιλίσκον τὸν Λοφοφόρον καὶ τῷ εὐχεται ὑγιὲς καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος· ἡ δὲ Ξανθὴ Ἀγράμπελη ἀσπάζεται τὴν Αἰκ. Μπ. καὶ τὴν Μικρὰν Σεισουρήθραν ἢ ὅποια παρακαλεῖ τὸν κύριον Μικρὸν Σεισουρήθρον νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν νὰ τῆς εἰπῇ τίνας νομίζει πῶς εἶνε ἡ ἀχλαδιά, διότι, λέγει, αὐτὴ ἔκοψε τὸ ἀχλάδι ἀπὸ μίαν ἀχλαδιά ὅπου ἔχει πολλοὺς καρποὺς καὶ εἶνε ὅλου τοῦ κόσμου· ἂν λοιπόν,

λέγει, εἶχε κόψει καὶ ἄλλος προηγήτερα τῆς κανὲν ἀχλαδί, θὰ εἶπῃ, λέγει, πῶς ἔκαμε τὴν ἀχλαδιά δική του;— Ἀκούεις λοιπόν, φίλτατε Μικρὲ Σεισουρήθρε; Ἀγλῶσις: Τὴν συμπλήρωσιν τοῦ καταλόγου τῶν ἐγγραψάντων συνδρομητῶν διὰ τὸ λήγον ἔτος 1881 θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς προσεχῆς φυλλάδιον διὰ νὰ δυνήθωμεν νὰ συμπεριλάβωμεν καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἵτινες θὰ προσέλθωσιν ἀπὸ τῆς στοιχειοθετήσεως μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ φυλλαδίου τούτου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

169. Φωνηεντόλιπον: Μ'—χ'—ρ'—κ'—κ'—π'—τ'—δ'—σ'—χ'—τ'—λ'—μ'—τ'—χ'—ρ'—τ'—ζ'—τ'—ν'—π'—ρ'—κ'—π'—ν'—σ'—ν'—ρ'—ν'—λ'—π'—ρ'—σ'—φ'—ρ'—π'—ν'—τ'—π'—κ'—κ'—σ'—μ'—ν'—ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τούτσας Γελαστέης.

170. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον εἶνε ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, τὸ σύνολόν μου εἶνε σύζυγος Θεοῦ τῆς θαλάσσης.

Ἐστάλη ἐν Ναυπλίῳ ὑπὸ τοῦ Ραπατσίου Πλάν-πλάν.

171. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου γράμμα, τὸ τρίτον μου γράμμα, τὸ σύνολόν μου τὸ πέρουν τὰ κοράσια εἰς τὸ Σχολεῖον,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοκκοράν.

172. Λεξιγρίφος: Ποία νῆσος ἂνα χάσῃ τὸν τράχηλόν της χάνει συγχρόνως καὶ τὴν ἐλευθερίαν της;

Ἐστάλη ἐν Τριπόλει ὑπὸ τοῦ Μακροθύρου Κορητύου.

173. Ἀναγραμματισμός:

Ἄν ὅπως εἶμαι μὲ ἀφῆσης,

Ὡς σεβαστὸν μὲ θεωρεῖς,

Ἄλλ' ἂν μὲ ἀναγραμματισῇς,

Στὰ πρόβατα θὰ μὲ εὐρῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπινθέρου.

174. Αἰνίγμα: Τίς προτιμᾷ νὰ καῇ διὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὸ μυστικόν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιπερόστειρου.

175. Αἰνίγμα: Ποῖον πρᾶγμα βλέπομεν ἅπασι εἰς ἔν λεπτόν, ὅς εἰς ἔν δευτερόλεπτον, καὶ τὸ ὅποιον ὅμως εἰς ἕνα ὁλόκληρον αἰῶνα οὐδόλως δυνάμεθα νὰ συναντήσωμεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γραίας Δρύος.

176. Παίγνιον: Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ μέρος τῶν ζώων;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτενοῦ.

177. Ἑρώτησις: Ποία Κυρία ὀνομάζεται Κή;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

178. Ἑρώτησις: Ποῖον τέχνην τοῦ πατρός μου δὲν εἶνε ἀδελφός μου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρατσίου.

179. Λογοπαίγνιον: Ποῖον εἶνε τὸ μεγαλειότερον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου;

Ἐστάλη ὑπὸ πολλῶν.

180. Λογοπαίγνιον: Ποία νῆσος τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἐλευρωτέρα διὰ τὰ πλοῖα;

Ἐστάλη ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ Π. Κ. Ἀποστολίδου.

181. Λογοπαίγνιον: Ποία νῆσος ταξιδεύει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάμωνα καὶ τοῦ Φιντίου.

182. Λογοπαίγνιον: Ποῖον νόμισμα δὲν εἶνε χονδρόν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

183. Ἀπροσδόκητον: Ποῖον φαγητὸν δὲν χωνεύομεν ἐνφ οὐδόλως εἶνε δύσπεπτον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γραφείου.

184. Ἀπροσδόκητον: Ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριος Αἰμύλιος Εἰμαρμένος ὅταν δῇ ὁ ἥλιος;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

185. Ἀπροσδόκητον: Διατί ἀγοράζομεν τὰ καινούργια ὑποδήματα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σιλλογιμένου.

186. Ἀπροσδόκητον: Διατί ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα δὲν συνώδευσεν τὴν κηδεῖαν τοῦ Μικροῦ Σεισουρήθρου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Σεισουρήθρου.

ΛΥΞΕΙΣ

150. Φίλους ἐνδυσχυγὰ εὐρισκομένους μὴ περιφρόνει, διότι εἶνε ἀχάριστον πρᾶγμα καὶ καπηλικὸν ἐκείνους οὓς εὐτυχοῦντας εὐλογοῦντες, δυστυχοῦντας νὰ ἀπολατίζῃς. — **151.** Κύθηρα — **152.** Χίρα — **153.** Πόρος — **154.** Σύνορα. — **155.** Γερμανός. — **156.** Χωρὸν καὶ περισσότερα ἀρκεῖ νὰ εἶνε σαλιχάρια. — **157.** Τὸ χωρίον Πέτα ἂν τοισθῇ εἰς τὴν λήγουσιν. — **158.** Ὁ εὐζωνός· διότι δὲν ἔχει οὔτε Κ (κάππα) οὔτε Η (ἥττα). — **159.** Τὸ Ω μέγα. — **160.** Τὰ Ξ-Φ (ξίφη). — **161.** Τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν. — **162.** Τὸ Ἀγκίστρον. — **163.** Ὁ μέσχος. — **164.** Ψ-Χ (ψυχή). — **165.** Ὅταν δὲν κοιμῶνται, διότι τότε εἶνε καὶ οἱ δύο ἐξυπνοί. — **166.** Διότι αὐτὰ δὲν φοροῦν ἡμᾶς. — **167.** Διότι δὲν μεταφέρονται μόνον τῶν. — **168.** Διότι ἦτο καὶ κατὰ τοὺς δύο ὀρθολογίους τυφλή.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀκανθῆς 5. — Ἀκαρῆς 54. — Ἀσραφὴ 2. — Ἀγροπότος 8. — Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστομένης 7. — Ἀρσένιος 5. — Ἀσκληπιάδης 6. — Βαλαζάνη Α. Μαρία καὶ Ὀλγα 6. — Βροντή 2. — Γαλαξίας 6. — Δάμων καὶ Φιντίας 11. — Δελιδῆς Σ. Ἀλ. 7. — Ἐσπερος 7. — Ζαυριδίδου Α. Κατὶνα 5. — Κοντοκολάου Γ. Σίμων 10. — Σύρα 11. — Κωνὴ Χρυσάλλης 2. — Μικρὰ Διαβολίνα 11. — Μικρὰ Νηρέϊς, 17 (Εὔγε!). — Μικρὰ Σεισουρήθρα (Εὔγε!) 17. — Μικρὸς Καπουκίνος 11. — Μυρσίνη 14. — Μυσσώτης 14. — Παπαστρατή-γῆχος Μ. 1. 2. — Πολυκλῆς Ἀστὴρ 10. — Πούλια 11. — Πρωτὴ Ἀἴρα 11. — Φωτοδόλος Ἀκτί 11. — Ψύλλας Ι. Ν. 12. — ΒΙΤΩΛΙΩΝ: Ζάλλης Γ. Π. 10. — ΒΡΑΙΛΙΑΣ Ἑλλαδοτρόπιον 9. — ΔΡΑΜΑΣ: Δαδιδότης Ἀναστασία Ἰωάννου, Πηλεόπη Μιχαηλίδου Α. Ἐλένη Πολυχρόνου Καλλιόπη καὶ Τιμακίδου Σοφία 7. — ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Πελαργός 4. — ΚΑΡΑΜΑΝΛΟΥ: Καρμάνος Δ. Γ. 4. — Μικρὰ Πεταλούδα 4. — ΜΟΛΛΩΝ, Νέος Κορητύς 1. — ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ραπατσίου Πλάν-πλάν 4. — ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παυλίδης Γ. 3. — Καστορ καὶ Πολυδεύκης 5. — Εὐσταθιάδης ΠΟΡΟΥ: Δ. 8. — ΣΥΡΟΥ: Καγκάδη Ἰωάννης 16. — ΤΑΡΜΙΟΙ: Φλικοτρεπὸν Φῶς 10. — ΓΑΡΑΣ: Τζάβας Κ. Ι. 11. — ΧΑΛΚΙΔΟΣ: ΜιχαήλΚ. 4.

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐκ Ἑλλάδος φρ. 2. — Ἐκ Ἐξωτερικῶ φρ. 3.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἐν τῷ ἐκδοτικῷ ὀφίῳ 25 ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥόμης, ἐν Ἀθήναις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀλέξανδρου Κορομηλά· 1881. — Β', 169